

Giới thiệu Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược thuộc truyện ngôn tình nói về cuộc sống hạnh phúc khi trở thành vật liệu ma dược quý giá.

Nội dung chính của truyện:

Lấy góc nhìn từ ngôi thứ ba, quan điểm của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm để tự thuật câu chuyện. BG văn.. Quyền thứ ba, con rắn nhỏ đã biến thành người.

Nội dung nhãn mác: HP linh hồn chuyển đổi kỳ huyễn ma huyễn xuyên qua thời không

Tìm tòi từ then chốt: Nhân vật chính: Ngụy Nhiễm, giáo sư Snape | vai phụ: cả đám HP | Cái khác: rắn

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua Thành Một Con Rắn

Cô, Ngụy Nhiễm, đường đường là nghiên cứu sinh khoa sinh vật, vào thời điểm tiến hành dã ngoại khảo sát sinh vật chung với giáo sư và các bạn học thì bị rắn độc cắn trúng, rơi vào hôn mê, đợi đến khi cô tỉnh dậy, ấy thế mà... Thế mà lại thành một con rắn? Cô cũng từng nghi ngờ rằng bản thân cô đã biến thành chính con rắn cắn mình, nhưng ngay sau khi nhìn thấy tấm lịch trong căn phòng lúc bấy giờ, cô mới lập tức hiểu rõ —— cô, xuyên qua rồi! Bấy giờ là năm 1990!

Thế nhưng, tại sao? Tại sao? Tại sao cô lại xuyên thành một con rắn? Còn, còn là một con rắn độc nữa chứ! Đáng giận nhất chính là, vẫn có người thừa dịp lúc cô ngủ, bắt lấy cô, một con người vốn chưa quen nổi với thuộc tính của rắn, muốn —— xẻ thịt? Á, không, không nghiêm trọng như vậy, kỳ thực chỉ là muốn lấy nọc độc ra mà thôi.

Có điều, cô quả thật là rất muốn phối hợp đó, tuyệt đối sẽ không cắn người lung tung, nhưng tại sao cái tên này vẫn mãi dao soàn soạt, định giết chết cô rồi mới lấy nọc độc cơ chứ? Cô thực sự sẽ là một món vật liệu rất biết điều, tuyệt đối sẽ không lộn xộn, hu hu, ai tới giải cứu cô với! Cô không muốn trở thành người đáng thương đầu tiên trong lịch sử vừa xuyên qua mới được một ngày thì đã bị giết đâu, à không, là trở thành con rắn đáng thương, ôi chao ——

“Con rắn kia...” Một giọng nói lạnh như băng vang lên từ phía bên cạnh.

Nữ chính xuyên qua đối mặt với khốn cảnh bị giết, đương nhiên thân phận bây giờ là một con rắn ‘hồ tử vong’, tên khoa học *Acanthophis Antarcticus* —— đây là đáp án mà sau khi cô nhìn thấy hình tượng mới của chính mình từ trong tấm gương treo trên tường của cửa hàng hỗn tạp lộn xộn này, cộng thêm việc nhờ trải qua quá trình tìm tòi học thức một cách tỉ mỉ ở kiếp trước mới nghiên cứu ra. Cô đã biến thành loài rắn kịch độc xếp hạng thứ chín trên thế giới, con rắn này vốn nên cư ngụ ở châu Úc khô ráo đầy đá và bụi cây, song chẳng biết tại sao lại xuất hiện ở bên cạnh bãi biển ướt át của Anh Quốc, hơn nữa bị cô, cái người xui xẻo xuyên qua này, bám thân rồi!

Sau khi người đàn ông muốn giết chết cô kia nghe được âm thanh lạnh như băng ấy, ông ta bèn vội vã quay đầu sang, cười cười nói: “Ồ, ngài Snape, ngài cũng có hứng thú với nọc độc của con rắn này sao? Tôi nghĩ hay là chờ tôi lấy nọc độc xong, chúng ta sẽ thương lượng kỹ càng hơn.”

Không! Không cần ông lấy nọc độc rồi mới thương lượng, tôi thật sự có thể để ông lấy nọc độc theo định kỳ, sẽ không để ông nuôi không mà! Coi như chỉ là một con rắn, thì trước tiên tôi vẫn phải bảo đảm chính mình được sống sót cái đã! —— Ngụy Nhiễm điên cuồng kêu gào, thế nhưng mọi âm thanh phát ra đều là “tiếng gào” “xi xi” của rắn, cô quả thực không nghĩ rằng có ai có thể nghe hiểu nó!

Người đàn ông lạnh lùng ấy —— ngài Snape —— cẩn thận quan sát con rắn trước mắt một hồi, rồi mới chậm rãi nói: “Ông vẫn là không nên giết chết nó, nọc rắn độc không phải chỉ có một lần, có thể chia nhỏ để lấy dần.”

“Nhưng mà, dù sao đây cũng là rắn độc.” Ông chủ do dự một chút, chợt nhìn thấy ánh mắt cực kỳ chăm chú của người đàn ông lạnh lùng ấy, cho nên bèn đề nghị: “Xem chừng ngài Snape xác thực rất cần chất dịch của loại độc này nhỉ? Như vậy, không bằng chúng ta giao dịch con rắn này nhé?”

Ngài Snape nghe xong, gật gù, “Cũng được, vậy tôi mua con rắn này!”

Thế là, con rắn độc Ngụy Nhiễm liền đắc chí đổi chủ nhân, tuy rằng như thế cũng sẽ bị lấy nọc, song dù sao thì cũng không cần phải chết nữa. Còn phương pháp quay trở về, ừm, cứ từ từ tìm thôi! Ngụy Nhiễm hưng phấn bắt đầu lắc lư chuyển động trong chiếc lồng tre “giám giữ” cô, bây giờ cô còn nhỏ, thân thể chỉ dài hơn 20cm, nếu so với thời điểm rắn hồ tử vong thành niên có độ dài 50cm mà nói thì cô vẫn đang trong thời kỳ tuổi thơ đấy nhé!

Hưng phấn hồi lâu, sau đó cô mới khẽ nhìn người đàn ông áo đen vẫn luôn mang mình đi xung quanh chọn mua vật liệu —— ngài Snape, nhắc mới nói, chắc hẳn chính là ân nhân cứu mạng cô rồi! Hơn nữa, cái họ Snape này cho cô một cảm giác rất thân thiết, rất giống như vị giáo sư môn Độc dược trong

truyện Harry Potter——

Ế? Ngụy Nhiễm nghĩ tới đây, ngẩng đầu một lần nữa, dùng thị lực loài rắn tuy không phi thường ưu tú, nhưng từ sau khi cô “bám thân” đã có thể thấy rõ sự vật để đánh giá vị chủ nhân hiện tại một phen—— tóc đen khá bóng lờng, đầy dầu mỡ, sống mũi cao, da dẻ vàng như nghệ, mũi che màu đen, hơn nữa, với vị trí nơi bọn họ đang đứng ngay lúc này, và cả trang phục kỳ lạ của người chung quanh—— chẳng lẽ nói, cô thật sự đã xuyên vào thế giới Harry Potter à? Không những thế mà còn biến thành vật liệu ma dược của giáo sư Snape nữa hả?

Vừa có ý nghĩ như vậy, Ngụy Nhiễm bèn bắt đầu cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía, sau đó, khi nhìn đến một tòa nhà mang tên Tiệm đũa phép của Ollivander, cô phải triệt để thừa nhận rằng bản thân mình đã đi tới thế giới phù thủy. Chẳng qua, thật may mắn làm sao, bây giờ cô là vật liệu ma dược vô cùng quý giá của giáo sư Snape, trong một thời gian ngắn, cô sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn cho tính mạng của mình nữa rồi..

Cái này, xem như trong cái rủi có cái may đi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Ổ Nhỏ Thoải Mái Của Rắn Con

Trên thực tế, tòa lâu đài Hogwarts thật sự khá đồ sộ, chỉ ít thì vào lúc Ngụy Nhiễm ngây ngốc ở trong lòng theo giáo sư trở lại Hogwarts, ấn tượng đầu tiên là như thế. Bây giờ đang là kỳ nghỉ hè, à, phải nói là lập tức sẽ đến ngày khai giảng, cho nên giáo sư Snape mới quay về trường. Đối với Ngụy Nhiễm mà nói, điều này đại biểu rằng phải qua rất lâu nữa cô mới có thể nhìn thấy ngôi nhà chân chính của giáo sư là hình dáng gì, có chút đáng tiếc.

Ngoan ngoãn nằm yên trong lòng, bị người ta xách vào căn hầm lạnh như băng—— thực ra, Ngụy Nhiễm rất tinh táo hiểu rõ bây giờ cô là một con rắn, băng không với cơ chế thân thể vốn sợ lạnh của cô, suốt ngày suốt đêm ở trong căn hầm âm u lạnh lẽo, nhất định sẽ đau khổ đến chết mất thôi!

Thái độ đối xử với dược liệu của giáo sư Snape cực kỳ tốt, hẳn cẩn thận tỉ mỉ tiến hành công việc xử lý dược liệu trước, sau đó mới bảo quản một cách thích đáng, tiếp theo mới đến đối mặt với cô—— con rắn độc có giá cả khá cao này.

Tuy rằng giáo sư rõ ràng không phải là một Xà Khẩu(1), không thể nghe hiểu lời cô nói, nhưng nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng ấy chăm chú mà cẩn thận sắp xếp một cái đệm khá thoải mái, đồng thời sử dụng phép thuật tạo thêm một cái lồng ngay trên tấm đệm, sau đó dời cô vào trong một cách vô cùng dịu dàng, Ngụy Nhiễm không nhịn được muốn nói: Giáo sư Snape, không lẽ đã mang toàn bộ sự dịu dàng của ông ấy giao hết cho ma dược rồi à? Ví như thái độ đối xử với con rắn độc là cô đây, tuyệt đối tốt hơn gấp trăm lần so với khi đối mặt với chúa cứu thế tương lai! (chúa cứu thế = Harry)

Đương nhiên, nếu chủ nhân trong thời gian tới đã quan tâm chăm sóc đến vậy, cô tự nhiên cũng sẽ bày tỏ sự hữu nghị của bản thân bằng cách thích hợp, thế là, Ngụy Nhiễm bèn vui vẻ cố đuôi cái đuôi nhỏ xíu ra từ vị trí thông gió của cái lồng, sau đó dùng sức đung đưa lắc lắc—— mặc dù nhìn qua thì chỉ là nhẹ nhàng xoa xoa bàn tay của giáo sư, nhưng đây chính là cách mà cô đã phải dùng hết toàn lực để biểu đạt lòng biết ơn của mình rồi đó.

Giáo sư Snape nhìn hành động của con rắn nhỏ trong lòng, vậy mà lại cảm thấy một loại ấm áp, tuy nhiệt độ của rắn rất thấp, cơ thể lạnh như băng, nhưng lại thân thiết một cách nghịch ngợm như thế, dường như khiến người ta có thể cảm nhận được sự tín nhiệm của cô. Chỉ có điều, cho dù hẳn là Slytherin, cho dù hẳn không hề chán ghét những sinh vật có thể cung cấp cho hắn những nguyên liệu chất lượng cao, nhưng đầu sao nó cũng có kịch độc, thế là cái ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu—— thả con rắn nhỏ này ra ngoài, cũng biến mất.

Cái ổ nhỏ của Ngụy Nhiễm nằm trong văn phòng Độc dược, đặt ngay bên cạnh bàn làm việc của giáo sư Snape, cho nên Ngụy Nhiễm có thể quan sát đánh giá hẳn mà không cần kiêng dè, chẳng ai sẽ cảm thấy phương hướng tầm nhìn của một con rắn là kỳ quái cả, nói như vậy, mặc dù là một con rắn, nhưng tình trạng sinh hoạt bây giờ cũng khá đó chứ! Ngụy Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, xem ra, về vấn đề bản thân có khả năng tiếp tục sinh tồn hay không, cô đã không cần bận tâm nữa rồi...

Thu hồi câu vừa mới nói! Ngay khi Ngụy Nhiễm nghĩ rằng mình sẽ không cần lo lắng gì nhiều thì bữa tối của cô đã đến, nhưng mà nó lại là một con chim bị đánh ngất! Tuy rằng cô biết, làm một con rắn hồ tử vong, thức ăn của cô đích thực phải là những loài chim hoặc động vật có vú nhỏ như thế này, nhưng dù sao cô vẫn là một con người cơ mà—— cho nên, Ngụy Nhiễm quyết định, tuyệt thực để kháng nghị!

Giáo sư Snape hiển nhiên cũng phát hiện Ngụy Nhiễm không chịu ăn con chim kia, có chút nghi hoặc nhìn cô:

“Không ăn đồ ăn à? Con chim này chưa chết, không phải vì vấn đề không tươi. Vậy thì...”

Thấy giáo sư Snape nhíu chặt lông mày, Ngụy Nhiễm cảm thấy rất chột dạ, dù sao cuộc sống sinh hoạt của giáo sư cũng chẳng tốt đẹp là bao, bây giờ còn phải bận tâm đến vấn đề ẩm thực của một con rắn như cô, quả thật có hơi gây phiền phức cho hắn rồi. Thế nhưng, một con chim sống sờ sờ ra đó, cô thật sự nuốt không nổi! Hu hu, cô biết con chim này là giáo sư đặc biệt chuẩn bị cho cô, hơn nữa theo lý thuyết mà nói, nó là một món ăn vô cùng hoàn mỹ, nhưng mà, nhưng mà, cô đâu phải là một con rắn đâu!

“Không ăn chim à? Nếu vậy, hay là mi muốn ném thử chuột hơn?”

Giáo sư Snape do dự suy nghĩ một chút, đứng lên, hình như định bắt chuột cho cô ăn. Vừa nghĩ tới chuyện một con chuột sống nhả răng sấp vào ở chung một phòng với cô, Ngụy Nhiễm liền hét toáng lên —— tất nhiên chỉ là âm thanh xì xì như cũ.

Có lẽ vì phát hiện ra phản ứng của Ngụy Nhiễm, giáo sư Snape ngồi xuống, nhìn con rắn mới mua về trong lồng, có chút phiền muộn, nếu như không ăn gì cả thì sẽ rất dễ chết, nọc độc cũng không thể lấy ra.

Ngay lúc này, một gia tinh đến đưa bữa tối cho giáo sư Snape —— là món bò bít tết đơn giản phối hợp với ít rượu đỏ và vài món phụ. Trông thấy bò bít tết, Ngụy Nhiễm lập tức rung lắc cơ thể mình một cách kịch liệt, định đuổi đuôi ra khỏi lỗ thông gió để nhắc giáo sư Snape rằng cô muốn ăn bò bít tết.

Thật hiển nhiên, giáo sư Snape cũng rõ ràng nhận ra ý muốn chuyển động của con rắn của mình, ngạc nhiên nhìn bữa tối ngay trước mặt bản thân, ý của con rắn đó là, nó muốn ăn những thứ này à? Mang tính chất thăm dò, hần cắt thịt bò bít tết, ném một miếng vào lồng, tiếp theo liền nhìn thấy con rắn kia vui vẻ nuốt miếng thịt xuống, đồng thời thè lưỡi ra giống như cực kỳ chờ mong, tiếp tục nhím chăm chăm phần thịt còn sót lại trên đĩa.

Giáo sư Snape khẽ cười nhạt, xem ra không cần phải lo lắng vấn đề đoán thức ăn của rắn nữa rồi. Thế là hần bèn cẩn thận cắt thịt bò thành những miếng nhỏ tương tự, ném từng miếng từng miếng vào lồng, mãi đến khi con rắn vờn vẹo cơ thể, vòng vèo sang chỗ khác, không dán mắt vào hần nữa, hần mới bắt đầu bữa tối của chính mình.

Chỉ là, xem ra, vật liệu ma dược mà mình ngẫu nhiên mua về lại là một con rắn rất thông minh đấy! Giáo sư Snape có chút phản chấn nghĩ, ánh mắt không sai! (Tiểu Lam Ôe, thầy Snape mèo khen mèo dài đuôi kia! >.<)

(1) Xà Khẩu: parselmouth – từ dùng để chỉ những người có khả năng nói Xà Ngữ (parseltongue). Xà ngữ là ngôn ngữ của rắn. Nó là một kỹ năng rất hiếm, và thường là cha truyền con nối. Hầu hết tất cả những Xà Khẩu được biết đến đều là hậu duệ của Salazar Slytherin, Harry là ngoại lệ duy nhất được phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Trải Nghiệm Lần Đầu Lấy Nọc Độc

Cuộc sống làm một con rắn thật ra rất đơn giản, tóm lại chính là ăn no rồi ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, có thể cộng thêm mỗi khi tỉnh táo liền nằm ngóc trong lồng quan sát giáo sư Snape phê chữa bài tập hoặc hầm chế ma dược. Trên thực tế, khi làm hai việc này, về mặt, thái độ của giáo sư Snape rõ ràng khác hần!

Thời điểm phê chữa bài tập, giáo sư Snape giống như một con mãnh thú gắt gồng, không thể giữ nổi bình tĩnh, tâm trạng tức giận và nóng nảy tràn ngập cả người hần. Những lúc như thế, nhìn đến bất cứ phần bài tập nào dường như cũng không thể khiến lòng mảy hần giãn ra, cây bút lông ngỗng trên tay luôn mang theo tâm trạng của chủ nhân nó, vạch xuống chỉ chút vết mực trên từng tờ giấy bài tập bằng da dê, cuối cùng trên đầu bài sẽ xuất hiện con điểm khiến học sinh đau khổ.

Tuy nhiên, lúc hầm chế ma dược, biểu hiện của giáo sư Snape lại hết sức —— dịu dàng? Có lẽ cái từ này không nên dùng trên người một vị giáo sư nghiêm khắc cay nghiệt, nhưng mà cái kiểu ánh mắt ấy, thật trọng khi đối mặt với vật liệu ma dược, cẩn thận khi chuẩn bị nguyên liệu, lóe sáng đầy mong đợi khi hầm chế xong ma dược, luôn khiến người ta (rắn ta?) cảm nhận được trái tim dịu dàng và mềm mại của hần vào thời điểm đó. Khi đó, hần sẽ không cau mày, hần sẽ không nôn nóng, hần sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì có thể ảnh hưởng đến ma dược, hết sức chăm chú cũng không đủ để hình dung bộ dạng hầm chế thuốc của giáo sư Snape.

Ngụy Nhiễm rất thích xem cảnh tượng chủ nuôi của mình, ngài giáo sư Snape, hầm chế ma dược, lúc ấy vẻ mặt của hần sẽ bớt đi sự lạnh lùng ngày thường, tăng thêm một chút ấm áp và nhu hòa, thậm chí thêm cả sự sáng lạn vì vui sướng. Tuy rằng vẫn không có kiểu bong bóng hạnh phúc bay bay, nhưng dù sao hần như thế, là thật sự vui vẻ.

Cuộc sống làm rắn của Ngụy Nhiễm cứ thế lười biếng trôi qua đã hai tuần, sau khi thông thả thoải mái thức dậy, cô liền nhìn thấy giáo sư Snape cầm một cái lọ, đứng bên cạnh bàn làm việc, dán mắt nhìn cô chăm chăm. Sau một hồi cảm thấy kỳ quái, Ngụy Nhiễm lập tức hiểu rõ ý đồ của Snape, đây là muốn lấy nọc độc sao? À, xin yên tâm, cô chính là vật liệu biết phối hợp nhất trên thế giới đấy, sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn để người ta lấy nọc ra.

Chẳng qua, tuy bây giờ cô là rắn, thông qua tri thức trước kia cô cũng biết làm sao mới có thể lấy nọc độc, nhưng mà cô biết nhiều phương pháp lắm, không rõ giáo sư rốt cuộc muốn chọn loại nào? Tốt nhất là phương pháp không đau khổ đi! Cô sợ đau lắm.

Đầu tiên giáo sư Snape đặt một dụng cụ chứa tương đối sạch sẽ bên cạnh lồng sắt, sau đó đem tới vài món đồ kim loại có hình dạng cái phễu, mở lồng ra, một cái tay khác chộp lấy cổ cô —— Ặc, thời điểm làm người, vị trí đó hình như là cái cổ, còn bây giờ, hần phải được gọi là cổ rắn —— cầm cái phễu kia cầm thẳng vào trong miệng cô.

Hu hu! Thật là khổ sở, miệng bị chống căng đến mức độ này, coi như cô là một con rắn, coi như loài rắn rất am hiểu việc há to mồm nuốt thức ăn, nhưng

vẫn rất khó để vượt qua đó! Cô cắn, hung hăng cắn! Tiết sạch hết nọc độc thì lập tức sẽ không đau khổ nữa...Hu hu! Tại sao phương pháp lấy nọc nhiều đến vậy, nhưng lại cố ý dùng cách không hề dịu dàng như thế chứ?

Bởi vì cả vùng miệng của Ngụy Nhiễm rất đau, nên cô không ngừng vận vẹo cơ thể, ý muốn dùng cách này để dịch chuyển nơi bị thương của mình sang chỗ khác, nhưng dù cô có vận vẹo uốn éo thế nào, khoang miệng vẫn bị dụng cụ kim loại kia chổng cứng như cũ, căn bản không có năng lực để tránh thoát. Hơn nữa, bởi vì lo lắng phí nọc độc, ngay khi nhìn thấy cô giãy dụa, giáo sư Snape đưa tay ra, đề cô xuống ở phần —— eo! Hu hu, mặc dù đã là nghiên cứu sinh, nhưng cô đây 22 tuổi cũng chưa từng trải qua thời điểm chân chính thân mật với đàn ông như thế đâu ——

Được rồi, cô thừa nhận, vì là rắn, nên phạm vi vùng eo hằn phải rất rộng, nhưng mà, nhưng mà bàn tay to lớn kia, bàn tay có chút thô ráp vì phải trường kỳ xử lý vật liệu ma dược, khiến cho cảm giác khi đè cứng ngắc trên cơ thể cô thực sự rất kỳ quái! Hơn nữa, cái kiểu “vuốt ve” này làm cô không thể tiếp tục cử động lung tung để dời đi sự đau đớn, cho nên sự thống khổ ngoài miệng càng thêm rõ ràng.

Có lẽ nhận ra sự đau đớn của Ngụy Nhiễm, bàn tay to kia chậm rãi trượt đến phía dưới đầu rắn, tức vị trí cái cổ, duỗi ngón trỏ và ngón cái ra, nhấn nhấn qua lại, xoa bóp túi nọc bên dưới lớp da của cô. Xúc cảm mềm nhẹ khiến Ngụy Nhiễm khoan khoái muốn hít mất lại, hơn nữa xoa bóp như thế động đến túi nọc, nên ngay cả việc tiết độc cũng thoải mái hơn.

Phát hiện việc kích thích như vậy khiến con rắn của mình thoải mái hơn, giáo sư Snape liền tăng cường độ trên tay một chút, cứ thế, việc tiết độc càng thông thuận và nhanh chóng. Rất nhanh, đại khái đã tiết xong hết nọc độc.

Đầu tiên giáo sư Snape đẩy kín lọ chứa lại, sau khi cất sang một bên mới chậm rãi nâng đầu rắn của Ngụy Nhiễm lên, hơi cau mày, lấy cái dụng cụ kim loại từ dùng trong miệng cô ra, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ hình tam giác, khỏe môi dường như đang nở nụ cười, nhìn Ngụy Nhiễm, nhẹ nhàng nói một câu:

“Hình như là một con rất rất ngoan nhỉ...Nếu mấy đứa Gryffindor ngu ngốc kia có thể học cách biết ngoan ngoãn như mi...Đương nhiên, không thể hy vọng đám động vật họ nhà mèo đó học cách xem xét thời thế như loài rắn được.” (nhà Gryf là sư tử, họ nhà mèo XD)

Sau khi thu xếp nọc độc cho thỏa đáng, dọn dẹp “hiện trường” thì cũng đã đến tối, gia đình kịp thời mang bữa tối đến lần nữa, tất nhiên, dưới sự yêu cầu của giáo sư Snape, hiện tại bữa tối đã biến thành phần thịt dành cho hai người ăn.

Mà ngay lúc này, Ngụy Nhiễm vừa trải qua lần bị lấy nọc đầu tiên đang mềm oặt nằm dài một cách thoải mái trên đệm, đung đưa cái đuôi theo nhịp điệu, chờ mong chủ nuôi của mình cắt thịt thành từng miếng nhỏ, đưa tới tận miệng cho cô...

« Tư liệu: Giá trị của rắn độc và phương pháp lấy nọc rắn. »

Nọc độc rắn trên thị trường quốc tế quý hơn giá vàng từ 10 đến 20 lần, 1 gram nọc rắn cạp nong trong nước có giá từ 10 ngàn galleon trở lên.

Vài phương pháp thu nọc rắn:

Phương pháp « Thu chết » là cách dùng dụng cụ gia công giết rắn ngay dưới phần đầu, hoặc sau khi giết chết rắn sống, dùng tay ép nọc độc ra, hoặc nghiền nhuyễn tuyến độc chung với hỗn hợp nước muối sinh lý, trải qua công đoạn lắng đọng, lấy chất dịch nguyên chất kết tủa ở bên trên mà thành.

Phương pháp tự cắn để lấy nọc: Dùng tay phải nắm lấy cổ rắn, tay trái cầm lọ chứa độc nhét vào miệng rắn, để rắn xuất phát từ bản năng mà cắn mạnh vào lọ, từ đó bài tiết ra chất dịch.

Phương pháp ấn và nặn lấy nọc: Dùng tay phải nắm lấy gáy của con rắn, sau khi để nó cắn vào lọ chứa, dùng ngón trỏ và ngón cái của tay trái đè sát vào hai bên đầu tuyến độc, ngón tay vừa ấn vừa xoa bóp, đến khi nọc được bài tiết sạch sẽ mới thôi.

Phương pháp kích điện để lấy nọc: Dùng dụng cụ “kim châm cứu gây mê” có khả năng sinh ra dòng điện yếu, để hai cực âm dương đến gần trong tình trạng không trực tiếp tiếp xúc với nhau, chạm vào thành trong của miệng rắn, vì bị dòng điện gây tê, rắn bị kích thích sẽ lập tức tiết độc. Để thuận lợi lấy nọc rắn, cần sử dụng mức điện áp nhỏ thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Cuối Cùng Cũng Thoát Khỏi Lồng Sắt

Từ lần thành công lấy nọc đó, cứ mỗi hai tuần, giáo sư Snape đều sẽ cầm lọ chứa đến lặp lại công việc này. Nhưng hiển nhiên, ngoại trừ lần đầu chưa có kinh nghiệm mới khiến Ngụy Nhiễm đau đớn, sau đó Snape đã chậm rãi tìm kiếm thêm kinh nghiệm, thậm chí còn sử dụng phép thuật để hỗ trợ.

Ví như, Snape vung đũa phép lên, tăng chút nhiệt độ kích thích túi chứa nọc, khiến Ngụy Nhiễm không kềm được bèn nhả nọc độc, việc lấy nọc trở nên không hề thống khổ dù chỉ một chút, hơn nữa còn thuận tiện và nhanh chóng, không cần phải tiếp tục chổng cứng miệng ra và dùng sức cắn một cách đau

đón nữa.

Nguy Nhiễm tương đối thỏa mãn với việc này.

Chỉ có điều, khi đã giải quyết vấn đề lấy nọc độc, Nguy Nhiễm bắt đầu chán ghét chuyện bản thân sống trong lồng sắt, làm người không thể luôn hài lòng với hiện trạng, phải từng bước cải tiến hoàn cảnh sống của chính mình! Dẫu sao cô vẫn là một con người, cho dù hiện tại đã biến thành rắn, nhưng trên bản chất, trong thâm tâm, cô vẫn là người, cho nên cô mới chỉ ăn thức ăn của nhân loại mà không bắt bản thân phải oan ức chịu đựng con chuột, con chim nhỏ gì đó như một món đồ no bụng.

Trên thực tế, ngay khi đêm xuống, lúc cô tiếp tục bị bỏ vào lồng, ở lại trong văn phòng ma được đèn ngòm, đần độn chung với đủ loại sách vở và vật liệu ma được khác, trong lòng cô liền thấy thê lương vô cùng——cô rất muốn ngủ trên giường, có ổ chăn ấm áp——tuy rằng thật sự không cần thiết với người làm một con rắn như cô, thê nhưng cái cảm giác ấm áp kia, cô vẫn khao khát nhiều lắm——

Thế là, sau một ngày rỗng rã cuộn tròn trong lồng sắt, Nguy Nhiễm bắt đầu tính toán làm sao mới có thể đi ra ngoài. Nhưng mà trước tiên, rốt cuộc nên làm gì để biểu đạt sự kháng nghị của mình cho giáo sư Snape biết đây?

Buổi tối hôm đó, sau khi giáo sư Snape đã cắt phần thịt bò mà gia đình đưa tới thành từng miếng nhỏ, muốn cho Nguy Nhiễm ăn, bạn học Nguy Nhiễm rất không nể mặt xoay cái đầu tam giác bé tí sang chỗ khác.

Snape ngạc nhiên nhìn con rắn lúc trước vừa được ăn liền cực kỳ ngoan ngoãn, chọc người ta phải bật cười, sao hôm nay lại thay đổi rồi? Nghĩ tới đây, Snape đứng dậy, dùng nĩa xấn một miếng thịt, đi đến trước mặt Nguy Nhiễm, mở nắp lồng sắt, định cho ăn từ phía trên——vì xét thấy Nguy Nhiễm là một con rắn ưu tú khác thường nên hắn mới làm ra hành động này, dù sao thì không phải ai cũng có thể đưa cả tay lẫn thịt đến trước mặt loài rắn một cách bất chấp nguy hiểm như thế.

Tuy nhiên, có một việc xảy ra khiến Snape càng kinh ngạc. Dường như nhận ra dụng ý của hắn, con rắn rút cái đầu nhỏ lại giấu vào giữa cơ thể đang cuộn tròn, thậm chí một cơ hội dứt thức ăn cũng không cho hắn.

Song, với hành vi như thế, rõ ràng chỉ khiến vị giáo sư ma được này cảm thấy càng có tính khiêu chiến, giáo sư Snape cầm lấy đũa phép, ngay sau một câu thần chú, cái lồng sắt nửa đóng bên trên tấm đệm liền biến mất, hắn dùng nĩa xấn miếng thịt ban nãy, cường chế đưa vào trong cơ thể cuộn tròn của Nguy Nhiễm, kiên quyết bắt cô ăn hết miếng thịt!

Trên thực tế, giáo sư Snape đương nhiên không biết trong lòng Nguy Nhiễm vẫn luôn tự đấu tranh, so sánh giữa tự do và bữa tối mỹ vị, rốt cuộc thì tự do quan trọng hay bữa tối quan trọng đây? Người ta bảo ‘cuộc sống là quý báu, tự do càng quý hơn, nhưng nếu vì tình ái, cả hai đều vứt luôn’!(1) Nguy Nhiễm không ngừng dùng bài thơ này để giáo dục bản thân, tự nói với mình không thể đầu hàng miếng thịt bò ngon lành đó, nhất định phải kiên trì, kiên định, không đầu hàng!

Thế nhưng, ngay khi nghe thấy người đàn ông ấy thấp giọng niệm chú, Nguy Nhiễm có chút sợ hãi, sợ chủ nhân sẽ trừng phạt vì cái sự ‘không ngoan’ nhỏ nhỏ của cô, hoặc không kiên nhẫn mà giết chết cô, cho nên cô càng căng thẳng cuộn chặt cơ thể, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông ấy.

Nhưng khi câu thần chú kết thúc, cô phát hiện mình vẫn còn sống, mà cái ‘lồng sắt’ vốn chỉ cần cô khẽ lắc đuôi một cái liền rụng trúnng lại đột nhiên biến mất! Nguy Nhiễm kinh ngạc mừng rỡ ngẩng phắt cái đầu bé tí quan sát xung quanh, phát hiện ở nơi tầm mắt mình chạm đến thật sự đã không còn lồng sắt nữa! Sự kinh ngạc đáng mừng như thế làm cô tức khắc dựng thẳng ‘nửa người trên’, quay đầu tìm kiếm tung tích của chủ nhân mình.

Tiếp theo, cô lập tức nhìn thấy trên gương mặt không có cảm xúc của chủ nhân——giáo sư Snape——rõ ràng đang treo một nụ cười nhàn nhạt! Không phải cười mỉa châm biếm, mà là nụ cười chân thành, vui vẻ, dường như vì thực sự cảm thấy động tác của con rắn là cô đây rất thú vị nên mới có thể xuất hiện trên mặt một cách tự nhiên như vậy.

Phát hiện hành động của bản thân có thể giải trí cho chủ nhân của mình trên một mức độ nhất định nào đó, tuy rằng Nguy Nhiễm là người, nhưng cũng chẳng cảm thấy có chỗ nào mất mặt, dù sao thì chuyện người đàn ông trước mắt này đã từng trải qua đau khổ khiến cô cảm thấy, cứ xem như cô có chút buồn bực, nhưng tóm lại bây giờ cô là rắn, không ai biết cô bị mất mặt, cũng không có ai sẽ cười nhạo cô, càng huống chi, người đàn ông được giải trí này hiện vẫn là áo com cha mẹ của cô.

Nề tình mỗi ngày hắn đều tự tay giúp cô cắt thịt thành từng miếng nhỏ, nuôi nấng cô, cô bèn coi như việc tiêu khiển con con ấy chẳng là vấn đề gì cả! Nghĩ tới đây, Nguy Nhiễm vui vẻ nuốt miếng thịt trên nĩa xuống, sau đó dùng cái đầu nhỏ lạnh ngắt như nước đá cọ nhẹ bàn tay đầy mùi thuốc của chủ nhân mình, rồi mới uốn éo trườn qua lần nữa, mặt hướng về phía bàn làm việc, chờ đợi miếng thịt tiếp theo...

Quả thật đã rất lâu rồi bên cạnh Snape không có chuyện thú vị như thế——hắn nuôi một con rắn độc, giẫy nẩy với hắn đòi tuyệt thực, chỉ vì không thích cái lồng giam giữ nó thôi ư? Sức quan sát nhạy bén của hắn đương nhiên sẽ không để hắn bỏ qua sự co quắp của con rắn khi hắn đọc thần chú, còn có cả động tác động chạm thăm dò của nó khi cái lồng biến mất.

Có điều, một con rắn, thực sự sẽ thông minh đến vậy sao? Không phải hắn chưa từng nghi ngờ linh hồn trong con rắn này có cái gì đó kỳ quái, hơn nữa, cũng không phải hắn chưa từng tiến hành kiểm tra. Nhưng mà, dù là bùa đảo ngược Animagus(2) hay thần chú bắt những sinh vật phép thuật kì dị phải hiện hình cũng không thể khiến con rắn này sinh ra bất cứ biến hóa gì. Nói cách khác, con rắn này, rõ ràng là một con rắn đích thực, một con rắn bình thường, chỉ vậy mà thôi.

Thế nhưng, một con rắn bình thường, có thể nghĩ ra cách tuyệt thực để kháng nghị sao? Vốn là một phù thủy thông minh và mạnh mẽ, giáo sư ma được Snape của trường Hogwarts lần đầu tiên bắt đầu rối rắm với vấn đề tại sao con rắn mình nuôi lại thông minh đến thế.

Tuy Snape đang suy nghĩ về những vấn đề ấy, nhưng động tác trên tay vẫn không hề ngừng lại, liên tục đút cho con rắn nhỏ tham ăn và lười biếng của mình. Ham ăn biếng làm, ngoại trừ biết ngoan ngoãn nghe lời, con rắn này quả thực chẳng có chỗ nào đáng để người ta tự hào cả...Đương nhiên, vẫn còn nọc độc là tương đối đáng giá, tương đối hữu dụng. Sau khi so đo cân nhắc những thứ hần sẽ được và mất lại lần nữa, giáo sư Snape quyết định, con rắn này, hần cứ tiếp tục nuôi thôi!

Về phần cái lồng mà con rắn không thích? Hần nghĩ, một con rắn thông minh biết phải nhờ đến cách tuyệt thực để giải quyết vấn đề, chắc chắn sẽ không thể nào không hiểu kết cục của việc phạm tội cần người... .

Thế là sau đó, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm không hề bị lồng sắt giam giữ nữa. Tuy nhiên cô có thể nhìn ra, ánh mắt của giáo sư Snape khi nhìn cô đã không chỉ gói gọn trong phạm vi đối đãi với một con rắn dùng để cung cấp vật liệu, mà còn có một chút nghi ngờ và phỏng đoán —— dù sao thì đó là điều không tránh khỏi, cô là một con rắn, nhưng trên căn bản chính là người, cô không thể nào giả ngây giả dại đóng vai một con rắn bị nhốt trong lồng được! Huống chi, cô còn phải tiếp tục tìm kiếm biện pháp để mình có thể quay về đây này!

(1) Bài thơ gốc: (dịch thơ: Phạm Thanh Cài)

爱情颂 (Tựa gốc: Ái tình tụng – Tựa dịch: Ca tụng tình yêu)

生命诚可贵,

自由价更高。

若为爱情故,

两者皆可抛。

(2) Bùa đảo ngược Animagus: Animagus reversal spell. Animagus là những phù thủy có khả năng biến thành động vật (diễn hình: giáo sư McGonagall, bộ tứ của ba Harry, bà phóng viên mánh khóe Rita Skeeter). Bùa đảo ngược Animagus khiến phù thủy đang đội lốt động vật phải trở về với hình dáng con người. Bùa này thuộc nhóm bùa phản phé, ánh sáng; xanh dương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 5: Bữa Sáng Của Một Người Một Rắn

Cuộc sống sau khi không còn lồng sắt thật ra không khác trước là bao, đại đa số thời gian trong ngày, Ngụy Nhiễm đều nằm dài trên đệm. Đương nhiên cô cũng sẽ bắt đầu tập bò, nói cho cùng cô đã quen đi bộ bằng hai chân theo cách sống của loài người, vậy mà giờ lại phải bò, cô quả thực rất đau khổ. Dĩ nhiên, loại tập luyện này chỉ có thể tiến hành lúc giáo sư Snape đi vắng, vì dù sao cũng chưa từng có ai nghe nói tới một con rắn không biết bò!

Nhưng mà việc tập bò vẫn hết sức vất vả, đầu tiên, không có cánh tay, song song với việc giữ vững tương bò chính là một vấn đề, còn nữa, rốt cuộc thì bộ phận nào trên cơ thể dùng lực mới có thể làm mình bò càng nhanh càng ít tổn sức, những phương diện nhỏ này đều đòi hỏi cô phải tự mình tìm tòi thử nghiệm —— tuy rằng con người có thể nghiên cứu cách thức bò trườn của loài rắn, thế nhưng tự cô thử nghiệm lại là một chuyện khác.

Thế là, trong suốt hai tuần đầu sau khi thoát khỏi lồng sắt, Ngụy Nhiễm đều sống trong sự tập luyện như thế.

Thật ra vào buổi tối, cô xác thực rất muốn thử bò vào phòng ngủ của giáo sư Snape để nhìn ngắm gương mặt ngủ say của chủ nhân mình, hoặc có thể nhân cơ hội tìm một tấm chăn ấm cúng để hưởng thụ một chút nhiệt độ ấm áp của con người. Tiếc là, ngay khi mới bắt đầu, cái kế hoạch này không có cách gì để thực hiện vì cô không hề thạo việc bò đi, đợi đến lúc đã tập được khả năng bò và có thể di chuyển, cô lại phát hiện cửa phòng ngủ của giáo sư Snape —— bị khóa rồi!

Chẳng ai có thể cảm nhận được tâm trạng buồn bực của Ngụy Nhiễm khi nhìn thấy cánh cửa bị khóa đó cả! Suy cho cùng, có người nào đã ở trong phòng của mình mà còn đặc biệt khóa cửa buồng ngủ cơ chứ! Đây đúng là thói quen kỳ quái, Ngụy Nhiễm rầu rĩ nghĩ. Thế là sao đó, cô chỉ có thể tiếp tục ngủ trên tấm đệm của mình, nhờ cuộn chặt cơ thể mới chống đỡ được căn hầm lạnh giá —— dù bây giờ vẫn đang là mùa hè.

Hôm ấy, thức dậy lúc tảng sáng, Ngụy Nhiễm phát hiện thời gian còn rất sớm.

Cô trườn khỏi tấm đệm, thuận lợi chuẩn đến trên ghế sofa trong văn phòng, cuộn tròn cả người, chờ đợi chủ nuôi tỉnh dậy cho ăn... .

Cuộc sống thế này đúng là bi thảm! Bây giờ Ngụy Nhiễm rất rõ ràng, nếu không có giáo sư Snape, không quá hai ngày cô nhất định sẽ chết đói! Nghĩ tới đây, Ngụy Nhiễm đột nhiên có một loại cảm giác nguy hiểm, nếu như ngày hôm đó chủ nuôi của cô không cần cô nữa, không lẽ cô cũng không thể nào sống nổi ư? Điều này, điều này chứng tỏ cô phải nỗ lực học mọi kỹ năng sinh tồn của loài rắn ngay từ bây giờ sao?

Kỹ năng như kiểu săn mồi ấy hả? Nhưng mà... cô thực sự không muốn bắt chuột để ăn đâu, hu hu...

Thôi được, nếu đã như vậy, hiện tại việc cô cần làm là tận dụng hết khả năng để lấy lòng chủ nhân mình, để hắn không còn do dự mà tiếp tục chăn nuôi cô, tuyệt đối không thể vứt bỏ cô, chán ghét cô...

Lúc giáo sư Snape ra khỏi phòng ngủ, hắn liền nhìn thấy con rắn của mình đang đưa cái đuôi, bộ dạng ngốc nghếch đờ đẫn. Thật ra không phải hắn có thể hiểu một con rắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng nếu con rắn kia đặt cái đầu tam giác lên ghế sô-pha, cái lưỡi thè ra thụt vào vô cùng có quy luật, thậm chí không phát hiện người chủ là hắn đã bước ra, trong tình huống như vậy, sau ba tuần quan sát con rắn của mình, Snape biết, con rắn này tám chín phần mười là đã vào cõi thần tiên của nó mất rồi...

Một con rắn thì không hiểu chuyện kỳ quái gì đến nỗi phải suy nghĩ cơ chứ? Giáo sư Snape lắc đầu lần nữa, quên đi, nói chung hành động của con rắn này đã lật đổ mọi hiểu biết của hắn về loài rắn thông thường rồi. Nếu con rắn này còn có biểu hiện gì kỳ quặc hơn thì hắn cứ nghiên cứu tiếp thôi! Bây giờ những hành động như thế đã không thể khiến hắn kinh ngạc thêm chút nào nữa.

Khoác chiếc áo choàng ngủ, giáo sư Snape bước vào phòng tắm, sau khi nhanh chóng làm vệ sinh một chút, hắn mới mặc vào chiếc áo choàng phù thủy màu đen, đến ngồi trên ghế sô-pha ngay cạnh con rắn. Hắn vung nhẹ đũa phép, bữa sáng liền xuất hiện trên cái bàn nhỏ.

Hắn cúi đầu xem xét, có thịt heo hun khói, trứng rán, bánh mì, cà phê và sữa... Trông thấy phần sữa, hắn cau mày, một con rắn thích uống sữa, đây chính là thu hoạch của hắn, chỉ đến tuần trước khi mang theo con rắn đến đại sảnh dùng bữa sáng hắn mới biết được, bởi vì mọi hôm hắn luôn ăn trong phòng làm việc của mình.

Trên bàn ăn của giáo sư có một chai sữa, trên thực tế, bình thường phần lớn sữa đều sẽ thừa lại, vì ngoại trừ Dumbledore thì chẳng ai thích nó cả. Song lại có một ngày, con rắn của chính mình vọt cái vèo ra khỏi cánh tay mình, lao thẳng lên chai sữa, thò đầu vào, há mồm thật to uống sữa trong sự kinh ngạc của mọi người.

Cũng chính vào lúc đó, tất cả đồng nghiệp của hắn đều biết, hắn nuôi một con rắn thích uống sữa!

Đương nhiên, bản thân giáo sư Snape sẽ không thừa nhận, từ sau hôm ấy, hắn đã dặn riêng với gia đình phải đặc biệt thêm một phần sữa khi chuẩn bị bữa sáng cho hắn. Nhưng mà, cái con rắn ngu ngốc đó, lúc uống phần sữa được chuẩn bị cho nó thì lại rớt thẳng vào trong bình, sữa uống liền biến thành sữa tắm...

Song... giáo sư Snape chỉ khẽ nhủ mày, vươn tay trái ra vỗ nhẹ cái đầu bé tí của con rắn, dùng chất giọng trầm thấp khàn khàn mới ngủ dậy, vô thức nói một câu:

“Ăn đi.”

Sau đó, hắn lập tức thấy con rắn vút một phát dựng thẳng cả nửa thân trên, ngóc đầu qua nhìn hắn, chậm rãi uốn éo trườn lên đùi hắn, thè lưỡi, hơi há mồm chờ hắn dứt thức ăn...

“Cái con rắn lười này...” Giáo sư Snape bực bội khẽ mắng một câu, nhưng tiếp theo hắn lại bắt đầu xé bánh mì, cắt thịt hun khói, tách trứng rán ra thành những miếng nhỏ, bản thân vừa ăn vừa dứt cho con rắn lười biếng kia. Thỉnh thoảng hắn cầm lấy tách cà phê của mình, uống một hớp.

Còn về Ngụy Nhiễm trên đùi giáo sư Snape, cô đang ung dung thụ thái hưởng thụ trải nghiệm được người khác cho ăn cứ như quý tộc, nếu cô đã ăn xong một miếng nhưng tiếp theo vẫn chưa được đưa tới, cô sẽ dùng cái đầu nhỏ cọ cọ lên ngực chủ nhân, nhắc hắn tăng tốc dứt cho cô.

Dĩ nhiên, nếu cô ăn quá nhanh, cảm thấy hơi khô cổ, Ngụy Nhiễm sẽ bò đến cánh tay hắn rồi leo lên, nhờ sự trợ giúp của hắn để di chuyển sang khay trà, uống lấy phần sữa mà cô thích nhất.

Nói tóm lại, cách ăn uống như vậy là sự hưởng thụ lớn nhất của cô sau khi thoát khỏi lồng sắt và học được cách bò. Chỉ có lúc ấy, người không bao giờ ưa nổi môi trường âm u lạnh lẽo của căn hầm như cô mới có cơ hội vui mình nơi có độ ẩm của con người, hưởng thụ sự che chở và chăm sóc dịu dàng.

Lúc một người một rắn đã ăn no, giáo sư Snape lại vung đũa phép lên thu dọn mọi thứ đầu vào đấy, sau đó thả con rắn về trên tấm đệm, đi ra khỏi văn phòng, chuẩn bị cho khóa học trong ngày.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Chuyến Thăm Lớp Độc Dược Đầy Nguy Hiểm

Ngụy Nhiễm nằm nhoài trên đệm, lắc lư cái đuôi, nhìn chủ nuôi của mình rời khỏi phòng làm việc. Sau đó cô bắt đầu thám hiểm khắp căn phòng, ví dụ

như dò xét dưới gầm bàn, dưới kệ sách xem có món đồ nhỏ nào bị chủ nhân quên mất hay không, tuy nhiên, chủ nhân của cô rõ ràng là người sinh hoạt cực kỳ nghiêm cẩn, sau một ngày rồng rã bỏ tới bỏ lui, cô chỉ phát hiện hai tấm giấy da dê bị rách một chút, trên đó hình như là bài kiểm tra của học sinh...

Nhìn những thứ này, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cực khổ cả buổi trưa thực sự chỉ muốn bò lại lên đệm, bắt đầu nghỉ ngơi.

Đến khi khóa học buổi sáng kết thúc, lúc giáo sư Snape trở về văn phòng, hắn trông thấy con rắn của mình bần tiện nằm đờ trên đệm, bộ dạng hết như không có xương. Bần tiện khủng? Snape hơi nhíu mày, đi tới bên cạnh bàn làm việc, nhìn con rắn có vẻ mệt lử, duỗi tay nhẹ nhàng cầm lấy cái đầu bé tí của nó, xem xét tỉ mỉ, rồi lại cau mày, nhắc hẳn nó lên, vung đầu phép một cái —— “Rót nước.”(1)

Ngụy Nhiễm vốn đang lười biếng nằm thẳng đơ bỗng cảm thấy cả người lạnh run, mặc dù nói sạch thì sạch thật, nhưng cái cảm giác ướt chèm nhẹp này chẳng dễ chịu gì cả! Thế là Ngụy Nhiễm bèn ngược nhìn chủ nuôi của mình với vẻ ai oán cùng cực, độc hết sức bình sinh vận vẹo cơ thể nhỏ xíu thon dài của mình, cố gắng nhích lại gần nơi có độ ấm.

Chỉ có điều, toàn thân con rắn ướt sũng, rõ ràng không phải là thứ mà giáo sư Snape muốn tiếp xúc, cánh tay hắn vẫy một cái, Ngụy Nhiễm lập tức bay về trên đệm. Ngay lúc Ngụy Nhiễm lại mưu tính để trườn về bên hắn, cô liền bị ánh mắt sắc lạnh của giáo sư Snape ngăn chặn.

Sau đó, một người một rắn tiếp tục bắt đầu bữa trưa.

Ngụy Nhiễm vừa ăn vừa suy nghĩ: Tuy rằng được chăm sóc thế này rất thoải mái, cuộc sống cũng rất tốt đẹp, nhưng ám ảnh bị vứt bỏ vẫn bao trùm tâm trí con rắn nhỏ của cô, bây giờ điều mà cô cần gấp chính là sự coi trọng của chủ nhân, chí ít cũng phải coi trọng đủ để không bỏ mặc cô lưu lạc thành sinh vật Rừng Cấm.

Thế là sau đó, Ngụy Nhiễm bắt đầu tính toán mọi cách để động tác giữa mình và chủ nhân —— ngài giáo sư Snape, càng ngày càng thân thiết, ví dụ như, theo hắn lên lớp. Dùng hành động như thế để tuyên bố lòng quý trọng của chính cô, một vật liệu ma được, đối với chủ nhân của mình.

Dưới ảnh hưởng của suy nghĩ ấy, ăn xong bữa trưa, sau khi Ngụy Nhiễm nhận thấy cơ thể cô đã được tắm đệm lau chùi sạch sẽ, cô bèn không hề do dự bò lên cánh tay giáo sư Snape, sau đó tiếp tục bò lên dọc theo cơ thể hắn, cuối cùng chiếm cứ vị trí trên bả vai hắn.

Nhìn nhìn con rắn xỏ lá của mình, tuy giáo sư Snape có chút nghi hoặc, nhưng vẫn không bỏ nó xuống. Lúc đứng dậy, hắn chợt phát hiện hai tấm giấy da dê dưới chân —— mãi đến giờ phút này, giáo sư Snape mới hiểu rõ. Con rắn này rốt cuộc đã làm cái gì vậy? Coi văn phòng của hắn là công viên trò chơi à? Còn lục tung khắp nơi thế này là sao?

Nghĩ tới đây, giáo sư Snape đưa tay ra, nhẹ nhàng bóp cổ Ngụy Nhiễm một cái, mặc dù dùng sức rất ít, nhưng Ngụy Nhiễm vẫn hiểu rất rõ, đại khái đó chính là cảnh cáo về sau cô không được phép quậy lung tung nữa —— dù sao cô chỉ là một con rắn, hơn nữa còn là một con rắn vừa mới tiết nọc độc, cô bây giờ tương đối vô hại. Hiểu rõ những điều này, Ngụy Nhiễm khá thông minh ngóc cái đầu tam giác bé tí lên, cọ cọ gò má chủ nhân, bày tỏ sự ngoan ngoãn vâng lời của bản thân.

Giáo sư Snape khẽ thở dài một hơi, bây giờ con rắn này càng lúc càng được voi đòi tiên, ban đầu chỉ nằm ỳ bên cạnh bàn làm việc của hắn, sau đó biến thành mỗi ngày đều phải bò lên người hắn rồi mới chịu ăn, còn hiện tại —— đã bắt đầu bò lên vai hắn rồi à? Tuy rằng một con rắn như thế cũng không đáng ghét, dẫu sao hằng ngày nó luôn ăn uống đúng giờ, lúc tiết nọc độc lại vô cùng phối hợp, thời điểm hắn pha chế thuốc phép cũng không tới quấy rầy, song, cái kiểu kẻ càn cang ngày càng thân mật thế này, thực sự khiến kẻ đã sống đơn độc nhiều năm như hắn cảm thấy không thích ứng cho lắm —— cho dù nó chỉ là một con rắn!

Ngụy Nhiễm nằm trên vai giáo sư Snape lúc này đang cười trộm —— cuối cùng cũng có thể ra khỏi văn phòng, tham quan lớp học ở Hogwarts, quan sát học sinh ở đây, dĩ nhiên quan trọng nhất chính là chiêm ngưỡng thái độ mà chủ nhân ném cho đám học sinh mỗi khi lên lớp.

Bây giờ trong phòng học môn Độc được vẫn chưa có người. Giáo sư Snape thả Ngụy Nhiễm lên bục giảng cao cao ngay trước lớp, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị nội dung bài cho tiết học hôm nay —— sửa sang phương pháp pha chế trên bảng đen và chuẩn bị các loại vật liệu. Khi Ngụy Nhiễm trông thấy miếng da rắn dưới lưỡi dao của giáo sư Snape, cô không khỏi rụt cả người lại —— đồng loại của mình cũng bất hạnh quá đi! Hy vọng một ngày nào đó bản thân cô sẽ không phải nhận lấy kết cục như thế, bằng không nhất định sẽ chết không nhắm mắt!

Dường như nhận ra bộ dạng sợ hãi run lẩy bẩy của con rắn, giáo sư Snape không khỏi nhếch môi, nhưng đó không phải là nụ cười trào phúng lạnh ngắt, chỉ có điều, quý ngài giáo sư đã qua ngưỡng ba mươi này lại đặc biệt nhắc con dao chuyên dụng để xử lý vật liệu trong tay lên, xê dịch miếng da rắn sang một phía của cái bàn, cả người chậm rãi di chuyển đến bên cạnh Ngụy Nhiễm, bắt đầu xử lý những loại vật liệu đó ngay trước mặt cô.

Nhìn thấy con dao được giơ lên cao ngay trước mắt, cắt xuống hết nhát này đến nhát khác, xử lý “đồng loại” của chính mình, Ngụy Nhiễm không chịu nổi cái kiểu hành hạ tinh thần tàn khốc ấy nữa, vèo một cái tọt xuống khỏi bàn, lật đật chạy qua phía bên kia phòng học, trong lòng không ngừng khóc lóc than khổ —— tại sao chủ nuôi của mình, một người lạnh lùng muốn chết, bây giờ lại có sở thích uy hiếp hăm dọa vật liệu ma được của hắn thế? Hu hu, làm thú cưng của một người chủ như vậy, thật sự an toàn hả?

Ngụy Nhiễm trốn vào một góc trong tủ đựng dược phẩm, quay đầu nhìn người đàn ông kia tiếp tục xử lý nguyên liệu, tuy hắn là giáo sư, tuy cô đã từng rất hâm mộ hắn, nhưng mà bây giờ xem ra, hắn quả thực không phải là lựa chọn gì tốt lành cả!

Giáo sư Snape nhìn con rắn hoảng hồn lật đật chạy trốn, trong lòng cảm thấy rất buồn cười —— cuối cùng hắn cũng thành công hù dọa cái con rắn lười biếng khoái leo lên người hắn rồi —— Ừm, rất tốt.

Buổi chiều, khi đám học trò năm hai nhà Slytherin và Gryffindor bước vào lớp học Độc dược, tức khắc liền trông thấy gương mặt có vẻ tươi cười hơi

quái dị của vị giáo sư Độc được bình thường luôn lạnh lùng vô nhân tính —— lẽ dĩ nhiên, nụ cười ấy rõ ràng không dành cho tụi nó, điều này khiến bọn nhỏ mừng vô cùng.

Ngay khi tiết Độc được buổi chiều bắt đầu, Ngụy Nhiễm mới cảm nhận được một cách trọn vẹn, lúc đối mặt với cô, giáo sư Snape vẫn còn “hòa nhã dễ gần” lắm, nói cho cùng hẳn sẽ không độc mồm độc miệng châm biếm cô, sẽ không làm cô cảm thấy bản thân mình giống như ngu hết thuốc chữa... Sau khi Snape giảng hết một lều nội dung bài học hôm nay bằng tốc độ tên bắn, bọn học trò nhao nhao đứng dậy, đi tới tủ thuốc, lấy những nguyên liệu cần cho ngày hôm nay ——

“Á——” Trong tiếng thét nhức óc của một cô bé, Ngụy Nhiễm đang nằm trên ngăn tủ bị một quyển sách đập bồm bộp đánh bay ra ngoài.

Ngụy Nhiễm bị cuốn sách đập choáng đầu, từ trên ngăn tủ cao hơn nửa người bay vèo ra ngoài, thời điểm ngã xuống đất cơ thể đau đớn như vừa bị nghiền nát hết một nửa —— không lẽ đây là kết cục cho cái mạng làm vật liệu ma dược của cô à? Ngụy Nhiễm thông khổ giãy dụa, cô thực sự không muốn cứ thế chết đi đâu! Dù là lúc bị rấn cắn ở “kiếp trước” thì ý nghĩ này cũng chưa từng mãnh liệt như thế, dầu sao nếu bây giờ chết đi, nhất định sẽ rất đau khổ, bởi vì cô có một cái chân to đang đang ra sức đạp lên người cô kia!

Ngay lúc cái chân gần như sắp chạm đến cơ thể Ngụy Nhiễm, giáo sư Snape đẩy cậu học trò đó ra, nhẹ nhàng “lượm” Ngụy Nhiễm lên từ mặt đất, kiểm tra tình trạng cơ thể của cô xong mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, làm mặt lạnh nhìn cô bé và cậu học trò ban nãy:

“Cậu Weasley, còn có cô Brown, xin các cô cậu nhớ cho kỹ, nếu không phải vì tôi vừa mới lấy nọc độc của con rắn này, bây giờ các cô cậu đã phải vô bệnh thất nằm rồi!”

Nói xong, giáo sư Snape biến đổi một thứ gì đó không rõ tên thành một tấm đệm, sau đó đặt con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lên trên, “Vì cái sự lỗ mãng của hai cô cậu, trừ 20 điểm, mỗi người!”

(1) Bùa “Rót Nước”: Aguamenti

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Thăng Cấp Thành Thú Cưng

Ngụy Nhiễm hơi suy yếu nằm trên tấm đệm trên bàn làm việc, tâm trạng lại khá tốt, ít ra cô cảm thấy, chủ nhân của cô vẫn rất quan tâm cô, trừ mỗi người 20 điểm, tổng cộng 40 điểm, hiệu quả cũng không tồi đâu!

Ngụy Nhiễm có chút hài lòng, nhưng mà ngay khi cô nhìn thấy kẻ kia muốn giẫm lên người mình, cô lập tức quyết định —— sau này cô phải trả thù, chỉ có điều... Ngụy Nhiễm lại tiếp tục rĩ rĩ, trong hai đứa nhóc giống nhau như đúc đó rút cuộc thì đứa nào mới là người ban nãy muốn giẫm bẹp cô nhỉ? Aaah —— Tại sao nhà Weasley phải có cái thứ tên “sinh đôi” này tồn tại chứ! Tại sao!

Sau một phen đau thương suy xét, Ngụy Nhiễm quyết định, bất luận thế nào cô cũng phải trả thù một lần, trả thù trúng người nào trong cặp sinh đôi cũng mặc kệ —— dù có sai thì cũng là do bọn họ quá giống nhau sai, cô vô tội! Đương nhiên, bây giờ con rắn nhỏ đang suy yếu, không làm được chuyện như vậy, bây giờ cô cần phải tự bồi dưỡng, ờ thì, nếu có thể ngủ ngon một giấc sẽ càng tốt. Nghĩ tới đây, Ngụy Nhiễm bèn cuộn mình trên đệm, bắt đầu mơ mơ màng màng. Đến khi chỉ còn nửa tiết học, cô đã hoàn toàn ngủ thiếp đi.

Mà trên thực tế, khoảng thời gian sau của tiết học hỗn loạn tung bừa, vì con rắn mình nuôi bị tấn công, tuy rằng có vẻ chỉ là ngã choáng đầu chứ chẳng có gì lớn, có lẽ nghỉ ngơi một hồi rồi sẽ ổn, thế nhưng chuyện xảy ra lại ảnh hưởng tâm trạng của giáo sư Snape một cách cực kỳ nghiêm trọng.

Tâm trạng của giáo sư không tốt khiến sắc mặt hắn trở nên càng kinh khủng, sắc mặt kinh khủng như thế cũng ảnh hưởng luôn cả tâm trạng của tụi học trò, mà tâm trạng của tụi nó không ổn thì lại bắt đầu phạm lỗi liên tục... Cứ theo vòng tuần hoàn như vậy, nguyên một tiết, đi kèm với đủ loại lỗi lớn nhỏ của đám nhà Gryffindor, giáo sư Snape cực kỳ sáng khoái trừ hết gần 60 điểm của bọn nhỏ, nói chung cũng cân bằng tâm trạng bực bội vì con rắn hắn nuôi bị một đứa tiểu quỷ Gryffindor ném bị thương được đôi chút.

Một tiết học, Gryffindor mất 100 điểm, đây chính là kỷ lục mới trước nay chưa từng có —— hể ai nghe thấy người khác kể lại chuyện này đều dùng ánh mắt thương hại nhìn đám sư tử con năm hai, bộ tiết Độc được đó không bỏ đứ vậy hả?

Lại nói đến giáo sư Snape ở bên này.

Vừa hết giờ, giáo sư Snape không hề chần chừ nhấc bổng cả rắn lẫn tấm đệm dưới người nó, bước nhanh trở về văn phòng của mình —— về phần mấy trò thu dọn quá chậm, xin lỗi nhé, bài tập bữa nay tăng gấp đôi, thành tích trong giờ 0 điểm. Điều này cũng biến phòng học môn Độc được thành một mảnh khóc thét! Có điều ngài giáo sư Độc được bây giờ đang hết sức quan tâm con rắn của mình, tuyệt đối không có thừa chút tâm tư nào để chú ý tới đám học trò xui xẻo kia của hắn cả.

Tự mấy trò gây họa, thì tự mấy trò đi mà thu dọn! —— đây là ý kiến rất hiền lành của ngài giáo sư Độc dược.

Vừa vào văn phòng của mình, giáo sư Snape liền nhẹ nhàng đặt con rắn lên bàn, bàn thân hắn đứng ngay bên cạnh. Cầm cái đầu tam giác bé tí của con rắn nhỏ lên một cách khá nghiêm túc và cẩn thận, tỉ mỉ kiểm tra toàn thân nó từ trên xuống dưới, sau khi không phát hiện vết thương ngoài da nào, hắn tiếp tục đưa tay ấn ấn cái đầu nhỏ của nó, không ngừng di chuyển ngón tay mặc cho Ngụy Nhiễm vặn vẹo khó chịu, mãi tới khi ấn xuống tận đuôi, nhận thấy bên trong cũng không có chỗ nào sưng phù, hắn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, ngồi thẳng người lại, ngắm con rắn ——

Hắn nuôi con rắn này cũng không được bao lâu, chưa đầy một tháng mà thôi, nhưng chẳng hiểu tại sao, mọi hành vi mọi cử động của nó đều khiến hắn cực kỳ quan tâm, đây tuyệt đối không phải là cảm giác quan tâm đối với một vật liệu ma dược —— hắn khẳng định hắn tuyệt đối sẽ không để ý xem một món dược liệu thích ăn cái gì, cũng như tuyệt đối sẽ không để ý chuyện món dược liệu đó đang làm gì mỗi khi hắn đi vắng.

Kiểu quan tâm này hình như hơi giống với mối quan hệ giữa Dumbledore và con phượng hoàng ngu xuẩn kia. Nói như vậy, đây là quan hệ giữa chủ nhân và thú cưng à? Snape nhũn mày cân nhắc. Thú cưng, mối quan hệ này có vẻ không tệ, tuy rằng con rắn này vừa ngốc vừa lười, còn thích làm nũng thích chơi xấu với hắn, nhưng đầu sao nó cũng không e sợ hắn, hơn nữa rất khoái nằm ý trên người hắn, mặc dù cơ thể rắn chẳng ấm áp gì, song cái loại tiếp xúc ấy làm hắn cảm thấy rất thoải mái.

Như vậy, nếu cho một con rắn làm thú cưng, hắn không biết Xà Ngừ, nhưng con rắn này rất ngoan rất nghe lời, và lại còn có thể cung cấp nọc độc chất lượng tốt nhất cho hắn —— tóm lại vẫn có lời lắm chứ nhỉ?

Cũng vào lúc đó, Ngụy Nhiễm nằm trên tấm đệm trước mặt giáo sư Snape đang nóng hết cả người —— nếu loài rắn có thể đỏ mặt thì hiện tại mặt cô nhất định sẽ là một quả cà chua to đùng! Mặc dù cô đã 23 tuổi, nhưng thực sự chưa từng có một người đàn ông nào tỉ mỉ xem xét toàn bộ cơ thể của cô xong còn lấy tay “xoa tới xoa lui” như thế đâu!

Bây giờ cô quả thật chỉ là một con rắn, nhưng vẫn có cảm giác đấy nhé! Từ cái cách dùng sức thật nhẹ nhàng, không hề gây thương tổn đến cô, cô tuyệt đối có thể nhận ra bàn tay của chủ nhân đã cẩn thận và dè dặt tới mức độ nào, cũng tuyệt đối có thể hiểu rõ sự quan tâm của hắn. Cô biết, đối với một người mà nói, kiểm tra toàn diện cho một con rắn thì không có gì sai trái, nhưng, nhưng mà, nhìn từ quan điểm làm người của cô, đây, đây chính là xoa bóp lửa thể đó! Quá mờ ám rồi. . .

Hờ! Ngụy Nhiễm nhúc óc, cọ cọ cái đầu nhỏ lên đệm.

Nếu sau này có một ngày cô có thể trở về, cô nhất định sẽ không đọc lại hay xem lại bất cứ thứ gì liên quan đến Harry Potter, bằng không chắc chắn sẽ nhớ tới mấy chuyện đáng xấu hổ cho xem. Tất nhiên, nếu cô không thể trở về, nếu cô phải làm rắn suốt đời, cô chắc chắn cũng sẽ nhớ tới đoạn thời gian này —— đúng là làm người ta đỏ hết cả mặt! Có điều, tại sao việc ấy xấu hổ như thế mà cô lại hy vọng được tiếp tục nhỉ? Không lẽ là vì ngón tay có chút nhiệt độ đó mang ấm áp đến cho cô?

Nói chung, cô thật sự rất thích cảm giác ngón tay cứng cáp mạnh mẽ lướt trên cơ thể rắn của cô, còn có cảm giác ngưa ngứa run run khi những vết chai trên tay ma sát vẩy rắn, thậm chí mùi thuốc nhân nhật lúc tới gần cũng làm cô mê muội. (Tiểu Lam: tmd sao ta có cảm giác đang edit H văn nhớ?!)

Mãi đến tận bữa tối, một người một rắn vẫn đang suy nghĩ chuyện riêng, hoàn toàn phớt lờ con gia tinh chuyên đưa thức ăn vừa xuất hiện trong văn phòng. Con gia tinh đáng thương phải đứng cứng ngắc một lúc thật lâu, cuối cùng đành thận trọng nhích chân từng chút một —— đi đánh thức vị giáo sư đang chìm đắm trong mạch suy nghĩ của mình.

Giáo sư Snape quay đầu, liếc nhìn con gia tinh thấp bé bụng khay đồ ăn to đùng, hắn im lặng trong giây lát, sau đó gật gật, nói một câu nhạt thếch: “Đồ đó đi.”

Con gia tinh ấy hiển nhiên cũng không quen giao tiếp với một vị giáo sư bằng cách như thế, luống cuống đặt thức ăn lên cái bàn trước mặt ghế sô-pha, tiếp theo liền hành lễ: “Chúc ngài và thú cưng của ngài dùng bữa vui vẻ.” Nói xong, không hề quay đầu lại, búng tay một cái biến mất không còn tăm hơi.

‘Ngài và thú cưng của ngài’ sao? Giáo sư Snape vươn tay, nhẹ nhàng dùng ngón trỏ khều đầu con rắn, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rất biết điều bò lên tay hắn, leo dọc theo cánh tay, cuộn người trên bả vai của chủ nhân.

Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của nó, tâm trạng giáo sư Snape không tệ tí nào —— ừm, hình như cảm giác có thêm một con thú cưng cũng khá tốt.

Còn Ngụy Nhiễm trên vai hắn thì đang hí hửng cọ cọ gương mặt của người chủ mà mình tín nhiệm, thôi được, có lẽ phải nói rằng, bây giờ cái người này bị con rắn nhỏ cô đây độc chiếm mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Tên Đó Nha, Tên!

Cuộc sống sau khi trở thành thú cưng về tính chất cũng chẳng khác gì khoảng thời gian làm vật liệu ma được lúc trước, hằng ngày vẫn theo quá trình một ngày ba bữa cùng với giáo sư Snape, đương nhiên chủ yếu đều là sinh hoạt trong văn phòng, đôi khi may ra còn được quả giang đến lớp Độc dược để thưởng thức tình trạng thảm hại của tụi học trò — cái này là một trong những sở thích hiện tại của Ngụy Nhiễm. Nếu vương phải mấy hoạt động hằng tuần theo thông lệ, giáo sư Snape sẽ bỏ con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vào trong túi áo của mình, mang đến đại sảnh Hogwarts dùng bữa.

Trên thực tế, bản thân chuyện ngài giáo sư môn Độc dược lạnh lùng có một con thú cưng đã là một tin thời sự ở Hogwarts rồi, hơn nữa, biểu cảm sùng sốt không dám tin của bọn học trò từng bị ngài giáo sư giầy vò thể thậm lúc nhìn thấy con doi già(1) khủng bố đầy dầu mỡ đó đứt cho thú cưng của mình ăn — loại biểu cảm ấy làm giáo sư Snape thường xuyên bị chọc tức quá độ hài lòng hết sức, thế là, hần đối đãi thú cưng của mình càng lúc càng dịu dàng.

“Severus, con rắn này... là thú nuôi của anh à?” Hiệu trưởng Dumbledore nhìn chằm chằm Ngụy Nhiễm từ sau cặp kính mắt nửa vàng trắng, “Tôi nhớ lần trước anh bảo nó là nguyên liệu ma được mà?”

“Ừm, bây giờ là thú nuôi.” Giáo sư Snape lạnh lùng trả lời câu hỏi, hần không cho rằng hần có thêm một con thú cưng là vấn đề cần Hiệu trưởng Hogwarts quan tâm, cho nên cũng chỉ đơn giản đáp một câu, không hề định bụng giải thích.

Dumbledore hơi gật đầu, tiếp tục nhìn con rắn như cũ, mà con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vốn đang cuộn người trước mặt giáo sư Snape ngoan ngoãn ăn món bò hầm cũng cảm nhận được một ánh mắt dò xét, rất cảnh giác “trùng” lại, ngay khi cô phát hiện chủ nhân của ánh mắt đó là ông chủ Hogwarts, vị Hiệu trưởng gốc Gryffindor nhưng hoàn toàn chẳng giống Gryffindor chút nào kia, nửa người dựng thẳng liền rụt về, cái đầu bé tí cọ chủ nhân của mình, không thêm đề ý Dumbledore nữa.

Giờ chơi à, một lão già giỏi nhìn thấu tư tưởng của người khác như thế, không phải là loại mà người không khéo nguy trang như cô có thể ứng phó, cho dù bây giờ cô chỉ là một con rắn, hay cho dù có lẽ sẽ không ai sử dụng Chiết tâm bí thuật(2) lên một con rắn cũng thế...

“Xem ra,” giáo sư Sprout ngồi gần đó nuốt một miếng rau thật lớn, híp mắt cười cười, pha trò nói, “Con rắn của Severus cũng không thích thú gì Albus hết.”

Không thích? Lúc Ngụy Nhiễm nghe được câu này, đầu vẫn đang vui trong lòng bàn tay chủ nhân, nếu như cô dám, hơn nữa còn có thể làm, thì bây giờ cô thực sự rất muốn liếc trắng mắt một cái! Không phải là cô kỳ thị, nhưng mà quý ngài Hiệu trưởng kia lợi dụng chủ nhân cô nhiều năm như vậy, sao cô còn có thể thích hần được chứ? Ngay từ trước khi xem mấy bộ phim thì cô đã cảm thấy ông cụ râu bạc trông ôn tồn nhã nhặn ấy là một kẻ xấu chính hiệu rồi, cô thông minh thế này thì không thêm đi thích kẻ xấu đâu.

(Tiểu Lam: cảm thấy lâu lâu tư duy của Ngụy Nhiễm bị thoái hóa...=||)

Đối với việc thú cưng của mình không thích “con ong mật già”(3) kia, giáo sư Snape rất vui vẻ, đặc biệt kéo lấy món bánh bơ trên bàn — không phải là hần không trông thấy con rắn của hần mang bộ dạng thêm nhỏ dãi nhiều lần định chuẩn đi đâu nhé — hần kiên nhẫn cắt bánh thành từng khối nhỏ, dùng nĩa đứt cho nó ăn.

Kỳ thực Ngụy Nhiễm đã mơ ước món bánh trắng trắng, chỉ nhìn thôi đã thấy ngon đó từ lâu rồi, bây giờ được ăn đến trong miệng lại càng cảm thấy đây đúng là một sự hưởng thụ, cô lắc lư cái đầu bé tí, xoay về phía chủ nhân để biểu đạt sự yêu thích của cô đối với món bánh.

“Thế, con rắn này, ý tôi là thú cưng của anh, nó tên gì?” Giáo sư Sprout rõ ràng rất mê con rắn Ngụy Nhiễm biết làm nũng với chủ nhân, mặc dù trên thực tế thì chẳng có người nào chịu hoan nghênh mấy con rắn cả, ngoại trừ nhà Slytherin.

Tên? Giáo sư hơi chau mày, con rắn nhỏ trở thành thú nuôi của hần đã một tuần, nhưng hần đích thực chưa từng nghĩ đến chuyện thú nuôi cần một cái tên — đúng là có khác với đám vật liệu lúc nào cũng có thể bị xử lý. Nhưng có điều, tại sao hần phải đặt tên cho cái con rắn luôn muốn ăn và bện cạnh hần cả ngày như vậy chứ?

Hần sẽ không ngu ngốc giống những người nuôi mèo nuôi chó kia, suốt ngày ới ới gọi thú nuôi của mình, và lại một con rắn thì cần gì mấy cái nhãn mác đánh dấu chủ quyền — nó là rắn độc đó, hơn nữa bây giờ hần lấy nọc cũng không liên tục lấy triệt để, chọc tới nó, kết quả tuyệt đối là ác mộng dành cho kẻ địch của nó.

“Không có tên hả?” Giáo sư Sprout nhú mày, không quên lấy vài miếng trái cây tươi thật to từ đĩa của mình đặt vào đĩa nhỏ trước mặt Ngụy Nhiễm, “Ừa, dù là rắn thì cũng không thể quên mấy chuyện này đâu. Ôi, Severus, nó ngoan quá đi!”

Giáo sư Snape cúi đầu nhìn con rắn của mình, sau khi giáo sư Sprout bỏ trái cây vào đĩa của nó, nó không ăn ngay mà dùng cả cơ thể lộ mọ mu bàn tay hần, đòi hần chú ý, đến lúc nhận thấy ánh mắt của giáo sư Snape rơi xuống người mình, nó mới ngóc đầu thè lưỡi, chọt chọt một miếng trái cây lớn.

Vừa mới cầu xin sự đồng ý của hần sao? Giáo sư Snape cảm thấy tâm trạng bây giờ không tồi, ít ra thì con rắn của mình cũng hiểu cần phải tôn trọng chủ nhân đấy! Nghĩ tới đây, hần gật gù, vờn tay xoa xoa đầu con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, ra hiệu rằng nó có thể ăn, xong rồi mới quay đầu nhìn về phía giáo sư Sprout, nói bằng chất giọng trầm thấp: “Được thôi, vậy tôi sẽ về cần nhắc xem sao.”

Ngụy Nhiễm lắc lắc đuôi, vui vẻ ngấu nghiến đủ loại trái cây được đặt vào đĩa cho cô — toàn bộ đều do chủ nhân, vị giáo sư Sprout thích cái sự ngoan ngoãn của cô và cả giáo sư Trelawney rất mến cô ‘cống hiến’ ra. Đối với con người cực kỳ mê mẩn trái cây của Ngụy Nhiễm mà nói, đây đích thực là sự khen thưởng tốt vô cùng.

Chỉ có điều, nếu xét biểu hiện xuất sắc của cô trong ngày hôm nay, sau này một ngày ba bữa có khi nào sẽ được thêm ít bánh ngọt và trái cây không nhỉ? Không biết chủ nhân mình có chú ý tới chi tiết này không đây?! Chỉ ăn mỗi thịt thì không dễ giữ dáng đâu, tuy bây giờ cô là rắn, nhưng cô vẫn muốn trở

thành một con rắn vừa thon thả, vừa xinh đẹp động lòng người!

Khi bữa tối kết thúc, Ngụy Nhiễm lại leo lên chuyến tàu tốc hành mang tên Snape, quay về văn phòng của ngài giáo sư môn Độc dược, sau đó cô liền trông thấy chủ nhân lấy ra một quyển sách tên « Bách Khoa Toàn Thư Về Phù Thủy Thời Trung Cổ » từ trên kệ, ngồi vào ghế bắt đầu lật xem, cô chăm chăm bò sang, nhào người lên vai giáo sư Snape, quán quanh cổ hắn, thò đầu ra, chú ý từng cái tên trên trang giấy —— đầu gì cái tên này cũng sẽ theo cô một thời gian khá dài —— miễn là cô vẫn làm một con rắn.

Giáo sư Snape lật xem rất nhanh, đến nỗi Ngụy Nhiễm không tài nào đuổi kịp tốc độ của hắn, nhưng may mà đây chỉ là đang tìm tên chứ không phải đang học phép thuật cao thâm nào đó.

Thật ra Ngụy Nhiễm luôn hy vọng tên cô có thể nối tiếp ký ức về cuộc đời đã qua, nếu giống hệt với tên tiếng Anh của cô thì không còn gì tốt hơn, có điều bây giờ cô rõ ràng không phải là người lựa chọn —— suy cho cùng, chủ nhân của cô không hiểu Xà Ngữ, nên giữa bọn họ chẳng có biện pháp nào để cô truyền đạt mong muốn của chính mình cả.

Bỗng nhiên, Ngụy Nhiễm phát hiện giáo sư Snape lật đến một trang sách, vừa vặn có ghi chép cái tên tiếng Anh mà ‘kiếp trước’ cô thường sử dụng, cô lập tức mạnh dạn buông lỏng cái đuôi đang ôm lấy cổ hắn, ‘bụp’ một phát nhào lên mặt giấy...

Giáo sư Snape run tay một chút, sau đó liền nhìn thấy con rắn nằm dính cứng trên trang sách giới thiệu tên một nữ phù thủy bậc thầy ma dược thời Trung Cổ —— Zoey Rousseau? Ừm... Nếu đã như thế, có lẽ tên này cũng không sai.

Snape nhấc ngón tay, nhẹ nhàng nâng đầu con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lên rồi nói, “Mi tên là Zoey...”

(1) Vì phong cách ăn mặc của thầy Snape nên cô Rowling từng tả thầy trông như một con dơi già bụi tở chẳng... (-.-) Thầy Snape sinh năm 1960, lúc này trong truyện mới là năm 1990, một năm trước khi Harry nhập học, vì vậy thầy mới 30 tuổi thôi, không già tí nào, sau này couple không bị lệch pha đâu nhé!

(2) Chiết tâm bí thuật: Legilimency – phép thuật thâm nhập vào đầu óc người khác, can thiệp vào trí nhớ và suy nghĩ của họ, điển hình là trong tập 5, khi Harry bị Voldemort mò vào đầu, tạo ra hình ảnh giả của Sirius để dụ thẳng bé. Giáo sư Snape là một trong số hiếm hững người có thể sử dụng phép này thành thạo, và càng hiếm hơn khi thầy còn là cao thủ Bế quan bí thuật, phép thuật phong bế đầu óc khỏi sự xâm nhập của người khác.

(3) ‘Con ông mặt già’ = thầy Dumbledore. Ta không biết tại sao thầy D lại bị gọi là con ông già, nhưng ta thấy nhiều bộ đồng nhân HP viết vậy lắm...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Rắn Cũng Phải Có Kế Hoạch Học Tập

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuộc sống làm thú cưng cũng có một loại cảm thụ đặc biệt, ngoại trừ sự chăm nom cực tốt của chủ nhân, một ít quà tặng riêng từ các giáo sư yêu thích con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, à được rồi, bây giờ là con rắn nhỏ Zoey, cũng khiến Ngụy Nhiễm hải lòng vô cùng —— tuy rằng trên thực tế cô chẳng thích thú gì chuyện lần nào gặp cô thì giáo sư Trelawney đều hy vọng có thể xem bói giùm cô cả...

Ví dụ như, mấy món rau quả trái cây giáo sư Sprout trồng trong nhà kính toàn là đồ ăn tươi rồi mới thu hoạch, mặc dù có lẽ mùi vị cũng không ngon hơn các loại hoa quả bình thường là bao, nhưng chúng vẫn là những vị thuốc tốt nhất, có thể giúp cô tăng cường sức khỏe.

Còn có tấm đệm lót êm bùa cao cấp mà giáo sư Flitwick đã nhiệt tình làm giúp cô, có thể tự do căn cứ vào nhiệt độ bên ngoài mà điều chỉnh nhiệt độ của bản thân nó, thậm chí còn có chức năng tự động hiện ra “cái chăn” mỗi khi nhiệt độ bỗng hạ thấp để giúp con rắn nhỏ giữ ấm. Chỉ có điều, đối với Ngụy Nhiễm một lòng muốn tham quan phòng ngủ của chủ nhân mình mà nói, tấm đệm này chắc chắn đã khiến cô mất đi cái cơ tốt nhất —— bởi vì tật xấu bụi nhốt của cô, cái tật sợ lạnh khi làm một con rắn đã bị giải quyết mất rồi.

Những vị giáo sư khác dường như cũng tương đối có hứng thú với con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, nhưng họ đều không có biểu hiện gì cụ thể hơn, ngoại trừ chuyện giữ lại một ít đồ ngọt tráng miệng cho cô hưởng thụ một mình mỗi khi bọn họ cùng dùng bữa. Trên thực tế, Ngụy Nhiễm cực kỳ chờ mong biểu hiện của Hagrid, vì dù sao bác ấy vẫn luôn yêu thích động vật. Tuy nhiên, rất rõ ràng, một Ngụy Nhiễm với hình thể không đủ cường tráng, không đủ bụi thì chẳng thể nào lọt nổi vào mắt xanh của bác.

Trong gian đoạn làm sâu gạo vui vẻ, thoải mái và đơn giản thế này, Ngụy Nhiễm cũng không quên thăm dò xem cô có thể trở về thế giới ban đầu hay không. Nhưng hai tháng đã trôi qua, cô vẫn là một con rắn, sau khi hết lực đông lại tìm tòi trong đồng sách vở về không gian phép thuật, cô vẫn không tìm được biện pháp nào —— dĩ nhiên, điều này cũng có thể là vì số sách cô đọc qua vẫn quá ít, nhưng hãy tha lỗi cho khả năng hoạt động của một con rắn đi thôi, cô có thể lấy mấy cuốn sách đó từ trên kệ xuống, sau đó cực khổ lê lét cả cơ thể để lật sách thì cũng chẳng dễ dàng gì rồi.

Huống chi, cô còn nhất định phải né tránh sự chú ý của chủ nhân mình nữa kia. Phải biết rằng, bây giờ dưới gầm cái tủ sách cỡ bụi kia giấu không dưới mười quyển, toàn bộ đều là sách cô đã đọc xong nhưng không đặt nổi lại chỗ cũ. Thực chất Ngụy Nhiễm đang nghĩ, tuy nói tài nguyên trên tủ sách của

chủ nhân khá là phong phú, nhưng nếu cô lại tiếp tục lấy xuống đọc, không chừng sẽ bị phát hiện, bởi vậy sau khi đã thuần thục động tác lật sách, cô vẫn không thể hứng chí quá mức được ——

Cho dù giáo sư Snape hẳn sẽ chẳng bao giờ nghĩ ra mục đích đọc sách của cô, nhưng vừa mới thăng cấp thành thú cưng liền quậy tung khắp nơi thực sự không phải là hành vi mà một con rắn nuôi ngoan ngoãn nên có.

Ngụy Nhiễm đọc hết những cuốn sách ấy, không tìm thấy bất cứ thứ gì liên quan đến không gian song song, vì vậy cô nghĩ, cả đời này, hoặc trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, mức độ khả thi để trở về trên cơ bản là bằng không.

Sau hai ngày thất vọng chán nản, lúc Ngụy Nhiễm dùng bữa ở đại sảnh đường Hogwarts, cô lại tìm được một hướng phấn đấu mới cho bản thân mình trong tương lai. Bởi vì cô, nhìn thấy chủ nhiệm nhà Gryffindor, giáo sư McGonagall dạy môn Biến hình.

Ngụy Nhiễm bỗng nhớ, một trong những bản lĩnh đặc thù của phù thủy là hóa thú, tức Animagus, nên biết rằng, dựa theo mô tả trong tập《Harry Potter》đầu tiên, bản thân giáo sư McGonagall chính là một Animagus đã đăng ký. Vậy nếu cô, một con rắn, học được bản lĩnh như thế, có khi nào đại biểu cho chuyện cô cũng có khả năng “hóa thú” thành người không nhỉ? (Tiểu Lam: Vâng, nếu ko thì chị tính cp với thầy Snape bằng kiểu gì hử?)

Bất ngờ có một mục tiêu phấn đấu, Ngụy Nhiễm nhanh chóng quyết định, phải tạo mối quan hệ tốt với giáo sư McGonagall.

Thế là, khi Ngụy Nhiễm dùng bữa ở đại sảnh đường, lần đầu tiên cô đi đến quầy rầy giáo sư McGonagall đang ngồi gần đó, cắn lấy một miếng trái cây từ đĩa của bà —— đây là một cách lấy lòng và bày tỏ sự thân thiết.

Ngụy Nhiễm có thể làm thế, là vì cô đã sớm phát hiện, thật ra vị chủ nhiệm nhà của đám sư tử này cũng cảm thấy rất có hứng thú với cô, chẳng qua bị cá tính lãnh đạm thường ngày của mình và bản chất đặc thù của nhà Gryffindor gây trở ngại, không thể đến chơi với cô cùng giáo sư Sprout và giáo sư Trelawney, cũng chẳng tiện tặng quà cho cô như giáo sư Flitwick.

Đúng như dự đoán, khi giáo sư McGonagall trông thấy con thú cưng của giáo sư môn Độc dược xưa nay không thèm chừa mặt mũi cho ai ngoài Snape, không bao giờ làm nũng với người lạ đột nhiên làm nũng với bà, trên khuôn mặt nghiêm túc chợt có thêm một nụ cười nhẹ nhàng.

Chỉ có điều, cảnh tượng như vậy, trong mắt ngài giáo sư của cô lại chẳng đẹp đẽ gì sất.

Sắc mặt giáo sư Snape không hề tốt, cực kỳ khó chịu với hành vi “thông đồng với giặc đi phản quốc” của con rắn trước giờ vẫn luôn ngoan ngoãn mà mình nuôi, khóe môi giật giật một chút, nói bằng chất giọng trầm thấp: “Zoey!” Ý bảo cô nhanh chóng trở về bên cạnh hắn!

Tuy nhiên, giáo sư Sprout và giáo sư Trelawney lại tỏ vẻ không cam lòng, giáo sư Trelawney đẩy đẩy cặp kính to đùng, nước mắt lưng tròng nhìn Ngụy Nhiễm, hậm hực: “Ồ, bình thường tôi tốt với Zoey như vậy, tại sao nó không đến đây gần gũi với tôi chứ?”

Tốt với nó? Chính chủ giáo sư Snape có vẻ hết nói nổi với lời nói của giáo sư Trelawney, vừa trông thấy liền muốn coi bói giùm nó, may mà Zoey không phải là người, bằng không nhất định sẽ bị phiền chết mất! Nhưng mà, dù nó có muốn thân cận người ngoài thì cũng không thể đi tìm đối thủ của hắn, không thể tìm chủ nhiệm nhà Gryffindor mới phải chứ!

Ngay khi con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghe tiếng gọi của chủ nhân mình, lập tức hiểu rõ ngày hôm nay khả năng có tiến triển gì đó đặc biệt là không lớn, vì không để cho chủ nhân tiếp tục nổi giận, sau khi quỳ lạy cọt cọt mu bàn tay của giáo sư McGonagall, cô lại bò về trên người chủ nhân, co quắp trên bả vai hắn, cúi đầu cực thấp, không mở miệng nữa.

Hu hu! Ngài chủ nhân ơi! Thật ra tôi chỉ muốn học thêm chút kiến thức biến hình thôi! Ngài, ngài sẽ mãi mãi là chủ nhân vĩ đại nhất của tôi mà...Đừng giận, đừng nói mấy câu khó nghe nhé.

Lần đầu tiên giáo sư Snape thấy mừng vì đã đặt tên cho thú cưng của hắn, bởi vì hắn cảm thấy, một con thú cưng có tên đối với chủ nuôi mà nói là việc tiện lợi vô cùng. Ít nhất, bây giờ hắn không cần phải đứng trước cái bàn dài thông này, cách một khoảng khá xa, cực kỳ thất lễ mà gào to “Cái con rắn kia” gì gì đó.

“Xem ra, con thú của Severus rất thích Minerva đó nha...” Hiệu trưởng Dumbledore ngồi trên chiếc ghế ngay chính giữa, vẫn luôn quan sát động tác của các giáo sư, mỉm cười bày tỏ quan điểm của mình.

Chỉ có điều, cái quan điểm ấy rõ ràng đã khiến mặt giáo sư Snape đen thui, còn mặt giáo sư McGonagall thì tăng thêm một nụ cười nhẹ.

Ngụy Nhiễm nổi quạu nhìn ông già râu bạc chuyên châm ngòi thổi gió kia, tự nhủ: Thật vất vả làm chủ nhân cô hết giận, ông lại tới gây xích mích, chớ bộ không ưa nổi cuộc sống hưởng thụ này của cô hả? Sau một hồi bực bội, Ngụy Nhiễm ngoan ngoãn kẻ đầu sát vào mặt chủ nhân, biểu đạt thành ý thân thiết của cô —— thực ra, như thế này cũng thoải mái lắm á!

Lừa giận của giáo sư Snape dịu đi, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Ngụy Nhiễm, đút cho nó một miếng thịt bò xong, hắn lại tiếp tục dùng bữa. Không khí quý dị trên bàn ăn cũng dần dần phai nhạt.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của Ngụy Nhiễm, sau hành vi “lấy lòng” không mấy thành công đó, sự chú ý của giáo sư McGonagall đối với cô đã tăng lên một chút, mặc dù không có biểu hiện thực tế gì, nhưng mỗi lần được gặp cô, nét cười trên khóe mắt ấy là thứ mà cô không thể nào nhận làm, xem ra, hành động của cô rất thành công. Nhưng bây giờ, đối với Ngụy Nhiễm mà nói, lại có thêm một vấn đề mới ——

Cho dù phương diện thầy dạy đã có tiến triển, song khi nghĩ tới cái vấn đề mới toanh cô vừa phát hiện ra, sự tiến triển ấy cũng biến thành một thứ vô

cùng mờ mịt. Bởi vì ngay lúc chủ nhân của cô vung đũa phép lên, Ngụy Nhiễm bỗng nhiên tỉnh ngộ —— cơ thể rắn hiện tại của cô, căn bản chẳng có cái gì gọi là ma lực cả! Nếu vậy, coi như cô học hết toàn bộ bữa chủ thì cũng có thể làm được gì cơ chứ...

Hu hu, tất cả suy tính, tất cả ý tưởng trước đó đều là trắng trong gương, hoa trong nước mắt rồi ——

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Sự Hỗ Trợ Giữa Người Và Rắn

Sau nhiều lần suy tính và rút kinh nghiệm xương máu, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quyết định, dù không có ma lực, trước mắt cô vẫn phải học cho bằng hết nội dung lý thuyết môn Biến hình, biết đâu có một ngày phẩm chất con người cô bùng nổ, vỡ trứng tiên đan thần dược ngàn năm không thấy vạn năm mới xuất hiện nào đó, lập tức đạt được ma lực cao cường, chẳng phải sẽ có thể trực tiếp biến đổi hình dạng hay sao? Sau đó Ngụy Nhiễm liền tính tiếp chuyện tốt cuộc nên làm thế nào để quán lấy giáo sư McGonagall, khiến bà ấy mang theo con rắn là cô đây vào lớp học Biến hình nghe giảng.

Không thể để cho giáo sư McGonagall biết mục đích của cô, không thể làm chủ nhân khó chịu khi biết chuyện, không thể khiến Dumbledore nghi ngờ thân phận của cô, không thể... Nghĩ đến đây, Ngụy Nhiễm rất muốn cau mày, đang định tiếp tục với một tràng “không thể”, cô chợt nhận ra, chút ánh mặt trời còn sót lại đằng trước cũng không còn nữa!

Vứt đi cái ý tưởng ấy, cô nghĩ, nếu trước tiên không học với giáo sư McGonagall mà tự học thì sẽ thế nào? Hơn nữa hiện giờ cô chỉ cần kiến thức lý thuyết chứ không thể tự mình thực hành, Ngụy Nhiễm bèn quyết định, có lẽ cô nên đọc vài cuốn sách liên quan trước, nắm vững căn bản rồi mới nghe bài giảng chuyên sâu.

Vừa có ý định này, toàn bộ sách vở liên quan đến thuật biến hình trong kho sách cá nhân của giáo sư Snape liền bắt đầu bị con rắn nhỏ gầy xéo. Chỉ có điều, Ngụy Nhiễm bò qua bò lại xem hết đồng gáy sách, nhưng vẫn không tìm thấy quyển nào có ghi hai chữ “sơ cấp” cả!

Muốn một đứa trẻ chưa tới tuổi học phép cộng trừ trực tiếp nhảy lên vi phân tích phân của đại học? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Ngụy Nhiễm buồn bực nhìn kho sách chằm chằm, vui mình vào góc tường không hề động đậy —— đây quả thực là một loại tra tấn tinh thần mà. Kế hoạch thì không có cách nào thực hiện, tính toán thì thất bại...

Hu hu! Đòi rắn gian nan quá đi ——

Khi giáo sư Snape kết thúc lịch dạy học trong ngày và về đến văn phòng, hắn phát hiện con rắn của hắn không còn nằm trên tấm đệm ấm áp biết tự động điều chỉnh nhiệt độ mà nó rất thích nữa —— thôi được, về phần tấm đệm, có lẽ hắn thực sự phải đi cảm ơn Flitwick một chút, vì ít ra nó đã giúp hắn, giáo sư môn Độc dược, thoát khỏi địa vị của một cái lò sưởi sống.

Không tìm thấy con rắn của mình, giáo sư Snape khẽ nhíu mày, gằn giọng, vừa định gọi tên con rắn nhỏ, đột nhiên hắn cảm thấy có chút gượng gạo —— hẳn sự nhớ hân từng nói bản thân sẽ không giống mấy kẻ nuôi chó nuôi mèo, ở đâu cũng hô hào thú cưng của mình, nhưng bây giờ —— hình như phải phá lệ rồi!

Giáo sư Snape nghiêng rằng, khó chịu thấp giọng gọi một câu: “Zoey, ra đây!”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm trốn trong góc tường, vốn vì kế hoạch của mình thất bại nên khá thất vọng, mặc dù biết chủ nhân đã về, nhưng cũng không thể lười vui mừng nghênh đón hắn như trước mà tiếp tục vui mình trong góc tự trách. Song khi nghe thấy tiếng của chủ nhân, cô vẫn chậm chậm bò ra, leo lên chân hắn.

Giáo sư Snape cúi đầu nhìn con rắn, duỗi tay đón lấy nó, đặt lên cái đệm chuyên dụng của nó, lâu bà lâu bầu tự nhủ: “Bắt đầu không nghe lời rồi sao? Hay là đã xảy ra vấn đề gì? Có nên đem tới bệnh thất kiểm tra một chút không nhỉ?”

Nghe mấy câu nói của chủ nhân nhà mình, Ngụy Nhiễm cảm thấy trong lòng thật ấm áp, tuy bây giờ cô là một con rắn, nhưng vẫn có người quan tâm cô đấy nhé! Cảm giác này rất tốt, đương nhiên nếu chủ nhân của cô không thực sự đưa cô đến chỗ bà Pomfrey, cô sẽ càng biết ơn hơn. Dầu gì cô cũng chẳng muốn tiếp xúc với một “bác sỹ” đáng sợ, vừa thấy cô liền có ý tưởng này nọ với chất nọc của cô. Cô thì: sau này, ngay giây phút đầu tiên khi chủ nhân mình trở về, cô sẽ bò đến trước mặt hắn, lắc lắc cái đuôi làm nũng! Cho dù mất đi lòng tự trọng của một con rắn, bắt đầu tiên quân sang xu hướng loài chó cũng không ngại!

Có điều, giáo sư Snape không thực sự có ý định thực hiện kế hoạch ấy, cho nên hắn chỉ phẩy đũa phép một cái, bắt đầu bữa tối của một người một rắn.

Sau bữa tối, Ngụy Nhiễm vác cái bụng đầy bánh ga-tô vị va-ni nằm nhào trên đệm, chơi với một quả táo đỏ đỏ tròn tròn, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên xem thử chủ nhân mình đang làm gì —— hiển nhiên, cặp lông mày nhíu chặt kia nói cho cô biết, đồng giấy da dê chồng chất trên tay của chủ nhân chắc chắn là bài tập Độc dược của tụi học trò.

Trông thấy vẻ mặt bức bối của chủ nhân, Ngụy Nhiễm khẽ thở dài, hết cách rồi, đa số học sinh phòng chừng đều có tâm lý chống đối đối với bộ môn Độc dược, không nhiều thì ít — suy cho cùng đây là một môn học đòi hỏi sự hiểu biết thấu đáo và chính xác cực cao, hơn nữa người dạy kiến thức cho bọn nhỏ còn là giáo sư Snape luôn nghiêm khắc, cay độc, có sở trường dùng ngôn ngữ để châm biếm và công kích tinh thần như thế, tâm lý sợ sệt càng tăng mạnh, độ khó khi học cũng tăng theo.

“Độp” một tiếng, ngay lúc Ngụy Nhiễm lơ đãng suy nghĩ về chuyện của chủ nhân, quả táo mà nhà bếp đưa lên cho cô làm bữa ăn khuya rơi xuống đất. Ngụy Nhiễm có chút tiếc nuối nhìn chủ nhân của cô, dường như hẳn không phát hiện ra tình huống này, cũng không có ý định ra tay giúp đỡ, thế là, Ngụy Nhiễm đành phải ngoan ngoãn leo xuống tấm đệm, bò về phía quả táo.

Sau đó cô bỗng nghe thấy một tiếng vang không lớn, quay đầu lại nhìn, cây bút lông vũ trong tay chủ nhân không biết đã bay tới chỗ nào, chắc là hẳn vừa đọc thứ gì đó mà hẳn không tài nào tha thứ nổi, tức đến nổi phổi mới tiện tay quăng luôn cây bút — đây không phải là lần đầu tiên, mặc dù sau khi bớt giận vẫn có thể dùng phép triệu hồi nó.

Nhưng mà, Ngụy Nhiễm nhìn cây bút lông vũ rơi cách mình không xa, có lẽ cô nên giúp hẳn một chút, coi như là chộc cho hẳn vui vẻ hơn đi! Dù sao thì bây giờ tâm trạng của chủ nhân không tốt, làm chủ nhân vui vẻ hẳn là chức trách mà thú cưng phải ra sức hoàn thành. Cô là một con thú cưng ngoan ngoãn, một con thú cưng biết nghe lời.

Thế là, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bắt đầu di chuyển cơ thể, bò qua, cố gắng phối hợp miệng và đuôi để cuốn cây bút vào chóp đuôi của mình, sau đó có chút khó khăn bò lại lên bàn...

Giáo sư Snape không phải không phát hiện ra việc làm của con rắn, lúc cây bút bị ném đi, hẳn không nhúc nhích là vì hẳn vẫn chưa hồi phục tinh thần khỏi phần bài tập của một đứa Gryffindor năm thứ năm ngu dốt. Nhưng khi hẳn nhìn thấy bộ dạng nhặt bút của con rắn ngốc nghếch đó, giáo sư Snape bỗng cảm thấy buồn cười, không hiểu sao tâm trạng lại bắt đầu tốt hơn, tờ bài tập cũng bị hẳn tiện tay đặt xuống bàn.

Hắn quan sát con rắn nhỏ khá vất vả và cuốn lấy cây bút lông vũ, xiêu xiêu vẹo vẹo bò trở về — nói thật, bộ dạng đó thực sự chẳng giống rắn chút nào, hẳn chưa bao giờ nghĩ rằng, một con rắn lại có thể bò một cách khập khiễng như vậy — con rắn nhỏ cố gắng lôi cây bút lên bàn, rồi thở phào nhẹ nhõm thả lỏng cái đuôi cuộn cứng nãy giờ. Cuối cùng, nó tỏ vẻ vừa đắc ý vừa khoe khoang, dùng chóp đuôi đẩy đẩy cây bút lông sắp trệ lúi đến trước mặt hẳn.

Hắn duỗi tay, nhận lấy cây bút xui xẻo bị rụng lông và dính đầy bụi, trong lòng hẳn rất vui vẻ, ít nhất con rắn này của mình có thể bỏ qua quả táo kia để giúp hẳn, đúng là không dễ có! Coi bộ việc nuôi thú cưng cũng được lắm, ít ra khi hẳn nổi nóng, nó vẫn biết chạy tới lấy lòng hẳn!

Nghĩ đến đây, khóe môi giáo sư Snape để lộ một nụ cười nhạt hết sức, hẳn nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu be bé của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, sau đó rút đũa phép, hô một câu: “Quả táo bay tới——” (1) quả táo bị lẩn xuống đất của Ngụy Nhiễm trở về trong tay hẳn — cái này có tính là giúp đỡ lẫn nhau không?

Hài lòng khi lấy lại được quả táo, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm ỳ trên bàn làm việc, lén lút quan sát chủ nhân mình, xem ra bây giờ tâm trạng không tồi đâu! Quả nhiên, cô cũng phải trợ giúp hẳn cho thỏa đáng, tuy rằng bản thân Ngụy Nhiễm hiểu rất rõ, ném đi một cây bút, đối với một phù thủy mà nói, căn bản không cần đứng dậy, chỉ dùng thần chú là có thể lấy về, giống như ban nãy hẳn “gọi” quả táo trở về vậy! Đây, đây là bản lĩnh khiến cô hâm mộ thêm muốn biết bao nhiêu —

Ôi, cô, cô nhất định phải học được phép thuật!

(1) Phép sử dụng: bùa Accio

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệt Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 11: Quà Giáng Sinh

Từ đó về sau, vị trí của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm trong văn phòng của giáo sư Độc dược chính thức được chuyển lên bàn làm việc, cô có thể sử dụng cái đuôi be bé đáng yêu, cơ thể dài nhỏ để chấm bút vào mực giúp chủ nhân mình, hoặc làm một ít công việc khác mà cô đủ khả năng — những việc nhỏ như sắp xếp lại đồng bài tập bằng giấy da để chồng chất lộn xộn trên bàn.

Giáo sư Snape hiển nhiên rất hài lòng với sự trợ giúp của con rắn nhỏ ngoan ngoãn — tuy đây không phải là điều gì lớn lao, nhưng vẫn để hẳn cảm nhận được chút hứng thú trong công tác khô khan này, đặc biệt vào thời điểm nào đó, hẳn đang phê chữa bài tập thì lại bất gặp đáng về đờ người của nó, càng khiến hẳn cảm thấy một loại tâm trạng hiếm có mang tên “vui vẻ”.

Chính vì như thế, trong bữa ăn, mỗi khi Ngụy Nhiễm chủ động bò đến gần gũi giáo sư McGonagall, chủ nhiệm nhà Gryffindor, đối thủ lâu năm của hẳn, hẳn cũng có thể cố gắng vờ như không hề chú ý — mặc dù giáo sư Snape vẫn lấy làm lạ, đồng thời vô cùng rối rắm mà suy nghĩ tại sao một con rắn lại đi gần gũi với chủ nhiệm nhà của đám sư tử.

Mãi đến một ngày kia, lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bị lạc đường khi đang dạo quanh tòa thành Hogwarts, cuối cùng khoải chí nằm trên lưng bà Norris, con mèo của thầy giám thị Argus Filch để về căn hầm, giáo sư Snape rốt cuộc mới tìm được lý do cho việc con rắn của hắn thân cận giáo sư McGonagall —— thì ra, nó thích mèo! Mà giáo sư McGonagall là một Animagus, hình dạng hóa thú lại vừa vặn là một con mèo.

Sau khi rút ra kết luận như thế, giáo sư Snape không tiếp tục can thiệp vào hành động gần gũi với giáo sư McGonagall của Ngụy Nhiễm nữa.

Trên thực tế, Ngụy Nhiễm đúng là không ghét mèo, nhưng nói ‘thích’ thì thực ra cũng chưa tới mức đó. Có điều, từ hôm cô được phép tự do dạo chơi trong lâu đài vì biểu hiện ngoan ngoãn của mình, cô mới bắt đầu thích mèo —— bởi vì bà Norris cực kỳ hiểu ‘ý rắn’, không những chờ cô về khi cô lạc đường, còn nhiệt tình mời cô sau này cùng đi chơi, bà ấy sẽ làm người dẫn đường!

Thôi được, Ngụy Nhiễm thừa nhận, từ khi biến thành một con rắn, cô liền có năng lực truyền đạt đơn giản với một ít loài vật khác, loại năng lực này tốt ở chỗ, càng ngày cô càng có nhiều bạn bè! Hơn nữa tất cả đều là động vật!

Ví dụ như đám doi trong hầm, đám cú mèo trong chuồng cú, thậm chí cả đám chuột tán loạn khắp nơi trong lâu đài, tóm lại, từ lúc cô có thể bắt đầu lêu lổng, rất nhiều bí mật của Hogwarts, đối với cô mà nói, cũng chẳng còn là bí mật nữa.

Ngụy Nhiễm cũng từng nghĩ có nên đi xem thử vị đàn anh cao thâm của cô, ngài Tử Xà(1) sống trong phòng chứa bí mật truyền thuyết của Slytherin kia hay không, nhưng xét đến chuyện bản thân hiện giờ chỉ dài 20cm, cuối cùng cô đành từ bỏ ý định. Lối đi trong phòng chứa bí mật đó dài hun hút, cô phải bò tới đời nào mới gặp được con Tử Xà kia chứ! Biết đâu chỉ bò được một nửa cô đã mệt chết rồi, lúc ấy cũng không có bà Norris thứ hai nào có thể đến cứu vớt cô đâu!

Cuộc sống hạnh phúc đầy thú vị ở Hogwarts vẫn tiếp diễn, thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã đến lễ Giáng Sinh.

Trong khoảng thời gian này, Ngụy Nhiễm nhận được không ít quà từ các giáo sư, cô cũng hy vọng có thể tặng đáp lễ vài món nho nhỏ —— mặc dù đối với một con rắn, tặng quà đáp lễ quả thực là chuyện khiến người ta khó mà tin nổi. Nhưng cô vẫn quyết định kiên trì.

Đầu tiên, cô liền lạc với bảy chuột trong lâu đài, nhờ chúng giúp cô thăm dò xem các giáo sư thích gì, sau khi có kết quả, cô lôi kéo bà Norris đi cùng, bắt đầu kế hoạch lũng lạc cho ra những thành viên có thể giúp đỡ bọn họ —— ở phương diện tìm kiếm này, bà Norris có kinh nghiệm tương đối phong phú. Thế là, vào lễ Giáng Sinh, mấy vị giáo sư ngày thường rất quan tâm chăm sóc cô đều nhận được món quà khiến bọn họ kinh ngạc và vui vẻ!

Trong nhà kính của giáo sư Sprout, cô đại gần như không còn nữa, đây là điều mà vị giáo sư này vẫn hằng mơ ước, nhưng tiếc rằng nhân công có hạn, bà chẳng thể nào thực hiện mục tiêu ấy. Song, khi bà phát hiện vô số cô đại bị nhổ lên, ném vào một góc, trong lòng quả thực cảm động hết sức, dù bà không biết rốt cuộc là ai đã giúp đỡ bà! —— Tất nhiên, đó là do nỗ lực nhờ vả bảy chuột nhất của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm. Phải biết rằng, dân số chuột ở Hogwarts nhiều đến đếm không xuể, hơn nữa còn có sinh vật Rừng Cấm, nói chung, vì bảy chuột nhất hoàn thành công việc trong vòng một đêm nên mới nhận được lời hứa mà chúng mong đợi đã lâu: bà Norris đồng ý sẽ không trở thành kẻ thù của chúng. (Tiểu Lam ý là mấy bé nhất này ở Hogwarts bị chen ép dữ quá nên mới hy vọng, ít ra bà mèo Norris sẽ ko xử tử tụi nó)

Giáo sư Flitwick trang trí cây thông Giáng Sinh lớn trong đại sảnh đường Hogwarts, bận bịu luôn tay, nhưng khi đám cú mèo bay tới bay lui dùng mỏ giữ chắc mấy món trang trí, chỉ cần thấy ếm một cái bùa bắt khả bề(2) là xong, vị giáo sư nhỏ con này lại cảm nhận được sự ảm áp vì được quan tâm săn sóc.

Món quà tặng cho giáo sư Trelawney là một con mèo để cô có thể phát huy năng lực bói toán của mình một chút: quý bà Norris, nhưng hiển nhiên, cô Trelawney chẳng ưa thích gì con thú cưng của thầy Filch, nên quà Giáng Sinh cũng không thành công cho lắm.

Giáo sư McGonagall phát hiện không ít hàng cấm trên bàn làm việc của bà, toàn bộ đều là đồ chơi mà Ngụy Nhiễm liên kết với bảy nhện, chuột và rất nhiều thú cưng trong trường vơ vét được từ đám học trò chuyên quậy phá. Đương nhiên, tổn thất nặng nề nhất chính là cặp sinh đôi nhà Gryffindor...

Về phần chủ nhân của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm? Hắn nhận được một gốc thảo dược rất khó hái sinh trưởng trong Rừng Cấm do con rắn nhà mình cuốn vào đuôi đưa tới, Ngụy Nhiễm đã đặc biệt nhờ vả mấy con cáo nhỏ thường đi lại trong Rừng Cấm mới có thể lấy ra. Vì cái này, cô phải nhịn đau nhường phần sữa sáng của cả tuần cho chúng nó đấy.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc và hài lòng của giáo sư Snape, cùng với động tác vuốt nhẹ cái đầu bé tí của cô, Ngụy Nhiễm cảm thấy, tuy rằng trí thông minh của cô bị bại lộ thêm một bước, nhưng nếu có thể làm vị giáo sư ít cười này cong môi một chút thì cũng đáng giá lắm!

Mặc dù không biết mấy món quà khiến các giáo sư hoặc vui vẻ hoặc cảm động kia là ai tặng, nhưng rõ ràng tâm trạng của các giáo sư đều rất tốt. Nhân dịp Giáng Sinh, bọn họ cũng chuẩn bị ít quà cho con rắn nhỏ ngoan ngoãn của giáo sư Snape.

Giáo sư Sprout tự tay hái một hộp trái cây tươi rói, nghe đâu có thể thúc đẩy trí tuệ phát triển.

Giáo sư Flitwick tặng một tấm đệm đã được cải tiến, gắn thêm bánh xe để di chuyển.

Giáo sư Trelawney viết ra vận mạng của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm trong vòng một năm, bảo là để giáo sư Snape đọc cho cô nghe.

Sau khi nhận hết quà tặng dành cho con rắn nhỏ, giáo sư Snape mới sực tỉnh nhận ra, thú nuôi của hắn không chỉ là một con rắn bình thường, cho nên, hắn cực kỳ hào phóng cho phép Ngụy Nhiễm đến lớp Độc dược, nói cách khác, cô có thể quán lấy hắn không rời từ sáng tới tối.

Tuy rằng Ngụy Nhiễm cảm thấy sự cho phép của chủ nhân là rất tốt, nhưng khiến cô hưng phấn nhất vẫn là món quà của giáo sư McGonagall

—«Hướng Dẫn Cơ Bản Về Thuật Biến Hình»! Bà ấy bảo là cho cô làm đồ chơi giải trí, suy cho cùng, quyển sách đó biết tự thay đổi hình dạng, đúng là một món đồ chơi tốt cho thú nuôi. Chỉ có điều, cuốn sách căn bản vỡ lòng môn Biến hình này, đối với Ngụy Nhiễm mà nói, quả thực là niềm vui sướng y như thiếu nước lâu ngày gặp được sương sớm vậy!

- (1) Từ xà: rắn Basilisk, mọi thông tin về ẻm, xin mời liên hệ tập 2 – HP và phòng chứa bí mật.
- (2) Bùa bất khả bẻ: unbreakable charm, không rõ câu chú, làm đối tượng bị ẻm không thể bị phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Cuộc Sống Ngủ Đông Của Một Con Rắn

Sau khi lễ Giáng Sinh kết thúc, Ngụy Nhiễm không còn đi dạo khắp nơi nữa, mỗi ngày đều nằm dài trên đệm nghịch với cuốn sách «Hướng Dẫn Cơ Bản Về Thuật Biến Hình», thực ra đây cũng là một cách học tập riêng. Kiếp trước con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm từng là nghiên cứu sinh, việc tự nghiên cứu những kiến thức lý thuyết về thuật biến hình tất nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều so với một đứa nhóc phù thủy mười một tuổi, cho dù xưa nay cô hầu như chưa từng tiếp xúc với lý thuyết phép thuật. Thế nhưng, thông qua quyển sách tự động biểu diễn nội dung của nó một cách kỳ diệu này, không bao lâu sau, cô đã nắm vững ý chính của những cách thức thực hiện thuật biến hình sơ cấp đơn giản, chỉ khổ nỗi bản thân cô không có ma lực, không thể phát huy mà thôi.

Dĩ nhiên, loại hoạt động học tập đó chỉ có thể tiến hành vào ban ngày. Khi quý ngài chủ nhân trở về văn phòng, đầu tiên con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm sẽ cười túm đệm trượt đến, sau đó liền đổi sang cái ‘lò sưởi’ mới — găng sức quần chặt cả người giáo sư Snape không buông — cho tới khi hai người cùng nhau làm việc hoặc cùng bắt đầu dùng bữa.

Ngụy Nhiễm rất thích cảm giác ở chung với chủ nhân của mình, mùi thuốc nhàn nhạt kia làm cô cảm thấy vô cùng dễ chịu, hơn nữa nhiệt độ trên cơ thể tự nhiên nói chung vẫn khiến con rắn Ngụy Nhiễm từ người biến thành cảm thấy thân thiết hơn nhiều so với tấm đệm tự điều chỉnh nhiệt độ nhờ phép thuật.

Đôi lúc Ngụy Nhiễm cũng sẽ nhận được lời mời từ “những người bạn” trong lâu đài, vậy thì con rắn nhỏ sẽ vui mừng trên đệm, vận dụng chức năng di chuyển mới của tấm đệm để tới chỗ hẹn — tuy đều là động vật nhỏ, nhưng sinh hoạt của động vật nhỏ trong thế giới phù thủy cũng không tồi đâu.

Ví dụ như, thám hiểm đường hầm bí ẩn, vào phòng học chơi đùa với tội học trò, hoặc chạy đến bên bờ Hồ Đen trao đổi chiến lợi phẩm với đám sinh vật dưới đáy hồ... Khỏi phải nói, nhờ cuộc sống như thế, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lấy được không ít cây cối hoa quả kỳ lạ sống dưới đáy hồ, chỉ có điều, cô không dám ăn, phần lớn tình huống đều là cảm về hồi lộ cho chủ nhân cô.

Đối với sự “giỏi giang” của con rắn mình nuôi, giáo sư Snape tỏ vẻ vô cùng tán thưởng, cho nên ba bữa của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm càng ngày càng phong phú — ngoài sữa, bánh ga-tô, trái cây, còn có khá nhiều đồ ăn vặt như bánh pút-đing này nọ.

Kỳ nghỉ Giáng Sinh kết thúc, bây giờ đã vào đầu tháng một, nhiệt độ trong căn hầm hạ xuống khá thấp. Tuy rằng linh hồn Ngụy Nhiễm là một con người, nhưng cơ thể vẫn là rắn, cuối cùng cũng không thể chống lại tính chất bẩm sinh của loài rắn, sinh hoạt của cô bắt đầu giảm dần, hằng ngày đều thích cuộn tròn nằm trên đệm, thậm chí lúc dùng bữa cũng không muốn rời khỏi môi trường ấm áp đó — cô bắt đầu ngủ đông rồi.

Quá trình ngủ đông của loài rắn không phải là chìm một lèo vào giấc ngủ, hơn nữa vào khoảng thời gian ấy, chúng càng thích ánh mặt trời ấm áp. Nhưng vì trường kỳ sống trong hầm, tất nhiên Ngụy Nhiễm sẽ không có điều kiện như vậy, lúc cơ thể lạnh run cũng chỉ có thể co mình trên tấm đệm đáng thương để giữ ấm.

Nhưng mà, đầu phải chỉ cần đắp kín chắn là có thể giải quyết cái lạnh âm u trong căn hầm đâu — con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm co ro trong đệm ngủ suốt một ngày, phớt lờ toàn bộ lời mời của bạn bè, sau đó vì lạnh mà nửa tỉnh nửa mê, đến chập tối, rốt cuộc cũng vác cặp mắt chèm nhẹp nước đọng được chủ nhân trở về.

Giáo sư Snape biết rõ hiện giờ con rắn cưng của hắn đang ngủ đông, vì vậy hắn sẽ không chủ động chạm vào để tránh quấy rối giấc ngủ của nó. Dạo gần đây, con rắn nhỏ luôn ngủ thật yên tĩnh, vô cùng phù hợp với bản tính của loài rắn, cho nên hắn cũng không thường xuyên chú ý đến.

Tuy nhiên, ngày hôm ấy khi trở lại, hắn trông thấy con thú cưng đáng nhẽ nên ngủ say đang ngóc cái đầu bé tí lên nhìn hắn, không khỏi có cảm giác hơi buồn cười — thiếu đi con rắn nhỏ nghịch ngợm phá phách này, thực sự giống như cuộc sống vừa thiếu đi chút gì đó, dù sao thì hắn cũng đã quen có một con rắn ở bên cạnh ngó ngàng quan sát hắn khi hắn phê chữa bài tập, hoặc bò lên người hắn ăn vạ làm nũng vào bữa ăn. Đột nhiên mất đi một thứ bầu bạn như thế, quả thật không được thoải mái cho lắm.

Bây giờ thấy nó tỉnh lại, giáo sư Snape vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa đầu con vật, thấp giọng lầu bả lầu bả: “Ngủ đủ rồi sao? Hình như thời tiết vẫn còn lạnh nhỉ? Không lẽ cái đệm không đủ ấm?” Nghĩ tới đây, hắn vuốt tay sờ sờ tấm đệm giữ ấm dày cộm, lúc phát hiện nhiệt độ xác thực có hơi lạnh mới nhủ mảy một cái, “Không biết ông ta dùng thần chú gì? Xem ra phải tìm Flitwick để ông ta giúp may làm thêm một cái...”

Nghĩ đến đây, giáo sư Snape vươn hai tay nhấc Ngụy Nhiễm ra khỏi tấm đệm, bỏ vào trong áo choàng phù thủy của mình, sau đó đứng lên, cầm lấy tấm đệm rồi trực tiếp rời văn phòng.

Con rắn nhỏ nằm trong túi áo sơ mi bên dưới lớp áo choàng, dù xung quanh tối đen không nhìn thấy gì, nhưng cô lại được kẻ sát cơ thể ấm áp của chủ nhân, thậm chí nghe được nhịp tim đập của hắn! Sự lạnh lẽo ban nãy gần như bị xua tan toàn bộ, cô khoan khoái cuộn mình, thỉnh thoảng dùng đầu cọ cọ cơ thể cách một lớp áo của chủ nhân, bởi vì môi trường ấm cúng, Ngụy Nhiễm bèn chậm rãi tiến vào mộng đẹp ——

Ừ, tháng ngày được làm nũng như vật tốt đẹp thật đấy! Bạn nói sao? Tự tôn và kiêu ngạo của con người ấy hả, quên đi, bây giờ cô là rắn, cho nên cố gắng chăm sóc bản thân cho tốt mới là quan trọng nhất, ôi, nói thế nào đi nữa thì cô vẫn hy vọng chính mình có thể sống sót...

Không phải giáo sư Snape không cảm giác được động tác của thú cưng của hắn, song nhiệt độ lạnh buốt lại làm hắn khá lo lắng về vấn đề sinh tồn của nó —— tuy rắn là động vật máu lạnh, nhưng suy cho cùng hiện giờ vẫn là mùa đông, nhiệt độ quá thấp cũng sẽ khiến tên nhóc này bị thương tổn. Nghĩ thế, hắn bèn vuốt vuốt bên ngoài áo choàng, ngay vị trí của con rắn nhỏ, quả nhiên, dù có cách một lớp áo thì cơ thể của nhóc con vẫn lạnh như băng —— (Tiểu Lam xưng hô ‘nhóc con’ nghe dễ thương tóa XD)

Thôi vậy, tăng cường bùa chú trên cái đệm xong rồi đến bệnh thất hỏi vài biện pháp xem sao... Hay là đến chỗ giáo sư Silvanus Kettleburn(1) hỏi thử? Không thì... Bỏ đi bỏ đi, trước tiên cứ đến thư viện tìm hiểu sách về phương diện này kỹ một chút đã! Không ngờ nuôi thú cưng lại phức tạp như vậy —— có điều, kiểu phức tạp này hình như cũng không khiến người ta cảm thấy phiền chán.

Nghĩ tới đây, giáo sư Snape khẽ nhếch khóe môi, ngoài việc hăm chế ma dược, có lẽ hắn cũng nên tìm vài thứ khác để phân tán kích thích thần kinh mà hắn phải chịu khi dạy môn Độc dược cho lũ quý tử ngu ngốc kia.

Lúc Ngụy Nhiễm đang ngủ say sưa, giáo sư Flitwick lại không còn cách nào để chứng minh bùa chú của mình là dựa theo nhiệt độ cơ thể sinh vật để tự động điều chỉnh, nếu lỡ như nhiệt độ quá cao, sẽ tạo thành nguy hiểm đến tính mạng, cho nên cũng không thể nghị nâng cao nhiệt độ.

Ngay sau đó, giáo sư Snape lại đi tới bệnh thất, lấy con rắn nhỏ từ trong áo ra dưới ánh mắt kinh ngạc của bà Pomfrey, để bà kiểm tra cho nó. Nhưng hiển nhiên, đối với việc chữa bệnh cho một con rắn, bà Pomfrey thật sự không làm được, bà bèn đề nghị giáo sư Snape đi tìm chuyên gia thích hợp hơn.

Ngài giáo sư Độc dược phát rầu, buộc lòng phải chạy tới chỗ giáo sư Kettleburn, nhìn từ góc độ của sinh vật huyền bí để tìm cho ra nguyên nhân tại sao con rắn của mình lại sợ lạnh quá mức và biện pháp giải quyết. Chỉ có điều, sau khi giáo sư Kettleburn trả lời, giáo sư Snape đột nhiên cảm thấy —— nuôi một con rắn, đúng là chẳng dễ dàng gì!

Thế là đêm đó, con rắn nhỏ đáng thương sắp cóng đến hông cả người được ông chủ đang sầu não cho phép vào phòng ngủ của hắn —— bởi vì ở đó, hắn sẽ để lửa trong lò sưởi cháy suốt đêm, vừa đảm bảo bản thân hắn không bị lạnh, vừa có thể thỏa mãn nhiệt độ cơ thể của con rắn lười đang ngủ ngon lành kia...

(1) Giáo sư Kettleburn dạy lớp Chăm sóc sinh vật huyền bí trước khi chuyển cho bác Hagrid phụ trách vào năm 3.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Con Rắn Nhỏ Trả Thù

Tháng ngày ngủ đông tuy rằng tẻ nhạt, nhưng vẫn có thể hưởng thụ sự “che chở” dịu dàng của chủ nhân mình ——

Tỷ như những lúc cô ngẫu nhiên tỉnh dậy vì đói, hắn sẽ vô cùng săn sóc mà chuẩn bị ít thức ăn lỏng nóng ấm cho cô.

Tỷ như lò sưởi trong hầm bình thường đến đêm mới được đốt lửa, nhưng trong thời gian ngủ đông lại ngày đêm không ngừng cung cấp cái ấm cho cô.

Tỷ như mỗi khi thời tiết tốt lên, ngài giáo sư Độc dược luôn chán ghét đám đông, chán ghét sự ồn ào vẫn sẽ bỏ cô vào túi áo, mang cô ra ngoài sưởi nắng.

Lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khôi phục sức sống thì đã là tháng tư xuân về hoa nở. Bầu trời tháng tư sáng sủa trong vắt, ngay cả ở nước Anh mù sương mà ông mặt trời cũng thường xuyên ra thăm mọi người, cho nên, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ngủ đông sống lại rồi! Tiếp tục cuộc sống một ngày ba bữa quán chặt lấy chủ nhân, chẳng qua vẫn có sự khác biệt khá lớn ——

Tỷ như, sau bữa ăn sáng, cô sẽ theo quý ngài chủ nhân ra ngoài, lúc giáo sư Snape cho đám học trò lên lớp, cô sẽ đến gõ cửa khắp các nơi trong lâu đài, viếng thăm bà bạn thân Norris hoặc mấy con thú cưng của người khác.

Tỷ như, ăn xong bữa trưa, cô sẽ quán chặt cơ thể chủ nhân không buông, khiến giáo sư Snape bắt buộc phải mang cô vào lớp Độc dược, tham quan quá trình học tập của đám học trò, hoặc nói theo cách khác là thưởng thức vẻ mặt sợ chết khiếp cực thú vị của bọn nhỏ.

Tỷ như, ăn xong bữa tối, cô sẽ tiếp tục đảm nhiệm công tác chấm bút lông vào mực cho chủ nhân, đồng thời kiểm luôn chức năng của một giá đặt bút tự động, thỉnh thoảng nếu không có bài tập của học sinh, cô sẽ quán quân cô giáo sư Snape, quan sát hân hân chế thuốc phép —— mặc dù cô hoàn toàn không có bất kỳ thiện cảm nào với mấy thứ dung dịch màu sắc quái dị nổi đầy bong bóng kia cả.

Hay tỷ như, sau khi kết thúc sinh hoạt của một ngày, cô không cần phải ở lại phòng làm việc nữa mà có thể tiếp tục bám lấy chủ nhân, cùng hân vào phòng ngủ, sau đó nằm trên tấm đệm lông mềm mại in hình ngài giáo sư Độc dược ngủ ngon lành.

À, quên nói chuyện này, tấm đệm lông xù đó là món quà mà quý ngài chủ nhân tặng cho Ngụy Nhiễm, ăn mừng cô lột da lần đầu tiên thành công —— tức là con rắn nhỏ đã thành công lớn lên thêm một chút. Thực ra trong lòng Ngụy Nhiễm rất rõ ràng, bộ da cũ cô lột ra kia đáng giá hơn cái đệm lông xù nhiều lắm.

Đối với Ngụy Nhiễm mà nói, lần lột da đó thực sự là một trải nghiệm kinh hồn bạt vía!

Tuy rằng khi làm nghiên cứu sinh ngành sinh vật học, cô từng quan sát toàn bộ quá trình rắn lột da không dưới một lần, nhưng nó đâu có nghĩa là cô cũng biết làm thế nào mới có thể dễ dàng thoát khỏi lớp da cũ trên người đâu! Tuy vậy, cô vẫn khá may mắn khi có chủ nhân tận tình giúp đỡ.

Khi đó, nhìn thấy con rắn cứng của mình tỏ vẻ đau khổ cọ cọ lên tường, giáo sư Snape đoán được ngay con rắn nhỏ đang muốn làm gì, điều này phải kể tới công lao của cuốn sách «Làm thế nào để chăm sóc một con rắn tốt hơn» mà giáo sư Kettleburn môn Sinh vật huyền bí đã tốt bụng đưa cho đồng nghiệp dạy môn Độc dược của mình. Cho nên, giáo sư Snape liền đóng vai một chủ nhân tận chức, bình tĩnh thông dong chuẩn bị một chậu nước, đồng thời bỏ vào một ít thuốc đặc thù, tạo thành môi trường ẩm ướt hỗ trợ thú cưng của mình lột da thành công mà không hề đau khổ.

Có điều... Ngụy Nhiễm chà chà tấm đệm lông xù cực kỳ mềm mại dưới thân, so với “bộ áo da” cô không thể mặc lại kia, thì cái đệm này vẫn hợp với cô hơn! Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khoan khoái cuộn tròn cơ thể, chỉnh tư thế nằm cho thoải mái rồi chìm vào giấc ngủ.

Cuộc sống dễ chịu và bình yên ấy cứ thế trôi qua gần hai tháng, nhưng Ngụy Nhiễm vẫn không có xu hướng lớn lên thêm chút nào cả.

Thực ra, làm một con rắn, sinh mạng của cô hẳn sẽ kéo dài chừng 10 đến 20 năm, hơn nữa lúc bé phải lột da khá nhiều, có năm còn lột hơn 10 bận, thể nhưng cả năm nay, Ngụy Nhiễm chỉ thay da có một lần. Không biết là vì trường kỳ sinh sống trong thế giới phép thuật khiến con rắn đột biến, hay là vì cô bám vào người nó nên nó mới chậm phát triển.

Nghĩ tới đây, Ngụy Nhiễm lắc lắc đuôi, cái đầu bé tí cọ cọ bàn tay nắm chặt của chủ nhân ở trên bàn, ngay bên cạnh cô —— phải biết rằng, kiểm chế con tức với đồng bài tập của học sinh là chuyện không dễ dàng chút nào đâu.

Ngay lúc ấy, giáo sư Snape vút tờ bài tập xuống bàn, nổi giận đùng đùng đứng lên, bắt đầu đi vòng vòng trong văn phòng, điều này chứng tỏ hẳn đã không còn chút kiên nhẫn nào với việc chấm bài nữa.

Ngụy Nhiễm uốn éo cơ thể, bò lên tờ bài tập bị vút bỏ, phát hiện trên góc bên phải của trang đầu tiên ghi một cái tên —— “George Weasley”.

Weasley? Là bài tập của một đứa sinh đôi à? Xem ra, thành tích môn Độc dược của tên quỷ con từng muốn giết bẹp cô đó tệ phải biết! Dù sao thì không phải bài tập của ai cũng có thể làm chủ nhân cô nổi khùng tới mức này đâu! Dám chắc đợt thi cuối kỳ tháng sau, thằng nhóc sẽ khó qua lắm —— đợi chút, cuộc thi? Có rồi, cuối cùng cô đã nghĩ ra cách trả “mối thù một đập” kia rồi!

Suy tính xong điểm mấu chốt, tâm trạng của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khá vui vẻ, nhân tiện cũng hy vọng chủ nhân sẽ không tức giận nữa, thế là cô bèn dùng đuôi vẩy xoắn tờ bài tập của bạn học Weasley, tỏ vẻ lấy lòng bò đến bên cạnh giáo sư Snape. Tấm giấy da dê bị vò nhàu trông hết như vừa bị người ta chà đạp, giáo sư Snape hoàn toàn chẳng muốn đọc thêm chút nào nữa, hân quơ lấy tờ bài tập, quay về trước bàn làm việc, dùng bút lông chim viết một chữ P to đùng, rồi lại tiếp tục hành trình chấm điểm đầy đau khổ —— mặc dù sau đó hân căn bản không thêm đêm xia đến nội dung, cứ thế thẳng tay vạch toàn con P lên giấy.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quan sát sắc mặt của chủ nhân mình, nghĩ tới đám học trò sắp gặp xui xẻo, cô chỉ có thể âm thầm thờ dài thay tụi nhỏ —— cầu xin Merlin phù hộ mấy trò an toàn sống sót đến hết ngày mai!

Hôm sau, Ngụy Nhiễm hiếm khi có dịp không theo chủ nhân đi ra ngoài, mà là bắt đầu lục lọi một ít tài liệu trên bàn làm việc. Cô biết rõ, chủ nhân của cô luôn có thái độ cực kỳ nghiêm túc chặt chẽ đối với chuyện bài vở, tuy rằng tính tình không tốt, phương pháp giảng dạy có vấn đề, song hân vẫn là vị giáo sư vô cùng đạt tiêu chuẩn, mà đối với một giáo sư nghiêm chỉnh hân hoi như thế, đề thi hẳn ra cũng rất có tính đặc trưng riêng —— luôn chia thành hai phần, thi viết và thực hành thí nghiệm.

Kế hoạch trả thù của Ngụy Nhiễm chính là tìm cho ra đề thi các năm trước, sau đó giả vờ bất cẩn để anh em sinh đôi nhà Weasley dờ tệ môn Độc dược biết được nội dung, với tính cách của bọn họ, phỏng chừng nhất định sẽ không nỗ lực ôn bài cho môn này nữa... Ừ, có thể tưởng tượng được hậu quả!

Đến tập hồ sơ đánh số “1985”, Ngụy Nhiễm tìm thấy một phần bài thi năm hai mấy năm trước đây. Ngay lập tức, cô nghĩ, nếu chỉ có năm hai, có khi nào sẽ bị hai anh em sinh đôi khôn lanh kia phát hiện hay không? Thế là Ngụy Nhiễm bèn tiếp tục cố gắng lục lọi trong tập hồ sơ, cuối cùng mò tới phần lý thuyết cơ bản năm tư, cô cực kỳ vui mừng phát hiện, bài thi ở Hogwarts không hề ghi rõ năm thi trên đầu đề giống những kỳ kiểm tra thời đi học của cô.

Sau khi thu dọn qua quýt một chút, Ngụy Nhiễm đem xấp giấy đó giấu vào đồng bài tập của đám năm hai nhà Gryffindor —— cô biết thói quen của chủ nhân, mỗi lần phát bài chỉ đơn giản ném cả chồng bài tập xuống, tuyệt đối sẽ không mất công đi phân phát từng cái một, như vậy, đảm bảo không đến hai tuần trước cuộc thi, bốn đề thi này chắc chắn sẽ bị đám Gryffindor năm hai phát hiện, hơn nữa những trò đó đại khái cũng không có lá gan để khai

ra...

Cho dù chủ nhân của mình nhìn thấy xấp giấy này, phòng chừng cũng sẽ không nghi ngờ tới con rắn nhỏ là cô đâu nhỉ? Đây là bài thi đánh số 1985, nói không chắc thì vẫn có thể giải thích là —— bọn nhỏ trộm nhầm bài thi.

Về phần hậu quả...

Tuy rằng hăm hại cả đám sư tử con hết một lần thì có hơi bất nhân thật, nhưng vừa nghĩ tới một đệp suýt giẫm lên người cô, nghĩ tới cú quật mạnh kinh thiên động địa khiến cô được trải nghiệm cảm giác bay lượn đầy phấn khích, lý trí còn sót lại cũng bị quăng lên chín tầng mây, suy cho cùng —— đầu cơ trục lợi, không cố gắng ôn bài, tất cả đều là trách nhiệm của bọn họ nha! Khả khả khả ——

~

Hệ thống chấm điểm/ xếp loại học lực ở Hogwarts:

O = Xuất sắc (Outstanding) E = Giỏi quá kì vọng (Exceeds Expectations) A = Chấp nhận được (Acceptable) P = Dở (Poor) D = Tệ (Dreadful) T = Bét (Troll)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Bắt Đầu Cuộc Sống Ở Đường Bàn Xoay*

(*)Đường Bàn Xoay, tên gốc là Spinner's End, khu phố nhà thầy Snape.

Kế hoạch hăm hại của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khá thành công, mặc dù cuộc thi mới vừa kết thúc, Ngụy Nhiễm vẫn chưa nhìn thấy bản điểm học sinh, nhưng chỉ cần quan sát khuôn mặt đen đến không thể đen hơn của chủ nhân đang lộ vẻ vô cùng tức giận thì biết ngay —— quá trình thi thực hành hăm chế thuốc phép chắc phải khủng bố lắm!

Về phần thi viết? Ngụy Nhiễm tự nhiên rõ ràng, đoán chừng cũng không khá hơn chút nào! Xem ra kế hoạch của mình thành công rồi!

Sau cả buổi chiều vụng trộm hớn hờ, sự việc lại có tiến triển mới, đương nhiên tiến triển này có liên quan đến thành quả của kế hoạch hăm hại. Thật ra, Ngụy Nhiễm đã cho rằng kế hoạch của cô rất tốt, hiệu quả cũng sẽ không sai, nhưng trên thực tế, thậm chí chính bản thân cô cũng không thể ngờ nó lại thành công đến thế!

Khi toàn bộ kỳ thi cuối kỳ kết thúc, nhàn rồi không việc gì làm, cô bèn nằm dài trên bệ cửa sổ, nhìn bên ngoài pháo đài Hogwarts, quan sát cặp sinh đôi Weasley và vài đứa học trò năm hai nhà Gryffindor khá thân với tụi nó chạy té khói trên cỏ vì bị đám năm tư Gryffindor truy sát hội đồng. Ngụy Nhiễm —— dù bây giờ cô chỉ là một con rắn —— dường như cũng có thể cảm giác được mồ hôi lạnh sau gáy... Hình như, bởi vì cô hăm hại nên bầu không khí đoàn kết vốn có của nhà Sư tử bị biến chất rồi.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm có chút chột dạ leo xuống bệ cửa sổ, chậm rãi bò về căn hầm. Trong lòng cô nghĩ, không biết chuyện này có phải có thể cứ thế mà kết thúc hay không? Hy vọng đám Gryffindor đó sẽ không truy cứu xuất xứ của mấy phần bài thi giả —— hay là tụi nhỏ sẽ ác ý suy đoán rằng giáo sư Độc Dược của mình cố ý bỏ vào để khảo nghiệm tụi nó nhỉ?

Về hành động báo thù của cô, ờ, mặc dù hiện tại điểm thi của mọi người vẫn chưa được phát ra, nhưng mấy bộ đề thi vốn tưởng là thật đó căn bản không hề chính xác, cho nên hiển nhiên đã tạo thành tai nạn mang tính lịch sử cho cả đám Gryffindor lúc nào cũng lạc quan kia rồi.

Còn nhóm sư tử con năm hai đang bị hành xác sẽ có kết cục như thế nào ư? Tuy rằng bọn nhỏ có lòng tốt, nhưng lòng tốt đâu nhất định sẽ làm việc tốt! Đôi lúc, không phải chỉ cần tốt bụng thì có thể trở thành thánh nhân!

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chậm chậm bò trong tòa lâu đài, sau khi suy nghĩ rõ ràng về mọi chuyện, cô bèn lập tức chuyển tâm tư sang việc khiến bản thân cô hưng phấn —— tuy rằng lần trả thù này làm phạm vi gặp họa hơi rộng quá đà, nhưng nhìn thấy “kẻ thù” của mình không chỉ bị đá kích tâm linh —— tức cuộc thi thất bại, mà còn phải chịu đựng bị người ta hành xác, con giận trong lòng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cuối cùng cũng được xả ra rồi!

Chỉ có điều —— sau khi trườn vào bên trong văn phòng Độc Dược, Ngụy Nhiễm bèn tĩnh lặng nhìn chủ nhân của chính mình, hiển nhiên là sự cố lần này đã làm giáo sư Độc Dược bị đá kích thật sâu! Sau một hồi lâu sầm mặt, cau mày suy xét, cuối cùng giáo sư Snape cũng nhắc bút, bắt đầu phê chữa bài thi. Nét bút mạnh mẽ phần nộ cùng với bàn tay trái nắm chặt thành nắm trên bàn khiến đạo diễn “Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm” vừa sản xuất ra vở kịch lớn này không dám tiến lên —— dù cô biết rất rõ chủ nhân hoàn toàn không có nghi ngờ tới cô.

Đến lúc học sinh đã rời khỏi trường, toàn bộ tòa lâu đài Hogwarts bỗng trở nên yên tĩnh, không còn các cô cậu học trò nghịch ngợm phá phách khắp nơi như trước, không còn phiên chợ trao đổi vật phẩm đầy huyền ảo mà nhóm thú cưng yêu nhất, thiếu đi rất nhiều đồng bọn cùng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thám hiểm, và khi ngay cả người bạn thân nhất là bà Norris cũng không thể không theo thầy giám thị Filch làm nhiệm vụ tuần tra kỷ lưỡng cả tòa thành lần cuối cùng, cuộc sống ở Hogwarts bắt đầu trở nên thực nhàm chán ——

Tuy rằng đã sống ở đây khá lâu, nhưng đối với con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vốn vẫn chưa hiểu nhiều lắm về kết cấu của tòa lâu đài, một khi xung quanh thiếu đi nhóm thú cưng đồng loại, cô thực sự không muốn tiếp tục đi bộ chút nào cả —— lỡ đâu lạc đường mà không gặp được ai có thể nghe hiểu để nói chuyện, thì chẳng phải cô sẽ thảm lắm hay sao? Dẫu sao với một con rắn dài mỗi 20 centimet như cô mà nói, ở bên trong tòa thành Hogwarts khổng lồ này, cô quá nhỏ bé!

Về phần cuộc sống hiện tại, từ ngữ có thể hình dung nó chỉ có một —— nhàm chán! Theo Ngụy Nhiễm thấy, cái kiểu bị bắt ở lì trong văn phòng Độc Dược mất to trùng mắt nhỏ với chủ nhân mình —— à nhầm, là kiểu cô trốn to mắt nhìn hành động nheo mắt, phê chữa bài thi với sắc mặt khá khó chịu của chủ nhân, thật sự là rất nhàm chán!

May thay, thời gian cho kiểu sinh hoạt buồn chán ấy cũng không quá dài. Khi làm xong công việc chấm bài thi, gần như chỉ trong nháy mắt, giáo sư Snape đã thu xếp túi hành lý tương đối ít ỏi của hắn một cách hoàn chỉnh, sau đó nhét con rắn Ngụy Nhiễm vào túi áo, rời khỏi lâu đài Hogwarts.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm trong túi áo sơ mi khoai trá uốn éo cơ thể, cảm thán tự đáy lòng: Mùa đông cơ thể của ngài chủ nhân giữ được độ ấm bình thường của loài người; mùa hè nhiệt độ cao bên ngoài không ảnh hưởng nhiều đến nhiệt độ cơ thể hắn, nó vẫn luôn là sản phẩm rất ổn định. Đối với loài rắn vừa sợ nóng vừa sợ lạnh như cô, nhiệt độ ổn định thế này chính là máy điều hòa cá nhân công dụng kép đó!

Mùa đông, nhiệt độ cơ thể người có tác dụng cung cấp đủ độ ấm để cô sống qua những ngày ngủ đông; còn mùa hè, khi cái nóng bên ngoài lên đến gần 40 độ, chủ nhân của chính mình ở bên cạnh liền biến thành cái máy lạnh tự nhiên... Quả nhiên, có một chủ nhân với cơ thể giữ được độ ấm đồng đều quanh năm suốt tháng, không hề thay đổi vì sự biến hóa của môi trường ngoài, đúng là phúc phần của con rắn cô đây!

Giữa lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang cảm thấy may mắn, cô liền phác giác một trận co quắp choáng váng khắp cả người, một loại đau đớn vận xoắn đánh úp về phía cô. Sau đó, ngay lập tức, mọi thứ lại trở về yên tĩnh.

Tại thời điểm đầu cô có cảm giác như sắp ngất, một đôi bàn tay to cầm lấy cơ thể cô, lôi cô ra khỏi túi áo sơ mi kiêm máy điều hòa công dụng kép, đặt cô lên vai của chủ nhân mình.

Mà Ngụy Nhiễm cũng chẳng hề khách khí, nhanh chóng trực tiếp bò lên cổ chủ nhân.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cố định tốt cơ thể, ngẩng đầu quan sát bốn phía, phát hiện bọn họ sớm đã đến một căn phòng cực kỳ tối tăm, thân xác này vốn là một con rắn, thị lực không tốt gì mấy, cho dù đã có cải thiện rất lớn khi cô nhập vào, nhưng cũng không có khả năng thích ứng hoàn cảnh thế này nhanh như vậy.

Chẳng qua vì Ngụy Nhiễm nắm rõ nội dung truyện nên vẫn đại khái biết được vị trí hiện tại của bản thân —— nơi này hẳn là nhà riêng của giáo sư nhỉ? Đến ngay sau khi bọn họ rời khỏi trường, vậy chỗ này chính là đường Bàn Xoay ư? Không ngờ nhanh như thế mà cô đã có cơ hội tham quan hoàn cảnh gian đoạn trưởng thành của giáo sư một cách hoàn chỉnh rồi.

Có điều, mặc dù nói là nhanh... nhưng hình như cô cũng đã trở thành thú cưng của giáo sư được gần một năm, không ngờ ngài chủ nhân lại thật sự cả năm không về nhà, thế thì có nên nói vị giáo sư Độc Dược này rất có trách nhiệm, rất phát huy tinh thần xem ngôi nhà lớn như ngôi nhà nhỏ không đây? Hay phải nói là, kỳ thật hẳn căn bản không có cảm tình quyến luyến gì với cái gọi là nhà cả?

Khi thấy con rắn nuôi của mình thông minh nằm rạp xuống, định chắc vị trí, giáo sư Snape rút đũa phép ra, có chút cam chịu bắt đầu tẩy rửa căn phòng gần một năm nay không về ở —— tuy rằng hắn không am hiểu phép thuật gia dụng lắm, nhưng dẫu sao đây cũng là chuyện hằng năm đều phải trải qua, thời gian lâu dần, số lần nhiều lên, dẫu nào rồi cũng sẽ có một ít kinh nghiệm tâm đắc, hắn tự nhiên là biết phải làm thế nào để dùng càng ít sức mà vẫn vừa nhanh vừa tiện.

Dưới sự quan sát của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, giáo sư Snape không chút chần chừ dùng hết câu chú này đến câu chú khác, điều đáng tiếc duy nhất là, chủ nhân của cô rõ ràng là một phù thủy pháp lực cao cường, hoàn toàn không cần niệm thành tiếng, tất cả thần chú được dùng đều là thần chú không lời! Ngụy Nhiễm xoắn xuýt —— ở trong trường cô chắc chắn sẽ không có cơ hội nhìn thấy những loại phép thuật thần kì khác nhau, bởi vì toàn bộ Hogwarts đều được nhóm gia tinh dọn dẹp, nhưng —— bây giờ cô có thể tự mình quan sát không cần đo dự, hơn nữa chủ nhân còn đang dùng thần chú không lời! Có trời mới biết, đối với mấy loại thần chú cực kỳ tiện lợi, chỉ cần ít sức là có thể quét tước gia đình này, cô thèm nhỏ dãi lâu lắm rồi đó ——

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm dùng cái đầu bé tí của mình ai oán cọ cọ khuôn mặt chủ nhân một hồi, sau đó mới rúc người về. Thôi bỏ đi, cho dù cô biết câu thần chú, cho dù cô biết nên dùng ra sao, cô cũng chẳng thể sử dụng phép thuật, bây giờ, cứ coi như là thuần túy đứng ngoài quan sát đi!

Rất nhanh, giáo sư Snape đã thu dọn xong phòng khách lầu một, nhà bếp, phòng tắm và mấy chỗ linh tinh khác, một người một rắn cuối cùng cũng có thể an ổn ngồi xuống, bắt đầu cân nhắc một vấn đề mới ——

“Zoey, hoan nghênh đến đường Bàn Xoay, buổi trưa muốn ăn cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Bữa Trưa Hợp Tác

Cô còn được dùng bữa nữa sao? Sau khi nghe câu hỏi từ chủ nhân mình, Ngụy Nhiễm vô cùng mờ mịt, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào quý ngài chủ nhân, trong đầu tràn ngập nghi vấn. Tuy rằng cô cảm thấy chủ nhân của cô chưa buồn chán đến mức phải đùa giỡn với con rắn hắc nuôi như thế này, nhưng mà, nhìn quanh bốn phía —— con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nhận thấy ngoại trừ sách vở và túi hành lý đơn giản mà giáo sư mang về, trong phòng cũng không còn thứ gì khác, nghi vấn trong lòng cô dần dần chuyển thành một phỏng đoán mà chính bản thân cô cũng không tin nổi: Không lẽ chủ nhân còn muốn mang mình lên phố mua đồ này nọ? Vậy, nếu phải đi mua nguyên liệu thức ăn, thì rốt cuộc phải tới Hẻm Xéo của phù thủy hay siêu thị của Muggle?

Trong nháy mắt đó, trong đầu con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hiện ra hình ảnh người chủ của cô —— ngài giáo sư Snape môn Độc Dược, mặc chiếc áo chùng phù thủy đen thuần, để con rắn là cô đẩy trong túi áo, cùng nhau dạo quanh siêu thị Muggle, sau đó dưới sự “nhắc nhở” thích đáng từ con rắn của mình, hắc liên quảng một đồng rau củ thịt thà vào chiếc xe đẩy mua sắm riêng.

Giây phút này, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bỗng cảm thấy —— cảnh tượng đó và cả cái thế giới có khả năng tồn tại cảnh tượng đó đều điên cuồng quá rồi!

Nhưng may mà, ngay lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm còn chưa bắt đầu âm thầm phi báng chủ nhân của mình nói phét, thì lại nghe chủ nhân tiếp tục lẩm bầm lầu bầu một câu: “Chắc là đưa tới rồi nhỉ?”

Đưa tới? Đồ tiện lợi? Thức ăn nhanh? Mua mang về?! Không lẽ chủ nhân còn biết gọi điện đặt com? Thế tại sao mình luôn ở bên cạnh hắc lại không phát hiện sự thật đó chứ? Càng hướng chỉ, căn nhà toàn đồ phù thủy chính hiệu trên đường Bàn Xoay này vốn chẳng có mấy món đồ chơi như điện thoại đầu nhĩ? Chẳng lẽ là lúc còn ở Hogwarts? Cũng không đúng, trong lâu đài cấm sử dụng tất cả những sản phẩm điện tử Muggle —— đợi chút, biết đâu trong văn phòng hiệu trưởng là một ngoại lệ?

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm miên man suy nghĩ, có một lần trong cái đầu tam giác bé tí bỗng xuất hiện một hình ảnh quỷ dị —— quý ngài hiệu trưởng trường Hogwarts, một ông cụ già râu bạc, nhân vật đứng đầu giới phù thủy ánh sáng nước Anh, thành viên Hội Merlin(1), vị pháp sư vĩ đại —— thầy Albus Dumbledore, đang ngồi trong văn phòng của thầy với vẻ mặt tươi rói và thậm chí chảy cả nước miếng, gọi điện cho tiệm bánh ngọt yêu thích yêu cầu bọn họ đưa bánh ngọt đến tận cửa...

Ôi! Không! Thế giới này không có điên khùng tới vậy đâu —— trong lòng Ngụy Nhiễm liên tục tự nhủ. Nhưng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lại cảm thấy lời nói của chủ nhân cô càng ngày càng khó mà tưởng tượng nổi, thế nên đối với phỏng đoán vốn không có khả năng là thật này, cô đã bắt đầu có sự tin tưởng đến một trình độ nhất định, thậm chí còn quyết định sau khai giảng chắc chắn phải liên lạc với con Fawkes(2) để xác nhận xem văn phòng hiệu trưởng có điện thoại thật hay không! Bằng không thì cô quả thực không nghĩ ra, làm thế nào mà ngài hiệu trưởng kia có thể vừa sống ở thế giới phù thủy, vừa không ngừng nhấm nháp đồ ngọt của dân Muggle!

“Xem ra ngài thật sự có ý kiến?” Giáo sư Snape hiếm khi có được tâm trạng tốt, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của Ngụy Nhiễm, “Được rồi, vậy chúng ta cùng đi qua nhìn xem...” Nói xong liền đặt con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lên vai, đứng dậy đi về phía nhà bếp, mà ngay tại giây phút đứng dậy đó, hắc còn hết sức thỏa đáng “vớt” lên cái cơ thể tuyệt tuột xuống của Ngụy Nhiễm vì mãi chìm vào hoang tưởng, không hề chú ý đến động tác của chủ nhân.

Tuy rằng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rất hài lòng với hành động ấy của chủ nhân, nhưng tất nhiên cô sẽ không để mình phạm lỗi ngốc nghếch lần nữa, cho nên cô bèn nhanh chóng giữ vững cơ thể, và tuy rằng còn đang đau khổ đấu tranh với những liên tưởng chẳng biết phải gọi là gì, nhưng tâm lý của cô vẫn rất tò mò về nơi chủ nhân mình muốn đi —— hình như là hướng nhà bếp. Chẳng lẽ chỗ chủ nhân cô đặt com còn có thể phá cửa vào mà không làm bọn họ phát hiện? Ôi —— chẳng lẽ thế giới pháp thuật thực ra cũng có dịch vụ giao đồ ăn?

Giữa lúc tưởng tượng linh ta linh tinh, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm trên vai giáo sư Snape, tiến vào căn bếp đã được quét tước sạch sẽ, tầm mắt vừa liếc qua liền nhìn thấy, trên cái bàn trong nhà bếp là một đồng nguyên liệu thức ăn to đùng... Thì ra, được đưa tới là như thế này à? Nhưng rốt cuộc là ai có khả năng yên lặng chuyển mấy thứ này tới —— Ày! Làm người ta tò mò quá!

Ngay sau đó, một bóng dáng thấp bé thỉnh linh xuất hiện trước mặt bọn họ —— một gia tinh? Ngụy Nhiễm ngơ ngác nhìn sinh vật vô cùng quen thuộc trước mắt, tại sao trong nhà giáo sư cũng có sinh vật này? Không lẽ giáo sư còn mượn cả gia tinh Hogwarts để phục vụ riêng cho hắc suốt kỳ nghỉ?

Con gia tinh “mặc” một tấm khăn bàn in dấu hiệu chữ “H” cúi người chào giáo sư Snape một cái, sau đó lễ phép nói: “Chào ngài, giáo sư, tôi là Ba Mươi Bốn làm việc trong phòng bếp Hogwarts, Ba Mươi Bốn đã mang đến những nguyên liệu thức ăn tuần này dựa theo căn dặn của ngài. Ngài xác định không cần Ca-cao ở lại phục vụ ngài sao?”

Giáo sư Snape kiểm tra sơ lược đồng nguyên liệu trên bàn một lát rồi mới lắc đầu, huych tẹt nói một câu: “Khỏi cần, mi có thể đi về rồi.”

—— Hoàn toàn không cần nhắc liệu tâm hồn của con gia tinh nhỏ bé đó có bị tổn thương hay không!

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quan sát biểu cảm lạnh nhạt của chủ nhân, rồi lại quay đầu về phía con gia tinh tên “Ba Mươi Bốn” đứng cạnh cái bàn, phát hiện thực ra nó cũng không hề lộ vẻ thất vọng gì, ngược lại ánh mắt còn lóng lánh nhìn chủ nhân của cô... Loại ánh mắt đó hình như nên được hiểu là sùng bái thì phải? Nghĩ thế, Ngụy Nhiễm nhận thấy, bản thân cô đúng là không thể hiểu nổi tư tưởng của loài gia tinh kỳ lạ này.

Giáo sư Snape phát hiện con gia tinh đến đưa đồ cho hắc chẳng những không đi mà còn đứng lì tại chỗ ngây ngốc nhìn hắc, nhất thời có chút khó hiểu, cau mày nhìn nó: “Không có chuyện gì nữa, mi có thể đi.” Được thôi! Bộ dạng như thế của giáo sư Snape vừa nói cho cô biết —— không cần phải nổi nóng với một sinh vật kỳ lạ!

“Vâng, tôi đã hiểu, thưa giáo sư.” Ba Mươi Bốn dường như có chút ai oán nhìn giáo sư Snape, sau đó cúi đầu liều mạng gật lấy gật để, đến lúc chuẩn bị rời khỏi liền ừ ừ vươn ngón tay của mình ra ——

Giáo sư Snape nhún mày duỗi tay, vỗ vỗ đầu Ba Mươi Bốn như muốn khích lệ, dặn dò: “Lần sau đưa đồ, nhớ thêm một ít trái cây và sữa.” Con rắn của hắn ưa chuộng mấy thứ đó hơn nhiều.

Nhận được lời khích lệ và góp ý cho công tác của bản thân, con gia tinh rung rung, vừa dùng tấm khăn bàn dơ đầy chùi nước mắt vừa nói: “Vâng, giáo sư, tôi đã biết, lần sau tôi sẽ làm đầy đủ...” Dường như vì chịu không nổi loại kích động khi được “đề nghị” như thế, nó chưa kịp nói hết thì đã biến mất tăm...

Giáo sư Snape chẳng có đánh giá gì về hành động của con gia tinh cả, hắn đặt con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lên cái bàn chất đầy nguyên liệu thức ăn, giống như đang bảo thú cưng của hắn có thể bắt đầu làm công tác chọn lọc trước. Về phần con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang cố gắng ngóc đầu nhìn núi nguyên liệu trước mặt, lần đầu tiên trong đời cô hiểu được —— đôi khi đồ ăn cũng có thể đề chết người!

Cứ thế, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ngoan ngoãn nhanh chóng dùng sức toàn thân lúi phần cánh gà cô muốn ăn ra khỏi núi nguyên liệu còn to hơn cả cô, ngẩng đầu vô cùng khát vọng nhìn chủ nhân —— nội tâm đang điên cuồng khẩn —— ngài chủ nhân ơi, nếu ngài nghe hiểu tiếng lòng tôi, thì chúng ta cùng làm món “cánh gà hầm đỏ” có được không vậy?

(1) Hội Merlin: Order of Merlin (viết tắt O.M), là tổ chức pháp thuật đã trao Huân chương Merlin Đệ Nhất Đẳng cho thầy Dumbledore.

(2) Fawkes: tên của con phượng hoàng thầy Dumbledore nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Tay Nghề Của Bậc Thầy Độc Dược

Nhưng thật đáng tiếc, giáo sư Snape không phải là một phần tử được thừa hưởng dòng máu Slytherin, cũng không phải là kẻ xúi quẩy mang mảnh hồn của cái vị quan lớn biến thái kia, cho nên, giáo sư Độc Dược sẽ không nghe hiểu lời nói của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, và tất nhiên, hắn cũng chẳng thể có cái suy nghĩ dùng “Chiết tâm bí thuật” để tìm hiểu xem rốt cuộc con rắn của mình đang muốn ăn cái gì.

Thế là, giáo sư Snape khua nhẹ đũa phép, nhấc một cái nồi không to lắm từ trên kệ bếp xuống, bên trong đựng nước sạch, phía dưới cũng đã nhóm lửa, bắt đầu đun nước cho sôi. Cùng lúc đó, hắn mở bao bì hộp đựng cánh gà một cách hết sức suông sẻ, nhanh chóng đưa tới vòi nước ti mi rửa sạch một hồi. Khi nước đã nóng, giáo sư Độc Dược bèn quăng thẳng nguyên hộp cánh gà vào trong nước...

Ngụy Nhiễm tê tái nhìn nồi nước luộc gà, chẳng lẽ cứ ăn đồ luộc nước trắng không vậy thôi hả? Tay nghề của chủ nhân mình thật sự không có chút sáng tạo nào hết sao? Cánh gà luộc, thấy thế nào thì nó cũng đâu có ngon bằng cánh gà hầm, cánh gà rán! Nghĩ vậy, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn bắt đầu tìm kiếm những loại gia vị có khả năng cải thiện mùi vị nồi gà luộc trong núi nguyên liệu thức ăn.

Không phải giáo sư Snape không nhìn thấy con rắn của hắn lại bắt đầu hành vi lục lọi, mà chẳng qua bây giờ lực chú ý của hắn vẫn còn nằm trên cái nồi luộc gà, tuy rằng hắn cũng không am hiểu gì mấy về việc nấu nướng, nói thế cũng có nghĩa là hắn chỉ làm được tới mức không để bản thân đói bụng thôi, nhưng nhớ đến chuyện còn phải chăm sóc con thú cưng của mình, hắn bèn nghĩ dù thế nào đi nữa thì cũng không nên ẩu thả quá. Cái cảm giác vẫn còn điều gì đó để quan tâm này tuy hơi phiền phức, nhưng lại khiến hắn cảm thấy thực sự rất thỏa mãn.

Thôi được rồi, trước mắt không nghĩ chuyện này nữa, phần cánh gà này, nếu dựa theo trong sách dạy nấu ăn thì cần luộc bao lâu nhỉ? Hình như là năm phút? Đối với một giáo sư có thể nghe nhiều nhớ lâu, thuộc lâu vô số phương pháp điều chế độc dược phức tạp mà nói, việc học thuộc lòng vài quyển sách dạy nấu ăn là không thành vấn đề. Lúc trước giáo sư Snape đã sớm lấy toàn bộ sách cùng loại ở thư viện để đọc qua một lượt, bây giờ chính là cơ hội phát huy.

Sau khi nước trong nồi đã sôi, giáo sư Snape bèn cấp tốc khua đũa phép, từng cánh gà luộc chín nóng hôi hổi lần lượt bay ra khỏi nồi, vờn vờn đáp xuống cái đĩa ở bên cạnh. Tiếp theo, giáo sư Snape liền ếm một cái bùa giữ ấm lên đĩa gà một cách hết sức nhuần nhuyễn.

Cánh gà luộc cũng bay được à? Cảnh tượng thần kì đó khiến con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang lẫn lộn trên hộp dậu tây phải trừng mắt nhìn đến ngây người. Chẳng lẽ, chẳng lẽ đây chính là phiên bản sống của câu “con vịt nấu chín cũng sẽ bay mất” hay sao?

Giáo sư Snape hiển nhiên không chú ý tới con rắn đang sửng sò của mình, hắn thậm chí không cần khua đũa phép mà thực hiện ngay một cái bùa không lời, làm cái nồi kia “bay” thẳng vào bồn rửa, để nó ở một bên tự động rửa sạch. Còn ở một bên khác, ngài giáo sư lại tiếp tục gọi tới một cái vạc cỡ số 1 khác.

“Đĩa cân bay tới! Giấy da dê bay tới! Bút lông vũ bay tới! Mực bay tới!” Sau khi giáo sư Snape khê hô liên tục vài tiếng —— một đĩa cân nhỏ màu vàng

lắc lư ngo nguẩy chui ra khỏi ngăn tủ trong phòng bếp, ông ổng ọ ọ tiến đến trước mặt hắn, mà từ trong phòng khách, giấy da dê, bút lông vũ và lọ mực cũng cực kỳ có đôi có cặp lao thẳng vào vòng “ôm ấp” của giáo sư.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vốn còn đang khó hiểu vì sao nấu ăn phải cần đến đĩa cân và giấy viết, nhưng ngay khi nhìn thấy bước nấu ăn tiếp theo của ngài giáo sư, cô bèn tức khắc ngã nhào vào hộp dậu —— hắn, hắn vậy mà lại đi cân trọng lượng của từng miếng gà, còn ghi chép lại toàn bộ nữa chứ! Ai có thể nói cho con rắn mịt đặc là cô biết, tại sao nấu ăn cũng phải cần cái việc cân đo trọng lượng kinh khủng như thế này hay không?

Sau khi giáo sư Snape nghiêm túc tính toán xong tổng trọng lượng cánh gà, hắn bèn tiếp tục sửa số liệu của các loại gia vị trong sách hướng dẫn nấu ăn thành kết quả đã được đối chiếu và thay đổi, bắt đầu với muối và đường, đo đạc từng li từng tí để cho ra lượng dùng chính xác, cuối cùng mới đựng chúng vào những chiếc đĩa nhỏ xiu.

Chuẩn bị gia vị dậu vào đấy, ngài giáo sư lại lục ra vài quả táo từ trong núi nguyên liệu, có điều, khi tầm mắt hắn chạm tới con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cuộn tròn trong hộp dậu tây thì ngừng một chút, nhìn quả táo trên tay, rồi lại nhìn chồng dậu tây mà con rắn nhỏ đang tạm trú, hắn dùng bàn tay trống không nhẹ nhàng vỗ vỗ cái dậu bé tẹo của Ngụy Nhiễm, lầu bàu: “Cứ làm cánh gà hầm táo trước đã, mày có thể để dành dậu tây làm tráng miệng sau bữa ăn.”

Nói xong, hắn liền xoay người, hươ hươ đưa phép, rửa sạch táo rồi cắt chúng thành những khối không lớn lắm. Sau khi đã chuẩn bị tốt toàn bộ nguyên liệu và gia vị nói trên, cuối cùng giáo sư Độc Độc cũng nhóm lửa, chính thức khai mạc quá trình nấu bữa trưa.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm trong chồng dậu tây, cơ thể cực kì hưởng thụ cảm giác khoan khoái dễ chịu khó có được nhờ sự mát lạnh ẩm ướt của trái cây, nhưng ngay cả điều kiện hoàn cảnh khiến cô thoải mái như thế cũng không đủ để triệt tiêu nỗi bất lực khi cô chứng kiến quá trình nấu nướng của chủ nhân mình.

Không phải ai cũng sẽ đặt một cái đồng hồ sát bên cạnh lúc họ làm bếp, canh thời gian chuẩn xác đến từng giây theo quyển sách nấu ăn chẳng biết kiểm ở đâu ra, vừa lăm bằm lăm nhăm vừa cho nguyên liệu và gia vị vào nồi.

Cũng không phải ai cũng có thể làm tới mức y hệt người máy, khuấy đảo thức ăn trong nồi theo một tần suất cố định, thậm chí mỗi nhát khuấy đều có góc nghiêng giống nhau, độ mạnh yếu như nhau.

Đây, đây, đây rốt cuộc là nấu ăn hay là hàm chế thuốc phép vậy? Người bình thường hàm chế thuốc phép chắc sẽ không chú ý kỹ lưỡng như thế đâu nhỉ? Nhưng đáng buồn thay, khi người đảm nhiệm nấu ăn là chủ nhân mình, thì cái vấn đề về đời sống nhân dân hết sức bình thường này liền biến thành một kiểu học tập tri thức. Có lẽ một ngày nào đó, chủ nhân của cô sẽ mở một khóa học chuyên môn ở Hogwarts, tên gọi là ——《Lớp dạy nấu ăn: N kiểu huấn luyện cần thiết để hàm chế thuốc phép nhàn nhuỷ hơn》...

Ngụy Nhiễm vui cái dậu bé tí vào trong chồng dậu, xoắn xuýt vì ý tưởng không phúc hậu của mình, hu hu, cô không nên nói xấu sở thích của chủ nhân, cô biết thật ra chủ nhân cũng chỉ muốn chăm sóc cô thôi —— cứ nhìn thực đơn được chọn thì biết —— “cánh gà hầm táo”, táo chính là món cô thích nhất! Ngài chủ nhân nhất định đã vất vả lăm mới tìm ra quyển sách dạy nấu ăn này đúng không? Thôi thôi, làm ơn hãy cho cô vớt hết đủ loại hình ảnh giáo sư làm bếp khiến người ta ngón ngang trong gió kia đi!

Lúc đồ ăn trong nồi không cần hắn chú ý nữa, giáo sư Snape bèn xoay người đi đến bên bàn, lấy con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ra khỏi hộp dậu, nhìn nhìn Ngụy Nhiễm rồi cau mày râm rì: “Cả người đầy nước dậu...” Nói xong liền trực tiếp túm toàn thân con rắn nhỏ, mở vòi nước, bắt đầu rửa cô thật sạch từ trên xuống dưới.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đàn độn nhìn theo chủ nhân, trước kia với những tình huống như thế này, không phải là nên trực tiếp dùng một cái bùa tẩy rửa à? Sao lần này lại tự mình bắt tay ra rửa? Không không, không đúng! Cô, cô là thực nữ đang hoàng! Sao lại có thể để một người đàn ông trưởng thành tắm giúp chứ? Cho dù bây giờ chính là chủ nhân của cô, còn cô là rắn, nhưng rắn cũng có danh dự mà ——

Nghĩ vậy, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lập tức liều mạng gậy giữa cơ thể, cô không cần cái kiểu đối đãi như thế này!

Có điều, ở trong mắt giáo sư, một màn này cũng chỉ đơn giản là một cách chống cự khác, hắn khề cong khóe miệng, dòi con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ra khỏi vòi nước, nhẹ nhàng băng quơ cho một câu: “Ta không có hứng thú với việc ăn thịt rắn.”

Ăn, ăn thịt rắn? Cả người Ngụy Nhiễm bỗng run lấy bầy, làm thế nào mà cô có thể quên, thực ra, cô, một con rắn độc, cũng là một loại thực phẩm có vị không tồi đâu!

Sau khi trò hề này trôi qua một lúc không lâu lắm, món gà hầm táo cuối cùng cũng ra lò.

Với tư cách là một con rắn dài mỗi 20 centimet, Ngụy Nhiễm hoàn toàn không có khả năng nuốt cánh gà hay gặm cánh gà, đối với cô thì những động tác này không hề thực tế. Vì vậy, giáo sư Snape bèn làm tiếp công tác từ lúc còn ở Hogwarts —— lóc thịt trên cánh gà xuống, đút cho thú cưng của mình ăn.

Nằm trên đùi chủ nhân của mình, thỉnh thoảng được đút một miếng thịt gà ngon lành —— phải công nhận rằng, sự chính xác từng li từng tí cũng có cái tốt của nó, ít nhất thì nồi gà hầm này cũng được làm ra dựa trên kế hoạch đo lường pha chế tốt nhất, hương vị thuần túy chuẩn mực khiến người ta thích vô cùng —— đây đúng là toàn cảnh về một con rắn sống hủ bại sa đọa đến tận cùng mà!

Q.1 - Chương 17: Trọ Lý Đời Sống Của Giáo Sư Độc Được

Đối với con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm mà nói, trong thời gian sống ở đường Bàn Xoay, trừ bỏ ngày đầu tiên là một trải nghiệm đầy bất ngờ và hương thụ, thì bắt đầu từ ngày hôm sau, cô đã triệt để lĩnh hội một điều —— một người đàn ông độc thân có thể tự chăm sóc tốt cho mình vốn đã là một kỳ tích, miễn bàn đến chuyện suy xét xem còn có thể chăm sóc tốt cho thú cưng nữa hay không.

Điều này đã được nghiệm chứng hết sức đầy đủ trên người ngài chủ nhân của cô. Cuộc sống ở đường Bàn Xoay vào ngày đầu tiên rất hạnh phúc —— ít nhất thì con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đã nghĩ như vậy ——

Cô vui vẻ ăn hết bữa trưa với món cánh gà hầm táo, còn bữa tối là món salad dâu tây đặc chế mà giáo sư Snape làm cho cô. Tuy rằng bữa tối không có thịt, nhưng món salad ngon lành cũng khiến cô ăn một cách vô cùng hạnh phúc. Từ đó về sau, cô bèn bắt đầu mong đợi vào tay nghề bếp núc của chủ nhân mình.

Ăn xong bữa tối, đến lúc chuẩn bị đi ngủ, giáo sư Snape đột nhiên phát hiện hắn không có mang tấm đệm định cư của Ngụy Nhiễm về nơi này, vì thế, Ngụy Nhiễm hết sức vinh hạnh nhận lấy quyền lợi chia sẻ một cái gối đầu của chủ nhân —— đương nhiên, cái gối này là sản phẩm dư thừa —— cô xác thực có nằm trên gối, nhưng cái gối lại bị đặt trên ghế sofa trong phòng ngủ của chủ nhân cô.

Giáo sư Snape cũng không có thói quen ngủ chung giường với thú cưng, dĩ nhiên nếu thật sự bảo Ngụy Nhiễm quấn chặt lấy chủ nhân theo hắn vào ngủ trong cùng một ổ chăn, có lẽ cô tạm thời cũng không có khả năng chấp nhận —— vì đó chính là hành vi quấy rối trắng trợn!

Sau một đêm yên giấc, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vừa tỉnh dậy liền tính toán đi tìm bữa sáng, nhưng vòng quanh khắp nhà cũng không tìm thấy chủ nhân của cô. Hoàn toàn rơi vào đường cùng, con rắn nhỏ đang đói bụng không chịu nổi bèn bò lên cái bàn đầy nguyên liệu thức ăn, miễn cưỡng ăn vài quả dâu tây coi như là toàn bộ bữa sáng. Song, lúc ấy lòng cô vẫn còn giữ lại sự mong chờ y như cũ.

Nhưng mãi đến giữa trưa, cô vẫn không thể tìm thấy chủ nhân mình. Đối với một con rắn mà nói, chỉ ăn mỗi trái cây cũng không phải là việc tốt đẹp gì, huống chi là con rắn hay kén chọn như cô? Chẳng qua dưới sự đe dọa của con đói, cô đành phải tiếp tục dùng trái cây lấp no bụng, đồng thời quyết định sau khi chủ nhân cô về nhà, nhất định phải khiến hắn chuẩn bị cho cô thật nhiều thật nhiều cánh gà hoặc bò bít tết!

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm mãi ôm lấy tâm tình chờ mong như thế, giữa lúc đang tiếp tục lấy trái cây làm bữa tối, cô rút cuộc cũng trông thấy chủ nhân của mình —— hắn bước ra từ tầng hầm căn nhà, một đầu vốn đã đầy dầu mỡ lại càng thêm bóng loáng, sắc mặt vàng vọt gần như không còn chút máu, môi khô ráp không tương tượng nổi! Không lẽ, chủ nhân của cô chưa từng đi ra ngoài mà vẫn luôn tránh ở trong căn hầm cô không vào được kia sao? Còn, còn tự biến mình thành cái bộ dạng này nữa chứ?

Kỳ thật vào lúc này đây, giáo sư Snape vì váng đầu hoa mắt nên mới chấm dứt công việc thí nghiệm dưới tầng hầm, đi lên phòng khách. Khi tầm mắt hắn dời về phía con rắn mình nuôi, hắn khẽ nhíu mày, ngẩng đầu xem giờ giấc, sau đó mới chậm chậm bước đến bên cạnh con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, chuyển cô từ cái bàn lên trên cánh tay hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu bé tí, nói bằng chất giọng có chút khàn khàn, khô khốc: “Đói à? Vậy thì...”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghe xong một câu như vậy, mém chút nữa là khóc! Cô, cô mới ăn hết một đồng dâu lớn đó! Cả ngày toàn dâu, cô cũng không biết cơ thể rắn của mình có bị tiêu chảy hay không, nhưng mà mới vừa ăn no thì chủ nhân liền xuất hiện, sau đó lại hỏi như thế —— thật, thật là đau khổ muốn chết luôn, biết vậy chẳng làm!

“Xem ra mày đã ăn trái cây rồi nhỉ?” Giáo sư Snape bỗng chú ý đến những nguyên liệu thức ăn trên bàn, gật đầu tương đối hài lòng. “Được rồi, thế thì ngày mai mới làm thịt cho mày ăn vậy...” Nói xong, ngài giáo sư thuận tay cầm lấy một ổ bánh mì, pha tách cà phê, ngồi trong phòng khách, tiện thể mở một quyển sách, vừa đọc vừa giải quyết vấn đề ăn tối của mình.

Ngụy Nhiễm hồ nghi nhìn chủ nhân cô, không lẽ dưới tầng hầm có gì đó để ăn? Bằng không, tại sao chủ nhân cả ngày không xuất hiện lại chỉ cần chút xíu này nọ thì đã có thể giải quyết chuyện ăn no nhỉ? Là thật sự không đói bụng hay là không muốn ăn? Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quán mình trên người chủ nhân, có thể rõ ràng cảm nhận cơ thể gầy yếu của hắn được che giấu bên dưới lớp áo chùng phồng thùng thùng, như thảm: Cày đến mức này còn ăn ít như vậy, đừng có nói là cũng muốn theo đuổi vẻ đẹp gầy gò xương đầy nhé?

Song, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lại đoán, biết đâu chủ nhân của cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó nên hắn mới tập trung hoàn toàn để nghiên cứu, vì thế cô bèn không nghĩ nhiều nữa, chỉ yên lặng nằm trên người chủ nhân, cùng hắn đọc sách —— mặc dù cô căn bản chẳng hiểu quyển sách kia đang nói cái gì cả.

Hôm sau, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm tỉnh giấc, mang theo nỗi chờ mong tốt đẹp dành cho thực đơn cả ngày, tiếp tục lạc mắt tung tích của chủ nhân mình.

Tầng hầm là chỗ không vào được, cho nên, sau một ngày toàn trái cây đầy bi thảm, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quyết định đợi đến tối chủ nhân ra ngoài mới chịu ăn, nhưng cực khổ nhân nài tới hơn chín giờ tối, cô rút cuộc không thể chống cự nổi đau rỗng bụng nữa, đành phải rung rung nước mắt ăn luôn mấy quả dâu tây còn lại. Bây giờ cô đang cân nhắc, nếu đã không còn dâu tây, vậy ngày mai cô nên ăn gì —— không thể không nói, năng lực thích ứng của Ngụy Nhiễm vẫn rất mạnh.

Sống lay lắt như thế liên tiếp qua ba ngày, cuối cùng Ngụy Nhiễm quyết định, cô cần phải khiếu nại quyền của chủ nhân một lần nữa.

Trước khoan hãy nói thức ăn của cô thảm thương tới cỡ nào, mà nên nói chủ nhân của cô, mỗi sáng một tách cà phê — đây là kết luận rút ra từ dấu vết trong cái tách cọ không sạch, bữa tối là bánh mì và cà phê, một ngày chỉ ăn vào bụng mấy lát bánh mì và hai tách cà phê? Bất luận cái ý tưởng kia của hân hấp dẫn đến đâu, bất luận hân muốn nhanh chóng hoàn thành nó tới cỡ nào, nhưng mà người là sắt com là thép! Sao lại có thể không ăn cơ chứ?

Nghĩ đến đây, lần đầu tiên con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cảm giác được chỗ vĩ đại của Hogwarts — ít ra, ở đó vừa có đám gia tinh đảm bảo chủ nhân và con thú cưng là cô không bị đói bụng, vừa có lịch lên lớp cố định, sẽ không để cho giáo sư Snape hình thành thói quen sinh hoạt kém như bây giờ!

Nói cho cùng, lúc còn ở trong lâu đài, cô chưa từng thấy giáo sư làm việc đến quên ăn quên ngủ như thế — đương nhiên, có lẽ là vì cho dù hân muốn quên ăn quên ngủ với việc dạy học thì cũng chẳng có đứa học trò nào sẵn lòng phối hợp — đây cũng là một yếu tố quan trọng...

Sau khi đã quyết định biện pháp để gọi chủ nhân ra khỏi phòng thí nghiệm, cùng nhau giải quyết vấn đề ăn uống của một người một rắn, hơn nữa còn phải tiếp tục đồn đốc, yêu cầu hân nghỉ ngơi và điều chỉnh cho thích hợp — tóm lại là những thứ có lợi cho thể xác và tinh thần, Ngụy Nhiễm thờ phỉ dùng đuôi kéo một cái rổ nhỏ xinh xắn đựng bánh mì, bỏ tới trước cửa tầng hầm, sau khi kiểm tra mức độ đóng kín của nó, cô bèn xác nhận một chuyện — dù cô có thu nhỏ lại gấp đôi cũng không có khả năng chui lọt qua khe cửa.

Ngay khi nhận ra chân tướng, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm buồn bực nằm rạp ra đất, dùng cái đuôi lấy một khối bánh mì nhỏ vòn tới vòn lui, coi như để giải sầu, có lẽ đồng thời còn có thể rèn luyện cơ bắp ở đuôi một chút.

Ngụy Nhiễm vẫn luôn chờ trước cửa tầng hầm, vừa chờ vừa suy nghĩ xem về sau nên làm sao để giám sát thói quen sinh hoạt của người đàn ông trưởng thành mang tên Giáo sư Snape này. Cô chờ từ thời điểm nên dành cho bữa trưa thẳng đến thời gian cho bữa tối, mãi tới lúc cô sắp chống đỡ hết nổi mà đi ngủ, cửa tầng hầm mới chậm rãi mở ra.

Vừa nghe thấy tiếng cửa mở, Ngụy Nhiễm bèn lập tức xóc lại tinh thần, ngóc cái đầu bé tí của mình lên, khoe ra cái rổ bánh mì nhỏ xíu bằng cách dùng đuôi đẩy nó tới bên cạnh bàn chân mới lộ một nửa ra khỏi cửa của giáo sư Snape — ôi, cái đuôi nhúc quá, quả nhiên rèn luyện thì cũng nên rèn vừa phải, không thể cố luyện tập mạnh chỉ trong một lần duy nhất!

Vì đang nghiên cứu nên giáo sư Snape căn bản không hề đặt tâm tư lên những việc khác, rồi khi hân thấy không có mình con rắn kia vẫn tự biết đi tìm vài thứ để lấp đầy bụng, hân lại yên tâm bắt tay vào công việc của bản thân. Về phần bị đói, hân cũng chẳng quan tâm gì mấy, bình thường đều là đến khi tinh thần không chịu nổi nữa, hân mới có thể rời phòng thí nghiệm để nghỉ ngơi. Có điều, nỗi khát vọng của hân đối với việc nghiên cứu vẫn khiến thời gian nghỉ ngơi ngắn đi.

Trải qua hai ngày nghiên cứu, phương pháp phối chế được phẩm không có tiến triển quá lớn, nhưng may mà hân đã chứng minh được mấy phương pháp thiết kế trước đó là không đáng tin cậy. Lúc hân cảm thấy có chút hoa mắt, chuẩn bị ra ngoài tìm ổ bánh mì cho đỡ đói, hân liền trông thấy, ở trước cửa, con rắn cưng bé xíu đang bò về phía mình để tranh công, cùng với một rổ bánh mì nhỏ ngay bên cạnh.

Giáo sư Snape ngồi xồm xuống, bế con rắn nhỏ đặt lên vai mình, thuận tay lấy một lát bánh mì trong rổ rồi bắt đầu ăn — nhìn từ điểm bánh mì đã bắt đầu khô cứng mà nói, chỉ sợ con rắn nhỏ chờ hân ở đây đã rất lâu rồi.

Giáo sư Snape nở nụ cười nhân nhật, tay cầm cái rổ đi vào bếp, lấy ra vài miếng thịt bò từ trong núi nguyên liệu thức ăn, vỗ vỗ đầu con rắn, nói: “Được rồi, vậy thì buổi tối hôm nay sẽ cho mày cái thiện cuộc sống.”

Nhìn gương mặt mang nét cười nhật của chủ nhân, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thè lưỡi, coi như để bày tỏ sự vui mừng của cô. Nhưng mà cô đảm bảo, vì chủ nhân của cô cuối cùng cũng có thể ăn một bữa đảng hoàng nên cô mới vui mừng, tuyệt đối không phải vì cô đang thèm!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Chuyển Du Hành Đến Hẻm Xéo (1)

Sau cái hôm con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chờ đợi trước lối vào tầng hầm gần như cả một ngày ấy, cánh cửa tầng hầm không còn bị khóa thêm lần nào nữa. Cũng từ đó, mỗi buổi sáng khi con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thức dậy, cô sẽ luôn tìm thấy vài lát bánh mì cắt sẵn để trong phòng bếp, mặt trên cũng được quét lên chút mứt hoa quả — tuy rằng không biết tại sao chủ nhân của mình lại cho rằng một con rắn sẽ thích bánh mì phết mứt quả, nhưng được ăn những lát bánh mì to nhỏ, có thể dễ dàng bỏ vào miệng chứ không cần mới sáng sớm đã phải ngón trái cây thực sự là chuyện khiến cô thỏa mãn vô cùng.

Theo lẽ tự nhiên, sau khi ăn xong bữa sáng, cô sẽ bò xuống tầng hầm để xem giáo sư Snape làm thí nghiệm. Mặc dù con rắn nhỏ vốn hiểu cực ít về *Độc Dược* học như Ngụy Nhiễm căn bản chẳng biết mấy thứ tài liệu kia rốt cuộc có thể làm gì, song điều này cũng không thể ảnh hưởng cô yêu thích bầu không khí trong căn phòng thí nghiệm và dáng vẻ nghiêm túc của chủ nhân mình.

Và tất nhiên, một ưu thế khác của việc được vào căn phòng dưới tầng hầm chính là, lúc bắt đầu đói bụng, cô sẽ lập tức bò lên bả vai của giáo sư, ngay khi hân làm xong một phân đoạn thí nghiệm bèn kịp thời quần lấy cổ hân, tuyên bố đã đến lúc dùng bữa. Cái này không chỉ là vì vấn đề ám nọ của cô,

mà còn vì cơ thể khỏe mạnh của chủ nhân cô nữa đó ———

Ở những thời điểm như vậy, nếu việc thí nghiệm không phải đặc biệt then chốt hoặc khẩn cấp, giáo sư Snape đều sẽ ngừng lại, sau đó thu dọn đơn giản một chút, nhẹ nhàng vỗ đầu con rắn nhỏ của mình, rồi cũng không hề tỏ ra bức bối mà rời khỏi căn hầm thí nghiệm, đi vào nhà bếp giải quyết vấn đề dân sinh của một người một rắn.

Tuy rằng bữa ăn bây giờ không quá rắc rối, nhưng dù nói gì đi chăng nữa, không chỉ riêng dạ dày của bản thân cô được lấp đầy mà cơ thể của chủ nhân cũng được giữ gìn, cho nên, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rất thỏa mãn.

Cuộc sống mỗi buổi chiều và bữa tối cứ lặp đi lặp lại y như thế, nói một cách ngắn gọn thì, sau một khoảng thời gian ngắn, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đã nghiễm nhiên trở thành trợ lý sinh hoạt của giáo sư Snape ——— công tác bao gồm chú ý theo dõi hân nẫu ăn, dùng bữa, canh chừng hân tắm rửa, ngủ nghỉ đúng giờ giấc.

Dĩ nhiên, bàn về việc đi tắm quả thực là chuyện khiến cả đôi bên cực kỳ quần bách ———

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm không hiểu tại sao chủ nhân của mình không thích sạch sẽ đến vậy, đặc biệt là sau nguyên một ngày hầm chế thuốc phép, thậm chí một con rắn như cô cũng muốn găng hết sức ngâm nước để loại bỏ mùi thuốc trên người, nhưng chủ nhân của cô quanh năm bọc kín cơ thể trong lớp áo chùng phù thủy màu đen, ngay cả khi chiếc áo đã bị thuốc phép hun khói đến mức nồng nặc mùi, hân vẫn không chịu xử lý bản thân cho sạch sẽ, đúng là quá đáng lắm rồi!

Thế là, sau khi giải quyết xong bữa ăn, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liền bắt đầu cuộc chiến đấu trường kỳ với việc tắm rửa liên quan tới sức khỏe của chủ nhân cô, dường như hiện tại vẫn hầu như không có bất cứ hiệu quả nào ——— có điều, xét từ mức độ ngoan cố của giáo sư Snape và trình độ kiên định của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, cuộc đấu tranh này chắc chắn sẽ kéo dài đến rất lâu về sau.

Chẳng bao lâu sau lần thứ hai con gia tinh đưa thức ăn đến, thí nghiệm của giáo sư Snape dường như đã có chút tiến triển, thế nhưng tiếp theo đó lại là sự phát sinh của một vấn đề mới ——— vài loại dược liệu đã tiêu hao gần hết. Sau một đêm xoắn xuýt mãi với chuyện cuối cùng là nên chịu đựng nỗi đau khô khi di chuyển bằng thuật độn thổ(1) để thăm thú quang cảnh náo nhiệt của Hẻm Xéo hay là ở nhà, ngày hôm sau, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rốt cuộc vẫn quán lầy ngài chủ nhân mới vừa thức dậy, yêu cầu cùng nhau ra ngoài. . .

Tuy giáo sư Snape cũng không để ý chuyện mang theo con rắn vốn chẳng có chút sức nặng nào ra ngoài cho lắm, nhưng hân vẫn phải cảm thán trình độ thông minh của thú cưng nhà mình ——— không ngờ chỉ từ động tác thay quần áo của hân nó liền hiểu ngay hân muốn đi ra ngoài, còn chủ động bò lên nữa chứ! Song, điều này cũng không có gì đáng kể, đằng nào thì cửa hàng bán nguyên liệu thuốc phép cũng sẽ không từ chối cho một con rắn đi vào.

Sau khi lại phải chịu đựng nỗi khổ đến mức trời đất u ám, lần đầu tiên trong đời, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đã đến với Hẻm Xéo.

Nếu như nói lần trước cô vừa mới thoát khỏi kết cục về châu trời, trong lòng vui mừng vô hạn, vậy thì lần này, Ngụy Nhiễm mang theo mục đích du lịch đi tới nơi đây, cho nên tâm trạng tương đối thả lỏng. Cô tỉ mỉ quan sát mọi cửa hiệu ở bốn phía xung quanh ——— mặc dù nhìn sơ qua đều là hình dáng tả tơi lụp xụp, hơn nữa hoàn toàn không có khí thế phô trương như những cửa hàng, trung tâm thương mại của dân Muggle, nhưng con đường nhỏ với phong cách hoài cổ như thế này cũng có một loại thú vị khác biệt.

Bây giờ đang là kỳ nghỉ hè, rất nhiều cửa hàng ở Hẻm Xéo đưa ra một vài hoạt động giảm giá đặc biệt dành cho những cô cậu phù thủy nhỏ ——— ví dụ như, tiệm bán kem khuyến mãi mua hai tặng một, cửa hàng văn phòng phẩm đại hạ giá toàn bộ, cửa hàng đồ chơi cho phép chơi thử tại chỗ... Tóm lại, tất cả những cửa hiệu nào có thể kiếm tiền của tụi học trò đang nghỉ hè cũng đều vô cùng náo nhiệt.

Lẽ dĩ nhiên, giáo sư Snape sẽ không vào xem những cửa hàng như thế. Dù vậy, ngài giáo sư Độc Dược, toàn thân được trang bị bằng bộ áo chùng đen thui ngay giữa mùa hè, vẫn có thể khiến một đám học sinh Hogwarts trông thấy hân phát hoảng. Chỉ có điều, giáo sư Độc Dược tỏ thái độ không thèm nhìn hết thấy những ánh mắt khiếp đảm ấy, sau đó một người một rắn đi thẳng tới cửa hàng bán nguyên liệu thuốc phép của Hẻm Xéo.

Lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vào bên trong cửa hiệu, nhất thời liền cảm thấy tâm trạng thực tẻ ——— bất kể là ai, khi nhìn thấy kẻ từng muốn giết mình đều sẽ chẳng có ý tưởng gì hay ho cả, mà ông chủ cửa hiệu này chính là người lúc trước xách dao muốn giết cô để lấy nọc đó ——— nghĩ đến đây, cô càng nhích sát hơn vào người của chủ nhân mình. À nhắc mới nhớ, quý ngài chủ nhân đang cùng cô đấu tranh về vấn đề tắm rửa trước mắt này còn là ân nhân cứu mạng của cô nữa đấy!

“Ôi, ngài Snape, lần này muốn mua nguyên liệu gì thế?” Ông chủ tiệm rất nhiệt tình đi tới nghênh đón khách quý của mình, đột nhiên tầm mắt phát hiện con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm trên bả vai giáo sư Snape, ông ta bèn nói một cách cực kỳ hứng thú: “Con rắn này xem ra là một con rắn hồ từ vong, ôi chà, ngài Snape lại mua được thêm một con à?”

“Vẫn là con rắn ông bán cho tôi thôi.” Giáo sư Snape nói một câu nhạt thếch, tiện tay cầm lấy danh sách nguyên liệu trong tiệm lật xem.

Ông chủ tiệm nghe xong câu nói giáo sư Snape, bỗng chốc sững sốt, tự mình quan sát đánh giá Ngụy Nhiễm, ánh mắt đó đúng là làm cho Ngụy Nhiễm có cảm giác sơn gai ốc! Đánh giá cả nửa buổi, ông chủ tiệm mới hỏi một cách cực kỳ nghi hoặc: “Ngài Snape vừa phát minh được loại thuốc ức chế quá trình sinh trưởng của loài rắn nào ư?”

“Hà?” Giáo sư Snape khó hiểu nhìn ông chủ tiệm đứng trước mặt, “Ý ông là gì?”

“Tôi là nói, tốc độ sinh trưởng của rắn hồ từ vong không nên chậm như vậy, hồi tôi mới bắt được nó, nó hân đã chính thức bắt đầu thời kỳ sinh trưởng rồi.” Ông chủ tiệm giải thích cẩn thận, “Loại rắn này giai đoạn đầu tốc độ lột da tương đối nhanh, trong vòng một năm, cơ bản là có thể lớn lên đến hình thể ở giai đoạn trưởng thành, dài khoảng 40cm. Nhưng mà, bây giờ coi bộ con rắn này vốn dĩ không hề lớn lên.”

Giáo sư Snape hơi nghiêng đầu nhìn con rắn cưng của mình, sau đó đưa tay ra nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu bé xíu của nó, băng quơ nói: “Có thể là vì lấy nọc trong thời gian dài, hơn nữa còn ăn một ít thức ăn đặc thù. Đã vậy thì, tôi muốn mấy nguyên liệu này, loại tốt nhất.”

Sau khi nhận thấy đề tài câu chuyện cuối cùng cũng dời khỏi bản thân, vị chủ tiệm khủng bố kia cũng rút cuộc từ bỏ chuyện truy cứu nguyên nhân khiến tốc độ sinh trưởng của cô chậm lại, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, có điều, lúc phát hiện chủ nhân của cô nhìn cô bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu y hệt, cô không nhìn được rụt người lại —— mấy người đừng cảm thấy hứng thú với tôi nhiều như thế có được không hả? Thực ra bây giờ tôi thật sự chỉ là một con rắn mà thôi!

(1) Độn thổ: Apparition – Thần chú không lời. Bùa chú được sử dụng để biến mất ở nơi này và xuất hiện gần như ngay lập tức ở một nơi khác. Người sử dụng phép thuật này được gọi là một Người Độn Thổ. (Nguồn: <http://xn--phpthut-iwa0779d.vn/hp/archive/index.php?thread-1345-10.html>)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Chuyến Du Hành Đến Hẻm Xéo (2)

Khi giáo sư Snape kết thúc nhiệm vụ bổ sung dược liệu, Ngụy Nhiễm mới kinh hoàng phát giác —— hình như đã đến lúc chủ nhân muốn kiểm tra vấn đề về cơ thể của cô rồi, nghĩ tới đây, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm muốn xoắn hết cả người lại, nếu như, nếu như ngài giáo sư thật sự có loại tâm trạng nhân nhả ấy để dùng “Chiết tâm bí thuật” xem tư tưởng của cô, cô phải làm gì đây?

Tuy rằng giáo sư Snape rất hiếu kỳ tại sao con rắn của mình lại có tốc độ sinh trưởng chậm như thế, nhưng vấn đề này cũng không phải là điều hấn quan tâm nhất. Trải qua một năm sống chung, con rắn nhỏ suốt ngày lười biếng đích thực đã mang đến cho hấn không ít niềm vui khó có được, hơn nữa, con rắn cưng biết vâng lời này ít nhiều cũng có thể giúp hấn làm vài chuyện trong cuộc sống thường ngày —— tất nhiên, thứ hấn đang ám chỉ không phải là mấy việc như nó tự biến mình thành cái giá bút cho hấn, gọi hấn đi dùng bữa, hoặc quấn chặt lấy hấn giục hấn đi tắm rửa;

Hấn đang nói đến, vì là một con rắn, nên năng lực truyền đạt giữa nó và cái loài sinh vật khác quả thật đã giúp hấn tìm được một số vật liệu quý giá mà bình thường phù thủy rất khó thu hoạch, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến hấn quan tâm con rắn này như vậy.

Chỉ có điều, giáo sư Snape khẽ nhíu mày, không lớn nổi có thể là một loại biểu hiện rằng đã xảy ra vấn đề không nhỉ? Xem ra bất kể thế nào, đến lúc khai giảng, hấn vẫn nên đề bà Pomfrey cẩn thận kiểm tra cho nó mới được!

Ngụy Nhiễm hoàn toàn không biết, lúc cô đang cực kỳ lo lắng về chuyện thân phận của mình, thì kỳ thực điều ngài chủ nhân chú ý chỉ đơn thuần là vấn đề khỏe mạnh của cô mà thôi.

Bước ra ngoài hiệu thuốc, tổ hợp một người một rắn cũng không có lập tức rời khỏi Hẻm Xéo, trên thực tế, Ngụy Nhiễm vẫn còn chút khó hiểu đối với chuyện này, đầu sao dựa theo mức độ nhiệt tình yêu quý thuốc phép của chủ nhân cô, chẳng phải là sau khi lấy được những món nguyên liệu kia thì nên lập tức xông vào phòng thí nghiệm, tiếp tục điên cuồng thí nghiệm hay sao? Thực ra cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng đêm nay sẽ nhìn đối hoặc không thể không ăn trái cây thay cho bữa tối rồi... Bây giờ tình huống lại thành như thế này, thực sự khiến cô cảm thấy quá quái dị!

Ngay lúc Ngụy Nhiễm nhìn chủ nhân cô bằng ánh mắt đầy hoài nghi, giáo sư Snape đã tiến vào một nhà hàng có phong cách tương đối xa hoa. Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nhất thời không cảm lòng được mà uốn éo cơ thể, không lẽ, chủ nhân của mình đang định an ủi mình vì mấy ngày nhọc nhằn khổ sở chăm sóc hấn vừa qua? Aaa, biết đâu ở đây lại có món ngon thượng hạng nhất nữa đó! Không chừng mùi vị còn tuyệt vời hơn cả đồ ăn tụi gia tinh Hogwarts làm ấy chứ ——

Thế nhưng, không tới nửa phút sau, nguyện vọng tốt đẹp của cô đã bị đánh vỡ nát bét —— bởi vì cô vừa trông thấy một nhà ba thành viên với mái tóc bạch kim óng ánh ngồi trong căn phòng ăn lộng lẫy. Không lẽ, thực ra ngày hôm nay là do ngài Malfôynày mời khách? Bộ không phải chủ nhân muốn khao cô đột xuất hả? Thế nhưng, nếu như người ăn uống thỏa thuê là cô và giáo sư Snape, còn người khác trả tiền, vậy thì càng tốt.

Nghĩ tới đây, Ngụy Nhiễm bèn yên tâm, thoải mái dùng cái đầu bé xíu cọ nhẹ lên gò má của chủ nhân, biểu đạt sự thân thiết và mong đợi đầy chân thành đối với thức ăn nhà hàng của chính mình.

Khi gia đình Malfôynhìn thấy giáo sư Snape xuất hiện, tất cả đều đứng dậy. Ông bố, tức Lucius Malfôyn, lên tiếng chào hỏi với giáo sư Snape; người mẹ, Narcissa Malfôyn, cũng bắt chuyện với giáo sư một cách vô cùng khách khí; còn thằng bé trông đầy kiêu ngạo kia, Draco Malfôyn, thì lại có vẻ hơi thận trọng quá mức.

Xem ra, quan hệ giữa quý ngài chủ nhân của cô và gia đình này cũng không tệ lắm nhỉ? Vậy có phải đã chứng tỏ, cô cũng được phép ăn mà không cần kiêng nể gì hết không? Gia đình Malfôyn vốn giàu có, nhà to cửa rộng, có lẽ họ sẽ không để ý chút chi phí cho một bữa ăn đâu.

Chờ mọi người chào hỏi xong rồi ngồi vào chỗ, Lucius mới đưa mắt nhìn con trai của mình, giới thiệu: “Severus, đây là con trai tôi, Draco —— hồi trước anh từng gặp thằng bé mấy lần, tôi nghĩ anh cũng đã nhận ra nó rồi. Tháng chín năm nay nó sẽ đến Hogwarts học, và đương nhiên, thành viên nhà Malfôyn

chắc chắn sẽ là những người ủng hộ trung thành nhất của nhà Slytherin. Anh là chủ nhiệm nhà Slytherin, đến lúc đó nhất định phải nghiêm khắc dạy bảo nó đấy.”

Giáo sư Snape tỏ vẻ cực kỳ bình thản, khẽ gật đầu: “Tôi sẽ.”

Narcissa nhìn con trai mình một cách dịu dàng và yêu thương, đối với thằng bé sắp phải nhập học, tuy rằng bà rất không nỡ, nhưng hiển nhiên bây giờ điều bà có thể làm cho nó cũng chỉ là giao phó cho người bà tin tưởng, cho con trai thêm chút lợi ích và trợ giúp. Bà cười cười với giáo sư Snape, nói: “Có anh Severus ở nhà Slytherin, tôi tin tôi có thể yên tâm hơn rất nhiều. Draco, giáo sư Severus Snape đây chính là thầy chủ nhiệm tương lai của con, nhớ kỹ sau này có vấn đề gì thì phải xin thầy chỉ bảo nhiều hơn đó, biết chưa?”

Draco cẩn thận nhìn giáo sư Snape, gật gật đầu: “Con biết rồi, thưa mẹ. Giáo sư Snape, sau này con phải làm phiền ngài rồi!” Nói xong liền cúi đầu chào, bày tỏ lòng kính trọng một cách rất lễ phép, rất có phong cách quý tộc.

Giáo sư Snape miễn cưỡng nở nụ cười với thằng bé, xem như đáp lễ, sau đó cũng không đề cập đến chuyện về cậu học trò mới này nữa, hồ hững quay sang nói với Lucius: “Anh cứ nhất định muốn tôi tới chỗ này là vì chuyện của Draco hả?”

“Đúng thế.” Lucius thông thả cười cười, “Bình thường khi mới vào học, người nhà Malfoy đều sẽ nhận được một ít đãi ngộ đặc biệt. Đương nhiên, đây cũng không phải là chuyện gì xấu, nhưng tôi không muốn Draco gặp nguy hiểm.”

Giáo sư Snape khẽ gật đầu, đáp một câu: “Được thôi.” Trên thực tế, hắn cũng không quản lý nhiều việc trong Nhà đến thế, có điều nếu đàn anh cũ đã nhờ vả, vậy thì đúng lúc bỏ ra ít sức lực để xử lý vài việc trong phương diện này cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Ngụy Nhiễm nhìn mọi người trong bàn, cảm thấy bọn họ hình như không hề có ý muốn gọi món ăn bên sót ruột vụn vụn cơ thể, cô thực sự không muốn vất vả lắm mới đến nhà hàng sang trọng một lần nhưng chưa ăn gì thì đã quay về đầu!

Giáo sư Snape dường như cũng cảm nhận được động tĩnh từ con rắn của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên cái đầu bé tẹo của cô. Lucius ngồi bên cạnh luôn khá giỏi về mảng xem mặt đoán ý, bấy giờ mới hơi lúng túng phát hiện bọn họ vẫn chưa gọi thức ăn, sau đó liền vội vàng gọi bồi bàn tới...

Bữa trưa diễn ra tương đối thuận lợi, tất nhiên là nếu bỏ qua cảnh tượng Lucius liên tục nhìn người bạn học lúc nào cũng lạnh lùng vô cảm với người khác của mình, quý ngài chủ nhiệm nhà Slytherin đương nhiệm, trung ra bộ mặt khá nghiêm túc ngồi bóc vỏ hải sản, sau đó đút cho con rắn của hắn —— cảnh tượng đó quả thực khiến ông ta xem tới mức hoàn toàn mất sạch phong độ quý tộc trước sau như một của mình.

Narcissa ở một bên cũng rơi vào trạng thái như gặp quỷ. Người duy nhất có thể gắng gượng giữ bình tĩnh chính là Draco, cậu học trò mà vị chủ nhiệm Nhà này vẫn chưa quen thuộc lắm. Thằng bé cực kỳ ước ao nhìn con rắn vừa không ngừng ăn hải sản vừa làm nũng với chủ nhân trên vai giáo sư Snape —— mặc dù có chút vô lại, nhưng đối với thành viên nhà Slytherin mà nói, có thể sở hữu một con rắn nghe hiểu chuyện, có tính người như thế đúng là lựa chọn không tồi chút nào ——

Lẽ dĩ nhiên, trên bàn ăn này người thỏa mãn nhất chính là con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, Malfoy không hổ là đại gia đình quý tộc, hễ ra tay thì sẽ không ở mức hào phóng tầm thường, bọn họ vì giáo sư Snape nên đặc biệt gọi vài món hải sản xa xỉ —— phải biết rằng thậm chí ở thế giới phù thủy, mấy món đặc biệt ấy cũng vẫn là đồ tương đối quý hiếm. Huống chi, nhà hàng này sang trọng như thế, phương pháp, kỹ thuật nấu nướng sẽ càng cao cấp. Thế là, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ăn uống thực vui vẻ, hoàn toàn lơ đãng về mặt của mọi người trong bàn...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 20: Chuyến Du Hành Đến Hẻm Xéo (3)

Sau khi vui vẻ ăn xong bữa trưa đầy hương thụ, giáo sư Snape cũng không ngồi tán gẫu nhiều với nhà Malfoy, chỉ đơn giản đáp lời vài câu, chào từ biệt gia đình bọn họ rồi đứng dậy mang theo con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rời đi căn phòng ăn sang trọng.

Lúc ra khỏi nhà hàng, kỳ thực Ngụy Nhiễm vẫn như cũ quyến luyến không rời với đồ ăn ở bên trong, mấy món đó đúng là ngon tuyệt cú mèo mà! Nguyên liệu đặc thù được giao vào tay những đầu bếp phù thủy với phương pháp nấu nướng riêng biệt, quả thật chính là sự hưởng thụ to lớn đến tận cùng của đời người —— à nhầm, của đời rắn!

Sau đó, giáo sư Snape chuẩn bị đi tới cửa hàng thú cưng Hẻm Xéo để mua một ít nhu yếu phẩm đặc biệt cho loài rắn —— dầu sao thì để con rắn của mình ngủ trên gối đầu, hơn nữa cũng không có loại “giường đệm” thích hợp trong một thời gian dài rõ ràng không phải là chuyện tốt đẹp gì, cộng thêm ban nãy ở cửa tiệm bán dược liệu nghe được chuyện tốc độ sinh trưởng của con rắn nhỏ quá chậm, giáo sư Snape thực sự có chút lo lắng con rắn cưng của hắn sẽ gặp sự cố.

Vừa bước chân vào cửa hàng thú nuôi, giáo sư Snape bèn lập tức va thẳng vào một người cao lớn dị thường. Chưa kịp đợi con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm có phản ứng, bóng dáng cao lớn kia liền bật thốt ra âm thanh cực to: “Ah, giáo sư Snape, thật không ngờ anh cũng ở đây luôn đó!”

Giáo sư Snape hiển nhiên cũng không thích gặp phải người trước mắt chút nào, đáp một tiếng khá miễn cưỡng: “Ừm.”

“Giáo sư Snape đến cửa hàng thú cưng mua gì thế?” Hagrid hỏi rất nhiệt tình, “Ồ, chẳng lẽ là mua đồ cho Zoey?” Hỏi xong, Hagrid cười ha hả nhìn con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm trên bả vai giáo sư Snape, hơn nữa còn đưa tay ra, định chơi đùa với loài “động vật cỡ nhỏ” mà thực ra ông cũng không cảm thấy hứng thú gì mấy này.

Ngụy Nhiễm cảnh giác nhìn theo bàn tay kia, đồng thời nỗ lực cố tránh thoát cú tập kích của Hagrid —— có trời mới biết bàn tay to đùng đó có ý thức được nó đang làm cái gì hay không? Ai biết nó có bắt cần bóp chết cô hay không chứ?

Nhưng cũng như tâm tư của con rắn nhỏ, giáo sư Snape rõ ràng hoàn toàn không có ý định để mặc gã Gryffindor khổng lồ kia chạm vào con rắn cưng của mình, hắn chỉ khẽ nhủ mảy một cái rồi nói: “Có mấy thứ tôi không có mang từ trường về.”

Hagrid gật gù, có điều tính ông vốn mộc mạc ngay thẳng nên không hề nhận ra vị chủ nhân và con thú cưng đứng trước mặt đều chưa từng nghĩ sẽ để cho ông đến gần, cứ mãi kiên trì muốn vươn tay tới vuốt ve thân mình của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm. . .

Giáo sư Snape cau mày, lặng lẽ lùi nửa bước, sau đó mới chậm rãi nói: “Hagrid, anh tới Hẻm Xéo là để làm việc cho trường à?”

Hagrid ngó người một chút, sau liền trông hết như sực nhớ ra điều gì đó, cười hơ hớ một tiếng, lúng túng gãi đầu: “Không, tôi, tôi chỉ là tới đón một học sinh, ờ anh biết đây mấy năm nay thằng bé đều sống trong giới Muggle. Ah, vừa vặn là sinh nhật của thằng bé, tôi tới đây mua quà cho nó, ờ, giáo sư Snape, anh thấy con cú tuyệt này thế nào?”

Giáo sư Snape không hề có chút biểu cảm nào trên mặt, nhẹ nhàng gật đầu: “Tạm được. Hagrid, tôi còn có việc, đi trước.” Nói xong, hắn cũng chẳng còn có ý định tiếp tục mua mấy thứ đồ-dùng-cho-con-rắn-nhỏ kia nữa, nhanh chóng xoay người bước ra cửa hàng thú cưng —— về phần đồ dùng cho con rắn cưng? Cùng lắm thì ngày mai trở lại mua thôi.

Còn Ngụy Nhiễm, cô vốn không biết tại sao chủ nhân của mình lại muốn vào cửa hàng thú cưng này, vì thế tự nhiên cũng sẽ không biết bản thân cô và loại ỏ rắn nhỏ thoải mái nhất vừa thoáng đi ngang qua đời nhau.

Rời khỏi cửa tiệm, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghiêng đầu nhìn về mặt không được tốt lắm của chủ nhân, cô thò đầu ra, cọ cọ gò má chủ nhân một cách thân thiết, bày tỏ sự quan tâm của chính mình.

Khuôn mặt giáo sư Snape khẽ giật giật, hắn nhẹ nhàng vỗ về cái đầu bé tẹo của con rắn nhỏ, không nói gì.

Trông thấy động tác của chủ nhân, Ngụy Nhiễm vừa suy nghĩ vừa vô thức thốt lên: “Thiệt tình, không biết ai đáng ghét như vậy, còn chọc chủ nhân mình tức giận nữa chứ ——”

Đúng lúc này, một đứa bé trai đứng gần bọn họ bỗng nhiên ngã rầm xuống đất. Giáo sư Snape liếc qua cậu nhóc gầy đét mặc bộ đồ có chút cũ nát, sau đó đột ngột mở trừng mắt, nhìn cậu chăm chăm bằng cái nhìn dữ dội, mãi đến khi cậu nhóc chật vật đứng dậy, phui phui bụi đất trên người rồi xoay lại phát hiện bọn họ, giáo sư Snape mới thu hồi tầm mắt, nhắc chân rồi đi như chẳng có gì xảy ra.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quay đầu nhìn đứa bé trai tóc đen đeo cặp kính ấy, khoan đã! Ngụy Nhiễm tròn tròn đôi mắt rắn, cậu nhóc này hình như trông rất quen —— đầu tóc đen rối bù, quần áo cũ rách, cặp kính cận tròn vo cực ngố vắt vẹo trên sống mũi, thấy thế nào cũng giống hệt Đứa-bé-sống-sót —— Harry Potter!

Ôi, chẳng nhẽ...?! Chờ đã, ban nãy đụng phải Hagrid trong cửa hàng thú cưng, mà ông ta nói ông ta đến đón học sinh, với lại hôm nay chính là sinh nhật của học sinh đó, còn mua quà cho thằng bé nữa —— cô nhớ rõ ông ta có ý muốn tặng con cú tuyệt. Nói cách khác, hôm nay chính là ngày 31 tháng 7 được nhắc tới trong nguyên tác, là thời điểm “Chúa cứu thế” bước vào thế giới phép thuật lần đầu tiên hả?

Nghĩ vậy, Ngụy Nhiễm bèn bắt đầu đánh giá cậu nhóc nhỏ thó từ trên xuống dưới, cảm lòng không đậu thốt một câu: “Thằng bé nhỏ con thật, đã vậy còn gầy quá, không biết có ăn uống đàng hoàng không nữa... Nhưng mà sau này đến Hogwarts thì có thể ăn no rồi, phải thể mới mập ra một chút được...”

Trên thực tế, bình thường Ngụy Nhiễm đều sẽ nói ra suy nghĩ của mình, tuy rằng dù cô có mở miệng thì cũng chỉ là tiếng xì xì của rắn, căn bản không ai có thể nghe hiểu, nhưng cô rõ ràng đã quên mất một chuyện —— Chúa cứu thế, Harry Potter là một Xà Khẩu!

Mà cậu nhóc Harry Potter cũng quả thật đã nghe được tiếng nói xì xèo của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, chẳng qua nó không biết đó là một con rắn đang nói chuyện, à không, phải nói là nó căn bản không biết người nào đang nói cả, nó chỉ biết ở phương hướng phát ra âm thanh kia có một bóng lưng màu đen rồi đi, thế nhưng giọng nói khàn khàn đó mặc dù nghe giống như đang thương hại nó, song bên trong vẫn để lộ sự quan tâm lại khiến cậu nhóc Harry vốn dè dặt, luôn bị bắt nạt từ bé cảm thấy ấm áp.

“Này! Harry, để ta cho con coi cái này!” Hagrid vừa rời khỏi cửa hàng thú cưng, quơ quơ chiếc lồng sắt trong tay, “Thích không? Sinh nhật vui vẻ, Harry!”

Harry đỏ mặt nhìn Hagrid và con cú trắng trên tay bác, lắp ba lắp bắp nói “Cảm ơn” rồi ngượng ngịu hỏi: “Bác Hagrid, con muốn hỏi, người kia là ai?” Nói đoạn, nó nhẹ nhàng giơ tay chỉ về phía giáo sư Snape ở đằng xa.

Hagrid cười xòa, xoa xoa đầu Harry: “À, đó là một giáo sư của trường, dạy môn Độc Dược, đương nhiên cũng là chủ nhiệm nhà Slytherin, Severus

Snape.”

“Nhà Slytherin?” Harry kinh ngạc nhìn Hagrid, nó nhớ rõ Hagrid từng bảo, nhà Slytherin là địa bàn của những phù thủy xấu, không đúng sao? Nhưng giọng nói mang chút quan tâm nhân nhậ kia thật sự khiến người khác cảm thấy rất dễ chịu cơ mà!

Lúc này, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm nhòai trên bả vai chủ nhân, trong lòng hồi hận muốn chết! Mấy câu lầm bầm lâu bầu hồi nãy của cô chắc sẽ không bị thằng nhóc hiểu Xà ngữ đó nghe thấy đâu nhỉ? Ôi —— hy vọng nó không bắt đầu nghi ngờ thân phận của cô! Hầy, xem ra sau này mỗi khi Chúa cứu thế có mặt, nói chuyện là phải chú ý!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21: Tụ Hội Ở Hogwarts (1)

Sau khi từ Hẻm Xéo về đến đường Bàn Xoay, cuộc sống sinh hoạt trong ngày lại tiếp diễn y hệt như mấy tuần trước —— trừ việc ngày hôm sau giáo sư Snape đơn độc đi ra ngoài một chuyến, và khi trở lại thì con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liền nhận được một tấm đệm nghỉ ngơi bằng lông nhung mới toanh làm quà. Đáng lẽ đối với Ngụy Nhiễm mà nói, chuyện có thêm tấm đệm chỉ đại biểu rằng cô sẽ không cần sử dụng cái gối đầu của chủ nhân mình nữa mà thôi, hẳn sẽ không còn gì quá khác biệt.

Thế nhưng trong thực tế, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khá là phản uất với tấm đệm lông nhung khiến cô mất đi cái gối đầu của chủ nhân này —— cô đã quen nằm ngủ trên chiếc gối trần ngập mùi hương dược liệu từ người của chủ nhân, nay đột nhiên bắt cô đổi sang chỗ khác, đổi mùi hương khác, cô thật sự cực kì không thích ứng nổi ——

Thế là, buổi tối ngày đầu tiên nhận được tấm đệm, sau mấy tiếng lăn lộn không ngủ, trần trọc hồi lâu vì khó chịu, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rốt cuộc dứt khoát kiên quyết bỏ xuống khỏi tấm đệm, lăn mò trong bóng tối tìm đến giường lớn của chủ nhân mình, chậm rãi leo lên, sau đó cuộn tròn trên gối đầu của chủ nhân, sung sướng bắt đầu một đêm yên giấc.

Đương nhiên, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chỉ một lòng vì giấc ngủ cũng không hề cân nhắc tới chuyện, nếu nửa đêm chủ nhân cô trở mình đè chết cô, vậy thì phải làm thế nào. Có điều, may mắn thay, giáo sư Snape vốn luôn không có giấc ngủ đủ chất lượng, cho nên trong nháy mắt khi hắn xoay người liền nhận ra bên cạnh mình bỗng có thêm thứ gì đó —— là một loại cảm giác hơi lạnh lẽo.

Hắn vô cùng cảnh giác, nhanh chóng bắt lấy đũa phép đặt bên cạnh, sau khi dùng một cái bùa “Thấp sáng” (1), hắn thấy con rắn cưng của mình co thành một cục tròn vo, nằm bên phần trống trên cái gối đầu của hắn. Nhìn cảnh tượng ấy, giáo sư Snape thực sự cảm thấy muốn khóc không được mà cười cũng không xong! Hẳn rõ ràng vì sự thoải mái của con rắn này mới tạm ngừng việc thí nghiệm, tiêu tốn hơn một tiếng đồng hồ tới cửa hàng thú cưng Hẻm Xéo, đặc biệt chọn mua tấm đệm lông nhung đó, nhưng tại sao bây giờ lại thấy, thật ra thứ mà con rắn cưng của hắn thích hơn cả chính là cái gối cũ dư thừa kia cơ chứ?

Nhìn con rắn cưng co ro căn bản không hề có phản ứng với việc hắn đã tỉnh, giáo sư Snape dập tắt ánh sáng, nằm xuống lần nữa, trong lòng nghĩ —— ngày mai đổi cái gối kia cho nó là được rồi. . .

Suốt buổi tối, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ngủ một giấc cực kì thoải mái, tuy rằng sáng sớm thức dậy cô lại cảm thấy nằm trên gối của chủ nhân là rất không lễ phép, hơn nữa rất có khả năng quấy nhiễu chất lượng giấc ngủ của chủ nhân mình —— suy cho cùng, nằm bên cạnh hắn là một con rắn, và lại còn là một con rắn độc, mặc dù đây là thú cưng hắn nuôi, song ít nhiều gì cũng phải có chút không yên chứ?

Nhưng dù là vậy, sau một đêm đánh giấc ngon lành như thế, vốn là một con rắn nhỏ đã trót yêu mùi vị của thuốc phép vì phải sống trường kỳ trong văn phòng độc dược, phòng thí nghiệm độc dược và cả phòng học môn Độc dược, Ngụy Nhiễm cũng chẳng bao giờ bằng lòng rời khỏi vị trí bên cạnh người cung cấp hương thơm kiêm chủ nhân kiêm giáo sư Độc dược này mà đi ngủ một mình nữa.

Kết quả, trong những ngày sau đó, khi mỗi đêm giáo sư Snape chuẩn bị gối thật tốt, đặt con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm đấy xong mới trở về giường của mình, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đều sẽ kiên nhẫn đợi ánh đèn tắt hẳn, sau đó bò tới giường của chủ nhân, cuộn người trên gối, hít hà mùi dược liệu quen thuộc, yên ổn bắt đầu một đêm ngon giấc.

Đối với Ngụy Nhiễm mà nói, bây giờ cô chỉ là một con rắn, tuy biết rõ hành động như thế chẳng dè dặt chút nào, hơn nữa cũng không phải là chuyện một cô gái nên làm. . . nhưng cô là một người ham mê hưởng thụ, nếu đã có được giấc ngủ chất lượng cao thế này, cô tuyệt đối sẽ không dễ bản thân phải chịu tội. Vì vậy, cô quyết định: Trước khi tìm thấy phương pháp biến về hình người, cô cứ tự nhiên mà tận hưởng loại cảm giác tốt đẹp này đi thôi! Nói cho cùng, bây giờ cô vẫn chỉ là một con rắn. . . Đây có bị tính là lừa mình dối người không nhỉ?

Còn đối với giáo sư Snape, ban đầu hắn không tình nguyện san sẻ chỗ ngủ cùng thú cưng của mình cho lắm, chỉ có điều, con rắn nhỏ lại đợi hắn chìm vào giấc ngủ rồi bò lên cái gối của hắn hết lần này đến lần khác. Lâu dần, hắn cũng chẳng còn rồi hơi rảnh sức để thả nó lên chiếc gối cũ kia vào mỗi tối nữa.

Kết quả của cuộc đấu tranh qua lại như thế chính là, chiếc gối cũ dư thừa cũng bị giáo sư Snape bỏ thẳng lên giường, ngay sát bên cái cửa hắn. Nói cách

khác, tuy không thể trực tiếp chia chung gói với hắn, nhưng hiển nhiên, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đã đạt thành nguyện vọng được-ngủ-cạnh-lư-hương đẹp đẽ của mình.

Kiểu thỏa hiệp biến tướng này, rõ ràng là đã dung túng cho sự theo đuổi một cuộc sống tương lai tươi sáng của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm mất rồi...

Thời gian trôi đi thật nhanh, lúc thí nghiệm của giáo sư Snape hoàn tất phần cốt lõi, năm học mới cũng chuẩn bị khai giảng. Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nhìn theo chủ nhân mình lại bắt đầu thu dọn hành lý — tất nhiên lần này tăng thêm mấy món tài liệu nghiên cứu được trong kỳ nghỉ, còn có vài mẫu thuốc mới toanh mà hắn đã hầm chế thành công. Mặc dù Ngụy Nhiễm không biết tác dụng và cách dùng cụ thể của chúng, song cô vẫn ngỡ ngàng, có lẽ có liên quan đến một số việc gì đó của trường.

Trước khi rời đi, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lại nhìn khắp căn phòng một lần nữa.

Thật ra, cuộc sống ở đây suốt kỳ nghỉ hè đã khiến con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nảy sinh tình cảm rất sâu đậm đối với ngôi nhà khổng lồ, âm u khủng bố và tối tăm của giáo sư Snape. Đâu sao, trong cái thời không vĩnh viễn tách biệt khỏi thế giới của cô này, nhà của chủ nhân cô cũng xem như là nhà của cô đó! Chỉ là cô không biết, lần sau đến lúc nào thì chủ nhân cô mới trở về nơi đây nhỉ?

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cực kỳ mong chờ điều ấy, lắc lắc đuôi đầy ai oán, cảm thán tại sao chủ nhân của mình không phải là Chúa cứu thế Harry Potter, nếu là như thế, bọn họ sẽ có thể giao tiếp suông sẻ lắm — biết đâu cô còn có thể đưa ra một ít yêu cầu đặc biệt, hoặc cũng có thể bầu bạn tán gẫu với cậu chủ vĩnh viễn chỉ thui thui một mình của cô nữa...

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện Chúa cứu thế sắp vào Hogwarts đi học, Ngụy Nhiễm không hiểu sao liền sinh thiện cảm với cậu nhóc đó, người có khả năng là nhân loại duy nhất có thể trò chuyện với cô trong khoảng thời gian tới.

Trên thực tế, Ngụy Nhiễm rất thắc mắc về vấn đề giao tiếp giữa những ngôn ngữ khác biệt của thế giới phù thủy —

Tại sao cô nói tiếng rắn và bà Norris nói tiếng mèo có thể nghe hiểu nhau, nhưng cô nói tiếng rắn lại không thể giao tiếp với chủ nhân nói tiếng người? Đối với một con rắn, tiếng mèo và tiếng người rõ ràng đều là ngoại ngữ mà! Chẳng lẽ, loài rắn ở thế giới pháp thuật là một sự tồn tại khác hẳn tất cả mọi người? Bằng không thì tại sao Xà Ngữ lại là một loại huyết thống đặc biệt chứ? Khó hiểu quá đi...

Mang theo nghi vấn như thế, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đồng hành cùng chủ nhân mình quay về tòa lâu đài Hogwarts. Mới ngày đầu đến nơi, tuyệt đại bộ phận cư dân khắp lâu đài đều đã biết cô về. Thông qua dây chuyền tin tức của đám nhện bé xíu và bầy chuột, chuyện con rắn nhỏ ở văn phòng Độc được trở về cũng chẳng còn là bí mật nữa.

Thế là, buổi tối hôm đó, con mèo của thầy Filch — bà Norris, liền giẫm từng bước tao nhã mà tiến tới, đến trước cửa văn phòng Độc được thăm con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, bạn tốt của nó.

(1) Bùa Thắp sáng: Lumos (phát âm: LOO-mos). Công dụng: Tạo ra một chùm sáng nhỏ từ đầu cây đũa phép.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 22: Tụ Hội Ở Hogwarts (2)

Trong hành lang tối tăm, một con mèo và một con rắn dùng âm thanh “meo meo” “xi xi” vui vẻ trò chuyện với nhau, trao đổi về cuộc sống đã trải qua trong kỳ nghỉ hè và cả những điều thú vị mới phát hiện.

Thông qua bà Norris, Ngụy Nhiễm biết được năm nay dãy hành lang ở tầng thứ ba sẽ bị hạn chế nghiêm ngặt, nghe đâu còn làm thêm mấy phương pháp đề phòng rất chặt chẽ. Có điều, vì thầy giám thị Filch chủ nhân của bà Norris không biết phép thuật, cho nên ông ta cũng không rõ ràng tình hình chi tiết cụ thể bên trong, thậm chí việc bà Norris biết mấy thứ này cũng chỉ là nhờ nghe thấy đám nhện nhỏ bò tùm lùm khắp tòa lâu đài thảo luận mà thôi.

Lúc Ngụy Nhiễm nghe xong, cô bèn nghĩ ngay rằng — cái hành lang đó là để giữ hòn đá phép thuật chứ gì? Nhưng mà, xem ra vì thế hình rất nhỏ, cho nên đám nhện nhện mới biết tình huống bên trong một cách thực rõ ràng như thế! Không biết cô có nên đi tìm tòi nó tâm sự chuyện này một bữa ra trò hay không nữa, cô vẫn còn nhớ trong nguyên tác đã đọc trước kia có nói, chủ nhân của mình sẽ bị thương vì chính những cái bẫy xúi quẩy giăng sẵn chờ Voldemort đó.

Ôi — đợi chút, cô nghĩ ra rồi, lúc ấy khiến chủ nhân mình bị thương chẳng phải là con chó ba đầu Fluffy kia sao? Nhớ hồi trước khi ra khỏi lâu đài chung với đám cáo nhỏ, cô còn được gặp nó đấy! Tuy rằng tính khí Fluffy nóng nảy bộp chộp, nhưng bụng dạ lại không tệ chút nào, hơn nữa nó cũng không phải là tên nhóc to xác khó ở chung lắm.

Nói như vậy, có phải là cô nên đi thắt chặt mối quan hệ với Fluffy cho sớm hay không? Đến lúc mạo hiểm cùng chủ nhân cô, chắc cũng có thể ngăn ngừa loại chuyện kia xảy ra rồi nhỉ?

Nghĩ tới đây, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn chậm chậm bò lên người bà Norris, thè lưỡi nói: “Norris, chúng ta cùng đi thăm những người khác trong lâu đài đi! Lâu lắm rồi mình chưa về. Đứng rồi, Fang và Fluffy dạo này thế nào? Không phải mấy bò thường xuyên làm việc chung sao?”

“Fang thì mình đúng là hay gặp thiệt, nhưng còn về Fluffy, mình chưa thấy nó được một thời gian rồi.” Bà Norris mang theo con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, chậm rãi đi từ phòng học môn Độc được dưới tầng hầm ra bên ngoài lâu đài, “Nghe tụi nhện nói, hình như Fluffy bị đem tới chỗ hàng lang trên tầng ba đó đó. Thế, Zoey, bây giờ bò muốn đến thăm Fang không?”

—— Zoey, cái tên chủ nhân đặt cho cô, cũng chính là xưng hô thông dụng mà mọi thú cưng, công nhân viên động vật và dân bản địa trong lâu đài dùng để gọi cô.

Ế? Fluffy không ở đây à? Vậy... có lẽ cô chẳng cần phải đến thăm con Fang bễ ngoài trông hung dữ, nhưng thực ra nhát gan kinh khủng kia nữa, “Nếu đã như thế, chúng ta đi thẳng tới chuồng cú luôn nhé? Chắc hồi nghĩ hè đi đưa băng thành tích bọn họ cũng nghe được không ít chuyện hay ho đâu!”

“Được đó!” Bà Norris gật gù thực vui vẻ, “Ngồi vững nha!” Nói xong câu này, ngay sau khi cảm giác được con rắn nhỏ trên người mình quấn chặt hơn một chút, bà Norris liền bắt đầu cất bước, hớn hờ chạy về hướng chuồng cú.

Một rắn một mèo đến nơi, được bầy cú của trường hoan nghênh nhiệt liệt, thậm chí cả bầy chuột cũng được một con cú gọi tới tham gia bữa tụ hội lớn của đoàn thể động vật trong lâu đài. Một đám động vật vốn chẳng sống hòa thuận gì, song trải qua một năm đầy nỗ lực của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, toàn bộ đều đã có thể hiểu rõ nhu cầu của đối phương và tính thiết yếu của việc giúp đỡ lẫn nhau. Thí dụ như ——

Bầy chuột dùng việc đồng ý giúp điều tra một số sự kiện xảy ra trong lâu đài để đổi lấy sự khoan dung và viện trợ từ bà Norris và đám cú mèo, cộng thêm đồng thời được chúng nó mang đi ăn đồ ngon này nọ;

Đám cú mèo cũng sẽ không tiếp tục bắt nạt bầy chuột nữa, thậm chí còn cung cấp cho chúng một ít phương tiện cần thiết —— tỷ như đem tới vài món quà vật, đương nhiên, đối với đám cú khoái hống chuyện này mà nói, tin tức của bầy chuột mới là nguyên nhân thỏa hiệp quan trọng nhất;

Có sự giúp đỡ của bầy chuột, công tác của bà Norris trở nên càng nhẹ nhàng thoải mái, mấy đứa học trò thích dạo đêm trong Hogwarts đã không thể chỉ phải tránh mặt mình bà Norris nữa, mọi dòng tộc họ nhà chuột phân bố khắp lâu đài sẽ khiến tụi nó bại lộ hoàn toàn... .

Dĩ nhiên, còn có vài nhóm động vật khác trong lâu đài cũng gia nhập đoàn liên minh này, ngoại trừ việc yêu cầu lẫn nhau, ai nấy đều cảm giác được, cách sống chung như thế thực ra còn khiến cả bọn yên bụng và thoải mái hơn nhiều lắm.

“Phải công nhận, mùa hè này thiệt là thú vị!” Castro —— một con cú mèo của Hogwarts, duỗi cánh ra một chút, sau đó lười biếng nói: “Có một lần, gần như toàn bộ cú mèo tụi tôi phải đồng loạt đi đưa thư cho một nhóc sắp nhập học, há, nhìn thấy nhiều phong thư bay vèo vèo vào cái nhà đó, đúng là hay hết sức ——”

“Không lẽ mấy anh đều bay tới à?” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cuộn tròn cơ thể, nằm trên cái bụng mềm mại của bà Norris, nhìn đám cú sôi nổi gật đầu biểu thị ý kiến của mình, tò mò hỏi: “BỘ học sinh đó không trả lời thư hả?”

“Đúng thế! Lần đầu tiên chính là tôi đi đưa, kết quả người trong gia đình đó đốt thư, sau đó tụi tôi liền đi chung thêm mấy người... .” Castro chớp chớp mắt, “Nhưng mà bọn họ vẫn không để ý tới. Cho nên cuối cùng chính là cả bọn hơn trăm đứa tụi tôi đồng thời lên đường luôn! Thiệt là ngoạn mục! Xung quang ngôi nhà đó đều là đồng bọn của tụi tôi, há há, tôi thực muốn trải nghiệm trò vui như thế thêm một lần nữa!”

“Castro...” Ngụy Nhiễm khẽ uốn éo cơ thể, “Đứa nhóc đó là...?” Chắc chính là vị Chúa cứu thế kia chứ gì? Sau khi hồi tưởng một chút về ký ức ban đầu, Ngụy Nhiễm bèn nghĩ đến đáp án này, có điều vì để xác nhận nên cô vẫn hỏi lại một câu.

“Á à, nói tới cái này, tôi thiệt hông ngờ Chúa cứu thế Harry Potter vĩ đại mà tôi nghe nói từ thế hệ trước lại phải lớn lên trong thế giới Muggle, hơn nữa còn ở chỗ gia đình đáng sợ như vậy đó.” Castro vươn đôi cánh, “Thực sự là quá đáng sợ!”

(Chú thích của tác giả cho đoạn “nghe nói từ thế hệ trước”: Loài cú mèo cỡ lớn có tuổi thọ chừng 20-30. Tuổi thọ của loài cú nhỏ là 6 hoặc 7 năm. Thông qua hình ảnh trên phim, tôi nghĩ rằng cú mèo Hogwarts ở đây chính là loại nhỏ. Như vậy, lấy độ tuổi lao động khỏe mạnh để bay đi đưa thư ở 3-4 tuổi làm chuẩn, thì mấy con cú biết chuyện xảy ra 10 năm trước – lúc Vold xử nhà Potter – hẳn là cú mèo bậc cha chú.)

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thầm tiếc nuối trong lòng —— tình huống hay ho như thế, nhưng tiếc là cô không xem được! Cảnh tượng thư bay đầy trời khiến những người kia hỗn loạn chẳng ra sao, đúng là làm người ta thấy buồn cười quá cỡ! Xem ra, làm một con cú đưa thư quả nhiên là có thể trải nghiệm không ít chuyện thú vị.

“Nhắc mới nhớ, suốt mùa hè Zoey và giáo sư Độc được của bò rời khỏi lâu đài không xảy ra chuyện gì thú vị sao?” Bà Norris động đậy bốn chân, kêu kêu cái đuôi bé tẹo của Ngụy Nhiễm, dựa theo quan điểm của mèo mà nói, không phải là cô thuộc về người tên “chủ nhân” kia, mà là người tên “chủ nhân” kia thuộc về cô.

Ngụy Nhiễm lắc lắc đuôi vì sợ nhột, thè lưỡi nói: “Ài! Giáo sư Snape từ sáng tới tối đều hầm chế thuốc phép, nhưng được cái mình có cơ hội đi ăn một bữa tiệc hải sản lớn, coi như bù đắp tiếc nuối cho cả mùa hè sống cô đơn.”

“Tiệc hải sản lớn? Hay đấy, kể nghe một chút đi?” Hai mắt bà Norris sáng rỡ, hình như đối với một con mèo thì cá hoặc bất cứ thứ nào gọi là “hải sản” cũng đều là một loại trông mong đặc biệt nhỉ?

Thế cho nên, trong khung cảnh đông đảo thành phần tham gia dự thánh bắt đầu ảo tưởng tới thức ăn đặc cấp của cái nhà hàng nào đấy ở Hẻm Xéo, bữa tụ hội đầu tiên của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm sau khi trở về Hogwarts liền kết thúc thật viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Con Rắn Nhỏ Muốn Cấn Người

Kết thúc buổi tụ hội ở chuồng cú, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm được bà Norris đưa về đến tận cửa văn phòng Độc dược dưới tầng hầm.

Sau khi một rắn một mèo thân mật chào tạm biệt nhau xong, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm mới nhàn nhã lác lư tiến vào văn phòng Độc dược —— vì cửa có mặt khóa, cho nên cứ mỗi lần đi vào, cô đều phải chui qua khe hở giữa cánh cửa và mặt đất. May sao niên đại của lâu đài Hogwarts vốn lâu đời, rất nhiều nơi đều vô cùng cũ kỹ, mà chức năng đóng kín của cánh cửa lớn văn phòng Độc dược cũng chẳng tốt gì mấy, cộng thêm hình thể khá nhỏ nhắn của cô, bởi vậy miễn cưỡng vẫn có thể vui vẻ tự do ra vào như thế này. Tuy nhiên, sớm muộn gì cô cũng phải cân nhắc vấn đề qua vài năm tới, khi đã lớn hẵn, cô sẽ tự do hành động bằng cách nào thôi.

Ngụy Nhiễm vừa vào đến bên trong liền nhìn thấy chủ nhân cô ngồi đọc sách trên chiếc ghế phía sau bàn học. Cô nhanh chóng bò qua, leo từ bắp đùi của chủ nhân lên người hắn, luồn lách chen vào trước ngực hắn, thò cái đầu bé tẹo ra, xem chung một quyển sách về phép thuật hắc ám có vẻ rất thâm thúy cùng chủ nhân mình —— ngài giáo sư Snape.

Giáo sư Snape cũng chú ý đến con rắn của mình đã trở về, song có lẽ vì thân là một bậc thầy độc dược, khứu giác của hắn quá mức nhạy bén, cho nên hắn cực kỳ bất mãn khi bỗng ngửi thấy mùi của một con mèo. Thế là, giáo sư Độc dược buông quyển sách trên tay xuống bằng một cách hết sức khó chịu, sau đó lôi con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ra khỏi người mình, vẩy đũa phép một cái, tức khắc làm một cái bùa “Tẩy rửa”(1). Còn bản thân con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thì vận vẹn cơ thể, phải một lát sau con lạnh đột ngột ấy, cả người cô mới dần dần thích ứng, cuối cùng mới bò trở về trên cánh tay của chủ nhân.

Giáo sư Snape co cánh tay vào một chút, ngửi ngửi con rắn cưng của mình, khi phát hiện đã không còn cái mùi tởm lợm như mèo nữa, hắn mới lại ngồi xuống, bắt đầu tiếp tục đọc sách.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ngậy người —— vừa rồi, cô cứ thế mà nhìn gương mặt của chủ nhân áp sát vào, sau đó nhìn hắn hơi dùng sức khịt khịt mũi, nhìn hắn ngửi mùi hương trên cơ thể cô —— ôi, ôi trời ơi đây là chuyện đáng sợ tới cỡ nào! Tuy rằng nguyên nhân là do bản thân giáo sư Snape không hề biết con rắn này chính là cô, nhưng cho dù bây giờ cô là một con rắn, xét đến cùng thì cô cũng vẫn là một cô gái đấy! Tại sao bị một người khác phải làm ra động tác giống hệt hành vi quấy rối xong cô vẫn không thể phản kháng vậy chứ ——

Nghĩ tới đây, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ai oán liếc mắt sang chủ nhân của mình, đáy lòng khẽ lên án một chút, sau đó liền rất có tinh thần AQ(2) mà tiếp tục cùng hắn đọc sách, hoàn toàn coi chuyện ban nãy như chưa từng xảy ra —— hu hu, dù cô không muốn vờ như nó không xảy ra, cô cũng chẳng có cách nào để làm gì cả ——

Sau khi con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quán quân cánh tay giáo sư Snape đọc sách chung với hắn được một lúc, giáo sư Snape đuổi cánh tay có cô treo lủng lẳng ra ngoài, định bụng cầm lấy tách cà phê đặt trên bàn. Cùng di chuyển theo động tác của cánh tay, con rắn nhỏ cực kỳ tinh mắt phát hiện tách cà phê ấy thực ra đã nguội ngắt từ lâu! Cô lập tức cau hết cả người! Cà phê lạnh, hơn nữa lại là cà phê đen, đã biết rõ dạ dày của bản thân không tốt, dễ mất ngủ mà còn làm chuyện như thế này à? Chẳng lẽ hắn không hiểu tầm quan trọng của việc chăm sóc cơ thể hay sao?

Vừa mới nghĩ như thế, Ngụy Nhiễm liền bắt ngờ lao ra ngoài, há mồm cắn ngay vào miệng tách cà phê —— con rắn nhỏ vốn vẫn chưa được tiết nọc độc trong một thời gian dài, lượng nọc dự trữ tương đối dư dả, cho nên, cả đồng nọc độc bèn vô cùng thuận lợi chảy vào trong tách cà phê...

Giáo sư Snape bắt đầu nhìn con rắn của mình, sao càng ngày càng cảm thấy thói quen của con rắn này có chút kỳ lạ nhỉ?

Lúc ở đường Bàn Xoay, con rắn nhỏ luôn canh chừng giờ đến quán lấy hắn đi ăn, mỗi ngày đều vờ tay vờ chân hắn bắt hắn tắm rửa, những điều này ít nhiều gì cũng có thể cho qua, cứ coi như tập tính của bản thân nó hơi quái dị là được. Nhưng mà, bây giờ không lẽ nó muốn uống luôn cả cà phê? Cho dù nó muốn uống cả cà phê thì cũng đâu có được cản trực tiếp lên cái tách như vậy? Thế này thì chẳng phải cả hai đều không thể uống à?

Nghĩ tới đây, giáo sư Snape đành cam chịu vung lên đũa phép, tẩy sạch tách cà phê. Xem ra, sau này đến cả cà phê thôi hắn cũng phải chuẩn bị hai phần rồi! Thú cưng là rắn quả nhiên không dễ nuôi chút nào!

Ngay khi hắn định ngồi xuống đọc sách một lần nữa, Fawkes bỗng bay vọt vào, ném xuống một phong thư rồi nhanh nhẹn bay đi.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm gan tị nhìn cái thứ biết bay kia —— rõ ràng đều là thú cưng, tại sao tên oắt đó lại kiêu căng như thế, phô trương sắc sở như thế chứ? Từ sáng tới tối chỉ biết khoe khoang bộ lông của nó với đám thú cưng khác, tiện thể khoe luôn môi trường sống đặc biệt của nó —— văn phòng Hiệu trưởng. Về điểm này, phải nói rằng toàn bộ thú cưng Hogwarts, bao gồm cả những người bạn ở chuồng cú, đều đã rất khó chịu từ sớm rồi!

Hừ hừ! Sớm muộn cũng có một ngày phải cho tên oắt suốt ngày tự mãn này ăn thiệt thòi một trận!

Giáo sư Snape cầm lá thư mà Fawkes ném xuống, trên giấy chỉ có hai câu cụt ngủn ——

“Sau khi nhận được thư xin mời đến văn phòng Hiệu trưởng. Cảm ơn!”

Lưu ý: Mật khẩu là kem Häagen-Dazs.”

Giáo sư Snape nổi giận đốt trụ lá thư, khẽ rủa một câu không nghe rõ rồi đứng dậy, sai bước rời khỏi văn phòng Độc dược. Đương nhiên, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quần trên cánh tay hắn cũng tự động trở thành bạn đường.

Sau khi đập mật khẩu, men theo lối cầu thang cao cao tiến vào văn phòng Hiệu trưởng, giáo sư Snape bày vẻ mặt lạnh ngắt nhìn người lãnh đạo trực tiếp của mình —— Hiệu trưởng trường Hogwarts, Albus Dumbledore. Còn con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thì trừng lớn cặp mắt rắn, cực kỳ bất mãn mà chống lại Fawkes, con thú cưng lêu lẹt nhất, để khiến mọi động vật khác bức bối nhất Hogwarts. Tâm trạng của một người một rắn đều chẳng tốt đẹp gì cả.

Dumbledore mỉm cười nhìn giáo sư Snape, dùng tay ra hiệu, “Mời ngồi, Severus, muốn thử ít kem loại mới nhất tôi vừa được ném không, ờ ờ, nhãn hiệu kem này có sức ảnh hưởng ở giới Muggle lắm đấy.”

“Tôi tới đây không phải để cùng bình luận về món đồ sưu tầm mới nhất của thầy.” Giáo sư Snape tỏ vẻ khó chịu nhìn Dumbledore, “Thầy tốt nhất là nên có chuyện quan trọng để nói ——”

“Được rồi được rồi.” Dumbledore dỗ dành, “Nhưng mà hương vị thực sự khá lắm đó, anh có chắc là không muốn nghĩ lại không?”

Giáo sư Snape bây giờ không chỉ có sắc mặt là biến thành màu đen, mà khí toát ra từ trên người cũng dần dần lạnh xuống! Bất kể là ai, nếu giữa lúc đang hăng say đọc sách lại bị lôi ra ngoài, hơn nữa còn bị hỏi mấy chuyện linh tinh như thế, thì bảo đảm tâm trạng đều sẽ không tốt!

Song lúc này, con rắn nhỏ trên cánh tay giáo sư Snape đã từ bỏ việc tiếp tục nhìn chòng chọc vào con Fawkes, chuyển sang nhìn hộp kem Häagen-Dazs hương va-ni trong tay Hiệu trưởng Dumbledore bằng cặp mắt đầy khát khao! Ôi ôi, đã bao lâu cô không được ăn loại kem ấy rồi? Hình như từ khi trở thành rắn thì cô mất cơ hội luôn! Ngày hôm đó đến nhà hàng cao cấp ở Hẻm Xéo cô cũng đâu có được ăn uống đồ lạnh, đúng là khiến người ta u oán muốn chết. Không biết nếu cô muốn ăn, ngài Hiệu trưởng đây có chịu chừa một phần cho cô không nhỉ?

Có lẽ do nhận ra bầu không khí bất thường xung quanh giáo sư Snape, Dumbledore bỏ hộp kem trong tay xuống, mỉm cười nói: “Severus à, anh biết đấy, năm nay Harry Potter sẽ đến Hogwarts.”

“Ừm.” Giáo sư Snape hừ khẽ một tiếng, liếc mắt nhìn Dumbledore, không nói gì thêm.

“Như vậy điều tôi muốn biết là, về chuyện trước kia anh nói với tôi, bây giờ anh vẫn sẽ giữ lời chứ?” Dumbledore để lộ ánh mắt sáng quắc đằng sau cặp kính nửa vàng trắng. Ánh mắt ấy chăm chú đối mặt với giáo sư Snape, không chút nào lơ lửng.

Khuôn mặt giáo sư Snape trở nên u ám, hắn nói: “Nếu thằng bé là con của Lily, tôi tất nhiên sẽ bảo vệ nó. Thầy yên tâm.”

“Ồ, nếu là thế, tốt lắm... Cảm ơn anh, Severus.” Dumbledore cười nhẹ, gạt gù thực hải lòng, “Mặt khác, giáo sư lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm nay đã được xác định rồi...”

“Thầy lại tìm thấy tên đàn óc đầy rơm nào vậy hả?” Giáo sư Snape mĩa mai nhìn Dumbledore, nhưng nét thất vọng mờ nhạt kia vẫn không vượt khỏi tầm mắt luôn dõi theo hắn của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm —— bắt chủ nhân của cô tuân thủ cái lời thề bảo vệ Chúa cứu thế chết tiệt nào đấy rồi thì cũng thôi đi, thế mà còn dùng chuyện chủ nhân vẫn luôn mong mỏi để kích thích hắn, Hiệu trưởng Dumbledore quả thật là quá đáng lắm rồi!

Cô, cô thiệt muốn cắn lão già râu bạc này một cái quá à ——

(1) Bùa tẩy rửa: Cleaning charm, không rõ câu chú. Bùa tẩy rửa tương tự với bùa cọ rửa (Scouring charm, câu chú là Scourgify) và bùa làm sạch (Tergeo, dùng để hút bụi, chất bẩn, chất lỏng như máu, nước ép, vv... ra khỏi 1 vật).

(2) Tinh thần AQ: từ tác phẩm AQ Chính Truyện của Lỗ Tấn. AQ là nhân vật làm nên tên tuổi của nhà văn Lỗ Tấn của Trung Quốc. Tinh thần AQ có thể hiểu như là tinh thần “tự sướng”. Nói một cách tích cực, tinh thần AQ là 1 kiểu tự thôi miên bản thân để vượt qua khó khăn trong cuộc sống, kiểu “ko sao cả, chuyện chẳng có gì to tát, mình rất tốt, mình sẽ làm được”; nói một cách tiêu cực, tinh thần AQ là hèn nhát, “tự sướng” kiểu thua mà tự cho là thắng, dốt mà tự cho là khôn, bản thân chẳng ra sao mà tự cho là hơn hẳn mọi người, vv... Ở đây ý nói chị Nhiễm bị anh nhà vô ý 35, mà chị thì chả thể làm gì được nên đành tâm lý ám thị cho mình thôi =))

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Thành Lập Liên Minh Chống Fawkes

“Quirrell, Quirinus Quirrell.” Dumbledore mỉm cười nói, “Phải biết rằng thầy ấy vẫn luôn nổi tiếng bởi chính tài năng của mình, tôi cũng biết rõ tri thức lý luận của thầy ấy là vô cùng vững chắc, năm ngoái thầy ấy vì hy vọng có thể lấy được kinh nghiệm thực tiễn mất thấy tai nghe mà bỏ ra một khoảng thời gian đi lữ hành khắp nơi, tích lũy rất nhiều kiến thức thực tế về phương pháp phòng chống nghệ thuật Hắc ám. Tôi đã nhận được giấy đồng ý lời mời làm việc từ thầy ấy, tôi tin tưởng thầy ấy có thể đảm nhiệm chức vị này. Anh thấy thế nào? Severus?”

“Được, được lắm!” Giáo sư Snape đứng dậy, đi đến trước bàn làm việc của Dumbledore, nói với tâm trạng khá tệ: “Nếu thầy đã biết rõ về người được tuyển, vậy thì tôi cứ phải tiếp tục làm cái chức giáo sư Độc dược chết tiệt suốt ngày để mặc một lũ quý đót đặc tiếp tục phá hoại cảm giác hưởng thụ tuyệt vời của tôi đối với quá trình chế tạo độc dược kia thôi, đúng không hả?”

“Tôi rất xin lỗi, Severus, nhưng mà ——” Dumbledore hơi dừng lại, đôi bàn tay đan vào nhau, bộ dạng trông thực vui mừng và yên tâm, nói: “Anh phải hiểu rằng không phải bất cứ ai cũng có trình độ chế tạo độc dược như anh, trình độ của anh ở phương diện này tuyệt đối là được hầu hết mọi người công nhận, không phải sao? Có thể phát huy ra sở trường trong lĩnh vực này, tại sao lại không chứ?”

Giáo sư Snape chống hai tay trên mặt bàn làm việc của Dumbledore, nhìn cụ già râu bạc trước mắt, gằn từng chữ từng chữ: “Rất tốt, tôi đã rõ. Có điều tôi nghĩ thầy nên cầu nguyện thẳng nhóc Gryffindor thần kỳ kia của thầy không giống với cha nó, trong đầu mọc đầy rom rạ, chỉ pha chế thuốc trị nhọt thôi cũng có thể nỗ lực ban vạc đi!”

“Ồ, Severus, anh phải biết rằng, trình độ độc dược của cô Lily Evans cũng khá là ưu tú đấy.” Dumbledore bổ sung một câu xong, trông thấy sắc mặt của giáo sư Snape càng lúc càng đen đen bèn từ bỏ ý định tiếp tục đề tài này, nói: “Tốt lắm, tôi tìm anh đến chính là vì hai chuyện này, nếu anh vẫn còn rất bận, vậy anh có thể làm tiếp việc của anh rồi. Rất xin lỗi đã quấy rầy thời gian của anh, Severus.”

Giáo sư Snape hòa hoãn sắc mặt lại một chút, đứng thẳng người lên, nhưng cũng ngay tại lúc ấy, hần bỗng thấy con rắn vốn đã rời khỏi cánh tay hần khi hần chống tay lên bàn, hiện đang bò thoăn thoắt tới bên cạnh hộp kem tên Dazs gì gì đó, và rồi sau khi nuốt trọn một mồm to đầy kem, nó lại nhe răng hung hăng cắn vào miệng hộp.

Thế là, nọc rắn cực độc liền chảy dọc theo thành hộp, trộn lẫn với món kem ngon lành ở bên trong. . .

Nhìn cảnh tượng này, Dumbledore tiếc thương hũ kem Muggle ông mới mang về ghê gớm, chỉ ngón tay về phía con rắn nhỏ oai dũng, khước miệng hơi giật giật, hỏi: “Severus, rắn của anh hả?”

Giáo sư Snape khề nhượng mảy một cái, tâm trạng trở nên tương đối không tệ, trả lời một cách thực thoải mái: “Rất xin lỗi, Dumbledore, dạo gần đây Zoey khá mê đồ lạnh và đồ ngọt —— tuy rằng tôi không hài lòng với sở thích giống y chang thầy như thế này cho lắm.” Được thôi, giờ thì hần có thể tha thứ chuyện ban nãy nhóc Zoey cắn tách cà phê của hần rồi —— chỉ có điều, về câu chuyện khiến bản thân hần cũng phải đồng cảm ấy, hần tất nhiên sẽ không kể cho lão ông già vừa làm hần tức giận này nghe.

Dumbledore nhìn hộp kem Häagen-Dazs hương va-ni tằm đầy nọc rắn cực độc, buồn bực lắc đầu một cái, thở dài thườn thượt, sau đó chậm rãi nói: “Được rồi, tôi nghĩ có lẽ anh nên đem con rắn của anh đi kiểm tra một chút, dù sao thì tôi cũng chưa bao giờ thấy một con rắn thích đồ lạnh hết.”

Giáo sư Snape vươn cánh tay ra, đợi con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lần nữa bò về trên thân thể hần xong mới chậm rì rì nói một câu: “Mặc dù nó thích mảy thứ mà thầy thích đó, nhưng điều này cũng chẳng phải là gánh nặng gì cả.” Huống hồ, bình thường chính nhờ những hành vi của con rắn lười này hần mới có thể cảm thụ được một loại cảm giác mang tên “vui vẻ” mà hần đã lâu không gặp. Nếu đã như thế, con rắn này yêu thích cái gì, hần đương nhiên sẽ càng không can thiệp.

Thế là sau đó, Snape bèn bước nhanh chân rời khỏi văn phòng Hiệu trưởng. Trước khi ra cửa, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm còn quay cái đầu tam giác bé tí của mình lại, liếc mắt nhìn ngài Hiệu trưởng đang đắm đắm trọn trứng hũ kem cầm được không ăn được, cùng với con phượng hoàng Fawkes lờ lợt kiêu căng đậu trên chạc cây nhỏ ở bên cạnh.

Fawkes rõ ràng cũng đã chú ý tới cái nhìn của Ngụy Nhiễm, nó kiêu ngạo ngẩng cao đầu, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm —— ánh mắt ấy kích thích tâm linh của Ngụy Nhiễm một cách cực kỳ nghiêm trọng! Từ lúc ra khỏi văn phòng Hiệu Trưởng, mãi đến khi về tới văn phòng Độc Dược, Ngụy Nhiễm vẫn tức anh ách như cũ!

Được lắm, Fawkes, nếu mày đã coi thường tao như thế, tao sẽ cho mày biết cái gì mới gọi là con thịnh nộ của rắn!

Suốt cả đêm bẽ quan suy nghĩ —— phải biết rằng buổi tối hôm đó, cô vậy mà lại không hề chủ động yêu cầu chủ nhân mình đi tắm rửa, không hề quan tâm chuyện hần và cà phê, không có đòi hần gọt táo cho cô ăn. . . Tuy rằng cái gì cô cũng để ý theo dõi, nhưng toàn bộ trí óc của cô đều là sao có thể để con Fawkes lờ lợt kia làm cô bẽ mặt được! Ngài chủ nhân à, tôi cứ buông tha cho thói quen không tắm và uống cà phê đen tệ hại của ngài một buổi trước đi! Ngày mai nhất định phải sửa lại như cũ!

Sau cả đêm tính toán, sáng sớm hôm sau, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nhanh chóng bò xuống chiếc giường lớn của chủ nhân, bữa sáng cũng chẳng buồn ăn liền chuồn ra ngoài văn phòng Độc Dược, đi tìm bà Norris để cùng nhau đến tháp chuông cú một lần nữa.

“Thế nào, muốn trị cái con chim Fawkes kênh kiêu kia à?” Một con cú mèo cỡ lớn tên Spectus —— dĩ nhiên, nó hoàn toàn xứng đáng là kẻ mạnh trong Chuồng Cú —— xoạc cánh vươn vai, nói: “Tuyệt, tôi tham gia! Tôi tin tưởng cả bầy cú chúng tôi đại thể cũng sẽ tham gia. Có điều nếu chỉ có chúng tôi, cùng lắm thì sẽ không chịu thiệt khi ở trên không trung thôi, năng lực của phượng hoàng không phải là thứ chúng ta có thể chống chọi. . .”

“Ừm, đây là một vấn đề.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thừa nhận, “Có lẽ, bầy Vong Mã (1) sẽ đồng ý đến giúp đỡ?”

“Chúng ta cách chỗ của bọn họ quá xa, chẳng thể nào phối hợp với nhau được đâu.” Bà Norris cào cào móng vuốt của mình, “Tôi nghĩ hay là cứ đợi khai giảng cho xong, sau đó mới đoàn kết bầy thú cưng của tụi học trò lại, như vậy càng dễ thành công hơn.”

“Ừ, nói có lý.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chột chột cái đầu bé xíu của mình, “Như vậy, Spectus, chúng ta thành lập một liên minh đi! Tranh thủ ở học kỳ kế tiếp, làm thịt con phượng hoàng ketchup kia cho nó khỏi dám xuất hiện ở trước mặt chúng ta luôn!” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cảm phần nói ——

Lão già râu bạc kia bắt nạt chủ nhân của cô ư? Con phượng hoàng lêu lẹt kia xem thường con rắn cô đây ư? Được lắm, bộ một người một thú đó cho rằng người (và rắn?) của văn phòng Độc Dược dễ bắt nạt như vậy sao? Hành động lần này không chỉ riêng vì xả giận cho chính mình, đi hành xác con phượng hoàng kia, khiến lão già râu bạc đau lòng một phen cũng coi như là báo thù thay chủ nhân của cô luôn!

“Được, vậy thỏa thuận rồi nhé!” Spectus vui sướng chớp chớp mắt, “Khai giảng xong, đám cú của tụi học trò cứ để tụi tôi ở đây phụ trách liên lạc, còn đám cóc, mèo này nọ trong lâu đài sẽ do hai người phụ trách ha? Hay là kéo cả họ nhà chuột vào luôn? Công tác tình báo do bọn họ phụ trách thực sự không tồi chút nào...”

“Đương nhiên không thành vấn đề!” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lắc đuôi, vui vẻ đồng ý.

Cho nên, liên minh chống Fawkes-ketchup-cơm trường Hogwarts, năm học 1991-1992, đã được thành lập như thế đấy.

(1) Vong Mã: tên tiếng Anh là Thestral, một trong những sinh vật huyền bí ở Hogwarts. Vong mã có hình dáng giống một con ngựa nhưng không có lông, chúng có cánh như cánh dơi, chúng vô hình với mọi người, chỉ có những ai đã từng chứng kiến cái chết mới có thể nhìn thấy chúng. Trường Hogwarts dùng vong mã để kéo xe. (Nguồn: wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Tòa Lâu Đài Trước Ngày Tân Sinh Nhập Học

Mặc dù nói là liên minh đã thành lập, nhưng xét thấy sức mạnh to lớn của phượng hoàng, lực lượng liên minh khắp nơi vẫn giữ ý định chờ đến khi thực lực trở nên vững mạnh hơn mới bắt đầu hành động. Thế nên, sau cái đại hội tuyên thệ quân đoàn cực kỳ chóng vánh đó, đội ngũ các phe bên nhau nhao nhao giương cờ ngừng chiến với nhau, bắt đầu kín đáo chuẩn bị.

Kết thúc buổi hội nghị ban sớm, Ngụy Nhiễm hớn hờ quay về văn phòng Độc Dược, vừa liếc mắt liền phát hiện chủ nhân của mình căn bản chẳng đếm xỉa gì đến bữa sáng cả, chỉ ngồi trước bàn làm việc lật xem một quyển sách dày cộm. Ngụy Nhiễm nhìn bữa sáng đặt trên chiếc bàn nhỏ, rồi lại ngóc đầu về phía chủ nhân một cách hết sức tối tăm và đầy trách móc, sau đó bước bình bò sang, nhẹ nhàng cầm ống quần của hắn, cố gắng làm cho vị chủ nhân mê muội với biển sách này giác ngộ được tầm quan trọng của bữa sáng...

Tốt thôi! Cô có thể lý giải sự nhiệt tình của quý ngài chủ nhân đối với sách vở, cũng như có thể hiểu rõ loại trạng thái đam mê với biển sách không thể tự thoát khỏi ấy. Dầu vậy, cho dù ngài chủ nhân không thể giác ngộ ra tầm quan trọng của sức khỏe cũng chẳng sao, nhưng chí ít, chí ít cũng phải cho cô ăn no đã chứ!

Chỉ có điều, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quả thực không phải là sự tồn tại có trọng lượng gì mấy, giáo sư Snape im lặng chìm đắm trong biển sách hết cả buổi xong mới cúi đầu, nhìn con thú cưng đang cắn quần của hắn, thờ dài, “Nhà ra, Zoey!” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn buông mồm, ngẩng cái đầu bé tẹo lên nhìn chủ nhân của cô, khi phát hiện hắn đã thật sự buông quyển sách trên tay xuống, cô rút cuộc mới thờ phào một hơi.

Giáo sư Snape có chút bất đắc dĩ cúi người, cầm con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đặt lên cánh tay mình, sau đó đi tới ghế sofa, tiếp tục làm chuyện mà một chủ nhân phải làm —— cho thú cưng ăn no. Thực tế, giáo sư Snape cũng phát hiện, dường như từ khi bắt đầu làm công việc này, mấy con gia tinh càng ngày càng ít dùng kiểu ánh mắt rung rung ngập nước đầy đau khổ trước kia để nhìn hắn. Đương nhiên, đây là bởi vì mỗi lần dùng bữa, nhờ cách ăn bản thân hắn một miếng, con rắn nhỏ một miếng mà mọi thứ mới được tiêu diệt sạch sẽ...

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hí mắt nhìn phần thức ăn chồng chất, được rồi, ngày hôm nay rốt cuộc là vị gia tinh nào phát điên nhét nhiều bánh mì như thế vào bữa sáng này vậy? Chủ nhân của cô hoàn toàn không có chút khái niệm nào về chuyện một con thú nuôi nên ăn bao nhiêu là đủ, mỗi lần đều bắt cô ăn gần hết nửa phần! Nhắc tới mới nói, tổng thể tích đồ ăn vào chắc sắp lớn hơn cả cơ thể của chính cô luôn rồi! Hu hu, chẳng lẽ hôm nay lại phải tàn bộ khắp lâu đài đến khi thức ăn được tiêu hóa hoàn toàn sao?

Hầy! Con rắn nhỏ thờ dài, chắc cô thực sự phải tới bệnh thất một lần với lý do rối loạn tiêu hóa, như vậy thì có thể khiến bà Pomfrey tự nói cho chủ nhân của cô hay —— một con rắn, thật ra căn bản không cần ăn nhiều thứ như thế! Tuy rằng cô sẽ đói bụng, nhưng thật đấy, một lát bánh mì nhỏ, một ly sữa tươi nhỏ là đủ rồi...

Thôi bỏ đi, vì sự khỏe mạnh của chủ nhân, cô cứ cố mà ăn vậy! Mỗi lần cô vui vẻ ăn thức ăn, trên gương mặt chủ nhân của cô sẽ luôn xuất hiện nụ cười

hiếm thấy, dường như rất thích đáng về ham ăn của cô — thú cưng là phải lấy lòng chủ nhân, nếu hành động đó thỏa mãn tiêu chuẩn hành vi của một con thú cưng, vậy cô chỉ đành gắng gượng tiếp tục phấn đấu.

Ăn xong bữa sáng, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ra sức bò đi khắp nơi, đồng thời tăng cường tiêu hóa. Nhắc mới nhớ, ngày mai sẽ là mừng 01 tháng 09, nói cách khác, ngày mai là ngày tựu trường chính thức rồi nhỉ? Buổi lễ phân loại năm ngoái bị cô bỏ qua, bởi vì lúc ấy cô vẫn còn sống trong lồng, không biết năm nay cô có được chứng kiến lịch sử không nữa? Nếu là để hiểu thêm một chút về Lễ phân loại của Hogwarts, cô chắc hẳn sẽ có cơ hội thôi. Sau khi tính toán trong chốc lát, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quyết định, nguyên ngày mai nhất định phải quấn chặt lấy cánh tay của chủ nhân, dứt khoát không buông!

Trước hôm khai giảng, Hogwarts vô cùng bận rộn. Không riêng bày gia đình phải lăng xăng chỉnh đốn dọn dẹp toàn bộ trường học, chuẩn bị cho bữa tiệc lớn ngày khai giảng, mà các giáo sư cũng phải luôn tay sắp xếp mọi thứ cho năm học mới. Mấy việc soạn bài này nọ vốn không hề tồn tại đối với những giáo sư nhậm chức lâu năm, thế nhưng vẫn còn vài vị cần chuẩn bị vật dụng cho bọn học trò dùng trên lớp, chẳng hạn như quý ngài chủ nhân mà cô đang nhìn chăm chăm đây —

Trước khi năm học mới bắt đầu, giáo sư Snape nhất định phải chuẩn bị sẵn một lượng lớn dược liệu để đám học trò pha chế độc dược. Thực tế thì, lúc trông thấy nhiều nguyên liệu cần được xử lý như thế, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chỉ có thể cảm thán một câu: Cô sức rắn nghèo nàn lực lượng bé nhỏ không thể chia sẻ công tác giúp chủ nhân! Sau đó sẽ bạt mạng nguyên rửa để không ít học sinh phạm lỗi ngay ngày học đầu tiên, bị phạt đến văn phòng Độc Dược làm lao động nghĩa vụ.

Tuy nhiên, vừa nghĩ tới thái độ đầy cẩn thận của chủ nhân mình, Ngụy Nhiễm lại cảm thấy chuyện này không có khả năng giúp giảm bớt công việc cho lắm. Giáo sư môn Độc Dược — Snape, là một sự tồn tại khủng bố, không thể để mặc bất cứ ai không biết độc dược, hoặc nói đúng hơn là người không lý giải về độc dược đến chạm vào những nguyên liệu bảo bối của hắn. Trước đây không phải chưa từng có học sinh nào tới văn phòng Độc Dược nhận phạt cấm túc, nhưng dù có phục vụ lao động cỡ nào đi nữa, đám học trò kia cũng tuyệt đối càng ít đụng vào nguyên liệu độc dược càng tốt — chỉ trừ phi Snape chán ghét bọn nhỏ đến cực độ nên lợi dụng một ít sinh vật thân mềm nhào nhọt để làm tội nó mắc ối thôi...

Mà trên thực tế, những sinh vật nhũn oặt ẹo đó bị xử lý như thế nào cũng được, thậm chí đôi khi cần bản chẳng cần xử lý cũng có thể sử dụng ngay. Có điều, nếu nói như thế, thì trước kia lúc cô còn là nguyên liệu độc dược, có phải thân phận càng cao quý hơn một chút không nhỉ?

Tự biết bản thân vô lực giúp đỡ, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn di chuyển đến trước mặt chủ nhân mình, dùng đầu cọ cọ mu bàn tay hắn, sau đó dòi tằm mắt của mình khỏi chủ nhân, từ trên bàn bò xuống, chậm rãi trườn ra ngoài văn phòng Độc Dược, trong một ngày trước khai giảng này, cô dự tính tìm thêm vài thứ hoặc vài việc nào đó để bản thân cô có thể giúp chủ nhân mình cân bằng tâm lý.

Giáo sư Snape nhìn con rắn nhỏ của hắn rời khỏi căn phòng, khẽ nhíu mày một cái, không thể không thừa nhận rằng, bây giờ con rắn của hắn càng ngày càng thích đi ra ngoài. Nhớ lại khoảng thời gian đầu, nó luôn ngậy ngốc trong văn phòng chờ hắn về, hiện tại đã biến thành ngay cả chuyện ăn bữa sáng hắn cũng phải chờ nó rồi hả? Địa vị chủ nhân của hắn hình như có hơi quá gượng ép ấy nhỉ?

Nghĩ tới đây, giáo sư Snape cúi đầu, nhìn nguyên liệu trên tay — là da rắn. Hắn bỗng nhớ ra, lần trước ông chủ cửa hàng nguyên vật liệu độc dược có nói về vấn đề con rắn Zoey này sinh trưởng quá chậm, thế mà hắn lại quên luôn? Thôi được, vậy thì hôm nay chờ lúc con rắn nhỏ trở về, hắn sẽ dẫn nó đi bệnh thất.

Khoan đã! Tại sao lại là hắn chờ con rắn kia rồi...

Sau khi rời khỏi văn phòng Độc Dược, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đầu tiên bò tới tìm bà Norris, đầu gì văn phòng của ông thầy Filch cũng nằm trên cùng tầng hầm. Chẳng qua người bạn trung thực ấy sớm đã theo thầy giám thị Filch đi tuần tra tòa lâu đài — điểm này khiến con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rất hài lòng, chỉ ít cô cũng biết được, trước hôm khai giảng, không phải chỉ có mình chủ nhân của cô bận ngập đầu.

Rời đi văn phòng giám thị, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lại đến thăm văn phòng của giáo sư McGonagall trên lầu một — bởi vì công tác chuẩn bị cho Lễ phân loại, giáo sư McGonagall cũng không có thời gian chiều đãi cô.

Khi tới bên ngoài văn phòng môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, cô trông thấy Quirrell, cái gã xúi quẩy trùm khăn đội đầu kín mít, nhờ lấy được vị trí giáo sư môn này mà hại chủ nhân cô nổi giận. Chỉ mới nghĩ rằng bên trong lớp khăn đội đầu đó chính là nhân vật Voldemort kinh khủng kia, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liền không khỏi rung mình. Cô tốt nhất là nên nhanh chóng suy nghĩ biện pháp dọn phăng tên này đi. So với con phượng hoàng kịch cỡm kia, gã trước mắt mới là một trong những kẻ cầm đầu đảo loạn sự yên bình ở Hogwarts —

Lướt qua văn phòng Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn cân nhắc đến vấn đề thể lực của bản thân, trong tình huống không có bà Norris hỗ trợ như thế này, cô vẫn không nên tiếp tục trèo lên thì hơn...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 26: Khám Chữa Bệnh

Ngay sau khi về tới văn phòng Độc Dược, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liền bị chủ nhân của mình trực tiếp túm lấy đặt vào người hắn, sau đó hắn lại nhanh chân ra khỏi phòng làm việc, chiếc áo chùng phù thủy màu đen phấp phới, nghênh ngang xuyên suốt qua dãy hành lang dài Hogwarts, đi thẳng tới bệnh thất, chỗ của bà Pomfrey.

“Severus,” bà Pomfrey trông thấy người đến, hỏi một cách rất niềm nở, “Anh có chuyện gì à? Hay anh thấy có chỗ nào không khỏe hả? Ôi, tôi đã sớm nói với anh rồi, anh phải sửa cái kiểu thói quen sinh hoạt tệ hại kia đi!”

“Không phải tôi.” Giáo sư Snape bĩu môi, chìa ra con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang quấn quanh cánh tay hắn, “Là Zoey.”

“Zoey? Nó bị sao rồi?” Bà Pomfrey thực lo lắng nhìn con rắn nhỏ đen thui vẫn giữ nguyên tư thế quấn chặt cánh tay của người đàn ông mặc áo chùng đen, “Hồi trong kỳ nghỉ anh dứt cho nó ăn thứ gì kỳ quặc hả? Tôi nhớ hình như có nỗi mình anh về nhà mà lại chẳng mượn theo một con gia tinh nào hết trơn! Nếu như chỉ có một mình anh thì còn tạm tạm, nhưng bây giờ Zoey còn nhỏ tuổi, cần chăm sóc thật tốt!”

“Vâng vâng, tôi biết.” Giáo sư Snape có chút cúi kính nhìn bà y tá trước mắt, “Điều tôi muốn biết chính là tại sao Zoey không lớn nổi! Phải biết rằng người ở cửa hàng bán dược liệu nói với tôi loài rắn như Zoey nên dài tận 40 centimet trở lên từ lâu rồi!”

Nghe ngài chủ nhân nói, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao một người một rắn bọn họ không bệnh không tai nhưng lại đột ngột đến cái nơi mà cô chẳng thích thú gì cho cam này. Không phải cô không nhớ nỗi căng thẳng lo sợ của mình lúc vào cửa hiệu nguyên vật liệu độc dược Hẻm Xéo, nghe thấy ông chủ tiệm nhắc tới chuyện cô chưa trưởng thành, chẳng qua là vì khoảng thời gian sau đó chủ nhân của cô lại không để ý gì nhiều, cô mới cho rằng chủ nhân mình cũng không thật tin tưởng ông chủ cửa hàng kia.

Thế nhưng bây giờ, sự việc hình như cũng không phải như vậy. Chủ nhân của cô không chỉ tin tưởng, mà hơn nữa còn có chút bận lòng vì điều đó. Người đàn ông lạnh lẽo, hiếm khi để lộ biểu cảm ấy, thực ra là đang quan tâm đến sức khỏe của cô ư? Thực ra hắn cũng đang lo lắng cho tình trạng kỳ quái này của cô, giống như cô không thể bỏ mặc hành vi tự tổn hại thân thể của hắn sao?

Nghĩ tới đây, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hơi áy náy mở to mắt nhìn chủ nhân mình, sau đó thề lười liếm liếm mu bàn tay của chủ nhân, lặng lẽ xin lỗi trong lòng: Kỳ thực, tôi không có ý khiến người khác lo lắng, nhưng mà ngay cả tôi cũng không rõ tình huống của bản thân lắm, càng huống chi, tôi là một con rắn, cho dù muốn nói, ngài cũng nghe không hiểu đây thôi!

—— Nhưng mà, chủ nhân à, tôi đã có thể thấu hiểu tâm tình của ngài như vậy thì, có phải ngài cũng sẽ linh hội được cảm giác tôi không thích trông thấy ngài và nếp sinh hoạt với cà phê ngủi ngất, bỏ ăn bữa sáng, không chịu tắm rửa cùng nhiều thứ khác đây tai hại của ngài không? Cho nên, để hai chúng ta đồng thời thay đổi, đó mới là con đường đúng đắn! Merlin ơi, xin người phù hộ cho chúng con đi —— con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghĩ bừa một cách cực kỳ thiếu trách nhiệm.

Bà Pomfrey tất nhiên sẽ không biết con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang suy nghĩ cái gì, nhưng bà cũng có chút lo lắng giống hệt về tình trạng sinh trưởng của con rắn này. Bà nhẹ nhàng tiếp nhận con rắn nhỏ từ tay giáo sư Snape, móc đũa phép ra, sau khi nhanh chóng sử dụng vài câu chú kiểm tra thân thể xong mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Tôi không biết có nên gọi đây là tin tức tốt hay không, nhưng Severus à, trên thực tế, cơ thể Zoey không có vấn đề gì cả, mà là ——” nói tới chỗ này, bà Pomfrey thật vui mừng vuốt ve người con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, khuôn mặt vẫn còn mang một nụ cười vô cùng từ ái.

“Mà là sao?” Giáo sư Snape nhũn chặt chân mày, “Tôi nhớ lần cuối bà dùng giọng điệu kiểu này, về mặt kiểu này nói chuyện với tôi là vì một học sinh nữ khối lớp lớn mang thai, mà bà thì bảo tôi hỗ trợ pha chế ít thuốc có thể giúp em đó giấu bụng! Chẳng lẽ bà muốn nói với tôi là, Zoey nó ——”

Nghe thấy lời nói của chủ nhân mình, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thiết tình muốn té xỉu ngay lập tức! Cô đảm bảo: Ngoại trừ chủ nhân của cô, cô chưa từng có tiếp xúc cơ thể với bất cứ động vật giống đực nào hết —— phải biết rằng, bà Norris là mèo cái đó ——

“Ôi, không không!” Bà Pomfrey liền vội vã lắc đầu, “Severus, nghe tôi nói đã. Tôi không rõ vì nguyên nhân gì, có khả năng là do ăn uống thức ăn của thể giới phép thuật trong thời gian dài, cũng có thể là do nó luôn ở lì bên cạnh anh, còn anh thì hàng ngày không ngừng pha chế độc dược. Trong người Zoey nó bây giờ rất có thể sẽ bắt đầu xuất hiện lực lượng phép thuật mà chỉ riêng những sinh vật huyền bí mới có được. Anh nên hiểu, đối với tất cả những sinh vật có lực lượng phép thuật, tuổi thọ đều kéo dài hơn một chút... ”

Chính vì vậy, hiện tại Zoey đã không còn là một con rắn hổ tử vong đơn thuần nữa. Có lẽ sau này đến thời kỳ thích hợp, anh có thể thử nghiệm cho nó ăn ít thuốc có tác dụng tăng cường lực lượng phép thuật đi, không chừng Zoey nó thật sự có thể hoàn toàn chuyển đổi cơ chế trong người, dần dần trở thành một sinh vật phép thuật thuần túy, làm một con rắn có thể sống rất lâu, bầu bạn anh rất lâu đấy!”

Nghe bà Pomfrey nói xong, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm và chủ nhân của cô đều thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Snape gật gù đầu, “đón” con rắn nhỏ từ trên tay bà Pomfrey về, “Được rồi, cảm ơn!” Nói xong, hắn liền rời khỏi bệnh thất, không hề quay đầu lại.

Mà con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm trên cánh tay của chủ nhân thì chỉ cảm thấy hưng phấn dị thường, lực lượng phép thuật? Cô thể mà lại có lực lượng phép thuật rồi? Nhưng tại sao cô không cảm giác được gì cả? Hay là vì lực lượng của cô quá yếu nên không đủ để huy động, hiện tại cũng chỉ có thể giúp cô cải tạo cơ thể một chút thôi nhỉ? Được rồi, mặc kệ nói thế nào thì, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vừa đạt được lực lượng phép thuật, hơn nữa sau này rất có thể nhờ sự giúp đỡ của chủ nhân mà từ từ nâng cao —— bây giờ đang phấn chấn vô cùng!

Chỉ có điều, ngay đêm hôm đó, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liền cảm nhận được chỗ đau khổ của việc khám chữa bệnh.

Giáo sư Snape cực kỳ chăm chú hầm chế một nồi thuốc nước to dùng, sau khi phân chia lượng thuốc ấy vào những cái lọ thủy tinh một cách cẩn thận và

tỉ mỉ, hần cảm lọ thuốc nhỏ cuối cùng đặt tới trước mặt cô, vuốt đầu cô rồi nói: “Nếu mi có thể thật sự biến thành sinh vật pháp thuật, không chừng một ngày nào đó mi có thể nghe hiểu lời ta nói. Được rồi, Zoey, giờ thì uống hết chỗ thuốc này đi!”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thử ngửi ngửi thứ thuốc đen sì sì kia, mùi vị gay mũi hoàn toàn không giống với loại hương mùi phần thơm ngát khi chủ nhân cô điều chế độc dược trong kỳ nghỉ, đây nhất định sẽ là sự tàn phá cơ thể người, nhầm, cơ thể rắn tòi tệ nhất luôn cho coi! Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn lập tức cố gắng tháo chạy khỏi cái loại tra tấn vị giác đó.

Nhưng đáng tiếc, giáo sư Snape cũng không phải là kiểu người thực có tính nhẫn nại chờ một con rắn uống thuốc. Hần vung đũa phép gọi tới một cái phễu chuyên dùng mỗi khi cần trút thuốc nước, dùng sức rất lớn nhưng vẫn không mất dịu dàng nhét nó vào họng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy cổ của cô, trực tiếp rót số thuốc kia vào!

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khổ sở nuốt xuống dòng thuốc, khi cái phễu đã bị rút bỏ, cô ai oán nhìn chủ nhân mình, thề cái lưỡi rắn dính bản, nỗ lực liếm tay giáo sư Snape, nỗ lực lấy truyền mùi vị ấy cho hần.

Giáo sư Snape cười nhàn nhạt, vỗ vỗ cái đầu bé xiu của con rắn, lấy ra một phần bánh ngọt nhỏ đã được chuẩn bị sẵn đặt trước mặt nó, thấp giọng nói một câu: “Nhất định phải uống thuốc, nhưng mà, cũng có thể ăn bánh ngọt.”

Nhìn miếng bánh phết đầy kem bơ, bên mặt cắt ruột bánh lộ ra vài tầng trái cây thơm phưng phức, Ngụy Nhiễm liền quyết định: Sau này uống thuốc, nếu không trông thấy bánh ngọt, quyết không há mồm!

Snape nhòm bà Pomfrey: Chẳng lẽ Zoey nó....

Ngụy Nhiễm: 囧囧囧囧囧!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 27: Lễ Phân Loại Hogwarts

Vì phải đợi toàn bộ học sinh có mặt đầy đủ tại trường, cho nên Lễ phân loại Hogwarts vẫn luôn được cử hành vào buổi tối. Và cũng chính vào buổi sáng cuối cùng trước khai giảng ấy, Ngụy Nhiễm rút cuộc mới trông thấy chủ nhân của mình bắt đầu nghỉ ngơi. Nhưng mà, kiểu nghỉ ngơi giống như phải tranh thủ thời gian rảnh giữa đồng công việc bề bộn này vẫn khiến con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cảm thấy thực thỏa mãn như thường. Dù sao, không phải lúc nào chủ nhân của cô cũng có thể cầm một cuốn sách, ngồi ngả lưng vào ghế sofa, bung một tách sữa bò nghỉ ngơi trên tay, cùng đọc sách chung với cô như bây giờ cả.

Nói tới đây, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chợt phát hiện, từ hôm qua sau khi bà Pomfrey khẳng định cơ thể cô sinh ra lực lượng phép thuật, chủ nhân của cô không chỉ bắt đầu hầm chế thuốc rồi bắt cô uống sạch, mà còn bắt đầu có sở thích ôm cô cùng đọc sách! Hơn nữa, những cuốn sách này cũng không còn là những sáng tác sâu xa kỳ ảo về môn Độc Dược học của trước kia, thay vào đó, chúng lại biến thành mấy loại về lý thuyết phép thuật cơ bản.

Mỗi khi xem những cuốn sách này, giáo sư Snape không chỉ lật sang trang mới một cách cực kỳ chậm chạp, mà đôi lúc còn đặc biệt đọc ra vài câu trọng điểm cho cô nghe, tuy cô rất muốn tự nói với chủ nhân rằng sự thật là cô đọc hiểu hết, nhưng rồi giọng nói trầm thấp đó, đọc lên từng câu từng chữ, bỗng nhiên làm Ngụy Nhiễm cảm thấy có chút mê say —— nhất là khi cô nằm sấp trước ngực chủ nhân, nhìn từ trên gối, lắng nghe âm thanh của chủ nhân mình!

Trước giờ Ngụy Nhiễm đều không hề hay biết, ngoại trừ những lời châm biếm cay nghiệt, cái miệng băng giá ấy còn có thể thành linh cho ra âm thanh làm say lòng người đến thế! Tuy rằng không ấm áp dịu dàng, tuy rằng vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng cái cảm giác gây cho người khác đó lại giống như một nguồn suối trong vắt thấm đẫm tim gan, làm cô cảm thấy thoải mái vô cùng.

Tốt thôi, bây giờ Ngụy Nhiễm bèn cứ thế mà hưởng thụ chủ nhân mình phục vụ đọc sách. Trên thực tế, những tri thức lý thuyết ấy lúc trước cô cũng đã từng lục lọi rà soát qua, đặc biệt là cuốn sách nào đây do chủ nhân cô dùng bữa triệu tập tìm ra từ dưới đáy kệ tủ, khiến cô càng chột dạ không ngớt, chỉ lo chủ nhân sẽ phát hiện hành vi ngày trước của mình.

Có điều, thực rõ ràng, giáo sư Snape cũng không hề để ý đến những thứ này, khi nhìn thấy cử động đầy chột dạ của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, hần cũng chỉ hiểu thành con thú cưng của mình đang sám hối vì đã từng nghịch ngợm phá phách mà thôi. Bởi vậy sau khi dọn dẹp qua quýt một chút, hần lại bắt đầu tiếp tục đọc cho cô nghe.

Điều khiến Ngụy Nhiễm cảm thấy thật đáng tiếc chính là —— một ngày thanh bình và yên ổn như thế lại trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt, chủ nhân của cô lại phải bắt đầu công tác cho học kỳ mới, nghĩ tới chuyện câu nhóc Chúa Cứu Thế sắp nhập học kia sẽ mang phiền phức đến cho chủ nhân mình, Ngụy Nhiễm liền trào dâng con kích động muốn đi liên lạc với vị đàn anh trong Phòng chứa bí mật kia —— nói không chừng, đề mỗi năm học cậu nhóc Chúa Cứu Thế đều bị hóa đá hôn mê lại là việc tốt cho tất cả mọi người đấy!

Chẳng qua, chuyện như vậy cũng chỉ có thể tưởng tượng trong đầu. Nhớ đến hôm trước ngày khai giảng chủ nhân của cô vừa mới đảm bảo với Dumbledore sẽ bảo vệ Harry Potter, Ngụy Nhiễm chỉ còn nước thờ dài —— ok, thế thì cô đành dùng hết khả năng “day dỗ” đưa bé đầu óc chậm tiêu đó “một chút” vậy! Tất nhiên, về phần day dỗ làm sao thì phải đợi đúng thời điểm, biết rõ vấn đề mới tiến hành phân tích cụ thể rồi.

Chập tối, giáo sư Snape thay một chiếc áo chùng sạch sẽ, nghiêm mặt, đặt quyền sách xuống, mang theo con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rời khỏi văn phòng Độc Dược, đi tới Đại sảnh Đường Hogwarts, ngồi vào chỗ ngồi của các giáo sư.

“Ôi, Zoey trông vẫn đáng yêu làm sao!” Lúc này giáo sư Flitwick cũng vừa mới từ văn phòng xuống cười tươi rói nhìn giáo sư Snape, “Vẫn là hình dáng nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy ——”

Ngụy Nhiễm thăm bấu môi trong lòng —— chẳng lẽ ông thích tôi là vì tôi cũng không lớn nổi, chỉ đủ để bỏ túi giống ông à?

Giáo sư Snape hờ hững gật gù đầu, “Ờ” một tiếng coi như trả lời.

Giáo sư Sprout, giáo sư McGonagall sôi nổi chào hỏi với giáo sư Snape, mặc dù nhìn qua liền biết mục tiêu của các bà kỳ thực là con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm không nhúc nhích trên bả vai của giáo sư Snape. Đối với biểu hiện ngoan ngoãn thông minh của thú cưng, giáo sư Snape rất hài lòng, thừa dịp không người chú ý vỗ vỗ cái đầu bé xíu của cô.

Không lâu sau, khi những học trò lớp lớn đại khái cũng đã ngồi ngay ngắn, giáo sư Dumbledore mới tiến vào đại sảnh, ngồi vào vị trí của ông, trò chuyện câu được câu chăng cùng vài vị giáo sư khác ở bên cạnh. Về phần giáo sư McGonagall, lúc bấy giờ bỗng đứng lên, cầm một cuộn giấy da dê to đi ra phía ngoài Đại sảnh Đường.

Ngay tại thời điểm ấy, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đột nhiên chú ý thấy Quirrell trùm cái khăn đội đầu vĩ đại bước vào đại sảnh, ngồi xuống bên cạnh chủ nhân cô, với cái thân đầy mùi hôi của hắn, căn bản là chẳng có biện pháp nào khiến người ta ngó lơ hắn cả. Ngụy Nhiễm rất mãn cảm với loại hương vị ấy, không chịu được mà vùi đầu vào trong lớp áo chùng phủ thủy của chủ nhân cô, nhưng đáng tiếc, cách ẩn nấp này cũng không phải là phương pháp ngăn mùi hiệu quả.

Giữa lúc con rắn nhỏ đang lẫn lộn lui toan tính tìm một vị trí thoải mái, giáo sư McGonagall đã dẫn toàn bộ học sinh năm nhất vào đại sảnh. Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm từ rất xa liền trông thấy đứa bé trai đeo kính cận, đầu tóc bù xù vừa đi vừa nói chuyện với một cậu học trò tóc đỏ. Nhìn sang bên cạnh một chút, Draco Malfoy, mái tóc bạch kim sáng loáng bóng lưỡng được chải ngược ra sau, chen giữa hai tên nhóc tùy tùng cao to, ngẩng đầu hùng hổ bước tới.

Quan sát tình hình, Harry Potter quả nhiên vẫn có cảm tình với Ron hơn một chút, chẳng qua, tuy Ngụy Nhiễm từng có suy nghĩ hoang tưởng rằng nếu Harry Potter vào nhà Slytherin, biết đâu rất nhiều sự việc này sinh trong nguyên tác sẽ có thể biến mất, nhưng bây giờ xem ra, thằng bé Harry Potter bị gọi là Chúa Cứu Thế này, thật đúng là một đứa Gryffindor trời sinh!

Sau khi chiếc nón Phân loại cũ kỹ quanh năm suốt tháng ở trong văn phòng Hiệu trưởng hát xong bài hát kỳ cục và lạ hoắc, buổi lễ phân loại chính thức bắt đầu —— lắng nghe giáo sư McGonagall đọc tên từng học sinh, tiếp theo để từng học sinh đội nón Phân loại, cuối cùng là xác định tính cách, dựa theo đó mà xếp tụi nhỏ vào ngôi Nhà thuộc về chúng.

Nhìn quá trình như thế, Ngụy Nhiễm liền suy tính, không biết có nên dành thời gian đến tán gẫu một bữa ra trò với cái mũ có thể thấy rõ tư tưởng của người khác kia, bảo nó coi cho cô xem, rốt cuộc nên vào Nhà nào hay không nhỉ? Nếu không phải là Nhà của chủ nhân cô, vậy thì cuối cùng cô nên đổi chủ hay làm chủ nhân của cô đổi Nhà khác đây?

Giữa lúc Ngụy Nhiễm vẫn còn đang rối rắm với những vấn đề này, cô chợt nghe thấy giáo sư McGonagall gọi to một tiếng —— “Harry Potter!”

Một cái tên, khiến cả đại sảnh Hogwarts vốn dĩ hơi ồn ào trở nên yên tĩnh, Ngụy Nhiễm khẽ nhìn đứa bé trai có chút xấu hổ, có chút căng thẳng đứng bên dưới, sau đó quay đầu nhìn sắc mặt của mấy vị giáo sư bên cạnh cô —— khuôn mặt giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout đều mang nỗi vui mừng mà kích động, Quirrell là tương đối chờ mong, còn chủ nhân của cô, lại là vẻ mặt giá rét, hệt như ngày ấy ở Hẻm Xéo, gắt gao trừng mắt nhìn Harry Potter!

Nhận ra biểu cảm của chủ nhân mình, Ngụy Nhiễm không nhịn được sàu nào oán thăm —— chỉ cần hơi chạm mắt tới nét mặt này thôi mọi người cũng sẽ cho rằng ngài có thù với Harry Potter, đến nỗi muốn thằng bé chết quách luôn đó —— về phần cái gã bên cạnh, kẻ đang lập kế hoạch giết Harry Potter chân chính, biểu hiện của chủ nhân quả thực là quá mức hấp dẫn sự chú ý của người ta rồi!

Trong lần tuyển chọn này của chiếc nón Phân loại, thời gian kéo dài một cách thật bất thường! Mãi đến lúc mọi người đều trở nên kinh ngạc, thậm chí có chút sốt ruột, chiếc nón Phân loại mới không tình không nguyện học ra một chữ: “Gryffindor!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.2 - Chương 28: Bữa Tiệc Lớn Sau Khi Lễ Phân Loại Kết Thúc

Harry Potter vào nhà Gryffindor, hoàn toàn giống với lịch sử trong nguyên tác, đối với điều này, tuy rằng Ngụy Nhiễm không kinh ngạc —— trên thực tế, Harry Potter có cha mẹ đều là Gryffindor, thăng bé vào cái Nhà sư tử đó cũng là rất bình thường, thế nhưng cô vẫn còn chút thất vọng. Chúa Cứu Thế vẫn là Chúa Cứu Thế bản gốc, cốt truyện vẫn có khả năng là cốt truyện xưa cũ, vậy chủ nhân của cô cũng sẽ phải sống dưới sự nghi kỵ và căm ghét của những kẻ xưng danh tín đồ ánh sáng, hệt như trong ghi chép, mãi đến khi rời khỏi cuộc đời ư?

Nghĩ tới đây, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lập tức lắc lắc cái đầu tam giác bé xíu, tuyệt đối không! Mặc dù cô là một con rắn nhỏ yếu ớt, nhưng mà, đầu sao ở Hogwarts cô còn có nhiều bạn bè như thế, tuy không làm nổi việc lớn, song giúp đỡ một chút thì không thành vấn đề! Ô, đúng rồi, hình như bà Norris đã liên lạc được với Fluffy, vậy hôm nay hoặc ngày mai, cô cứ đi thăm con chó ba đầu to tướng chỉ thích nghe nhạc, thích ngủ nhưng cũng thích gầm rống kia đi!

Không lâu sau khi Lễ phân loại kết thúc, toàn bộ đám học trò năm nhất đều đã có Nhà, nơi mà bảy năm tương lai của tụi nó thuộc về. Bốn dãy bàn dài ngồi đầy học sinh, yên lặng chờ Hiệu trưởng đứng lên phát biểu —— bao gồm những việc liên quan đến ngôi trường, liên quan đến niên khóa mới và cả những luật cấm của trường trong suốt năm học.

Thật ra, đối với hành động được gọi là cảnh cáo về khu vực cấm trên tầng ba của Dumbledore, Ngụy Nhiễm vẫn cảm thấy nó đúng hơn là một sự ám chỉ, ám chỉ mọi người rằng nơi đó có món đồ mà các nhà thám hiểm sẽ cảm thấy hứng thú, cũng như ám chỉ một số em học sinh “chính nghĩa” phải giúp nhà trường bảo vệ khu vực cấm. Suy cho cùng, càng ngăn cấm càng khiến bọn nhỏ ở độ tuổi nóng nảy bộp chộp này tò mò mong đợi, bây giờ Ngụy Nhiễm đã có thể thấy được vẻ mặt kích động muốn tra cứu thực hư của vài nhóc ngồi dãy bàn Gryffindor rồi đây.

Quan sát tới đây, Ngụy Nhiễm lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn vị Hiệu trưởng còn đang diễn thuyết, gương mặt ấy vẫn ôn hòa như cũ, chẳng qua vừa mới nhớ ra ông ta từng ức hiếp chủ nhân cô, cô liền không nhìn được muốn cắn ông ta một phát. Thôi bỏ đi, không nhìn nữa, mặc kệ!

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm uốn éo lưng tung bị giáo sư Snape phát hiện, sau đó thứ cô nhận đến chính là một bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve, cùng một giọng nói khẽ khàng an ủi: “Thứ ăn sẽ được dọn lên ngay, đừng sốt ruột.”

Sốt ruột? Cô sốt ruột chỗ nào hả? Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm oan ức nhìn ngài chủ nhân đang hiểu lầm của mình, cô chẳng qua chỉ lo nghĩ cho tháng ngày tương lai thôi, bởi vì đầu sao thì, cô vẫn rất thích cuộc sống đơn giản nhưng hạnh phúc như hiện tại! Chẳng những có người chăm sóc, mà còn học được rất nhiều việc, quan trọng hơn là, không cần tiếp tục phiền não với vô số vấn đề xã giao, cho nên cô lo lắng kiểu sinh hoạt này bị phá rối là chuyện cực kỳ bình thường ấy chứ! Cô, cô đâu phải là một con rắn tham ăn, tại sao lần nào chủ nhân của cô nghĩ đến cũng đều là thức ăn thế?

Mà nhắc tới thức ăn cô mới nhớ, đã trễ như vậy rồi, sao Hiệu trưởng vẫn chưa nói xong nhỉ? Cho dù cô không đói bụng thì cũng đến lượt chủ nhân cô đói đây! Dưới cái nhìn lom lom đầy khó chịu của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, buổi lễ phân loại dài dằng dặc liền kết thúc trong tiếng ca quý khóc sôi gào của toàn trường do chính tay ngài Hiệu trưởng chỉ huy.

Song, tuy nói là quý khóc sôi gào, thế nhưng lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm dựa sát vào người chủ nhân, cô vẫn nghe thấy chủ nhân của mình “hát”. Đương nhiên, nếu gọi kiểu lầm rầm tốc độ cao còn nhanh hơn đọc rap, lơ mơ không rõ còn hơn cả hòa thượng niệm kinh đó là hát thì có hơi gượng ép, nhưng đầu nói gì đi chăng nữa, Ngụy Nhiễm cũng coi như miễn cưỡng được thưởng thức một trong số những lần biểu diễn hiếm hoi của giáo sư Snape.

Sau khi toàn thể đã hát xong, mọi người ngồi xuống, bữa tiệc lớn nói tiếp Lễ phân loại chính thức bắt đầu ——

Bà Pomfrey ngồi cách giáo sư Dumbledore khá xa, trước tiên liền nhìn về phía giáo sư Snape, hỏi han một cách thực niềm nở: “Ồ, Severus, anh có pha chế thuốc cho Zoey uống không?”

Giáo sư Snape khẽ gạt khóe môi, không tình không nguyện gật gật đầu, hồi đáp: “Có.”

“Sao vậy, cơ thể Zoey không khỏe hả?” Giáo sư Sprout nghe nói như thế cũng hết sức quan tâm truy hỏi: “Ồ, Severus, nếu anh cần lấy được liệu đặc biệt gì, cứ việc nói với tôi.”

“Không không, không phải vấn đề lớn lao gì,” Bà Pomfrey rất vui vẻ giải thích, “Chẳng qua con rắn nhỏ Zoey này xảy ra biến đổi thể chất, có lẽ mấy năm sau chúng ta không cần phải lo lắng nó sẽ bỏ chúng ta đi nữa.”

“Nói vậy, cơ thể Zoey bắt đầu có lực lượng phép thuật rồi hả?” Giáo sư Flitwick suy đoán.

Bà Pomfrey gật đầu thực thoải mái, bày tỏ đáp án khẳng định.

Giáo sư Flitwick bật cười “ha ha”: “Đã thế, có lẽ tôi có thể chuẩn bị cho nó một bộ dụng cụ dẫn dắt năng lượng phát triển lực lượng phép thuật xịn hơn? Ôi, mấy người hiểu mà, kiểu giống như dụng cụ không chế pháp thuật tụi con nít hay cần ấy.”

“Biện pháp này rất tốt.” Giáo sư McGonagall gật gù, lần đầu tiên phát biểu ý kiến trong buổi tối hôm nay.

Giáo sư Snape lắng nghe mấy người trên bàn tự động bàn bạc sắp xếp tương lai cho thú cưng của hắn, hơi nhú mồm một cái, hình như Zoey là thú cưng của hắn thì phải? Mặc chứng gì mấy người này quan tâm dữ vậy? Hơn nữa, hắn cho rằng học tập lý thuyết phép thuật một cách có hệ thống càng thích hợp hơn việc dùng vài món thuốc kỳ quặc hay cái dụng cụ dẫn dắt năng lượng gì gì đó nhiều.

Nghĩ tới đây, giáo sư Snape kiên quyết ra quyết định cuối cùng, mặc kệ bọn họ cho hắn những món đồ quái gở gì, hắn cũng chắc chắn sẽ không để con rắn nhỏ của mình sử dụng.

Nghe xong cuộc trò chuyện kéo dài cả buổi trên bàn ăn, giáo sư Dumbledore bèn nhìn Ngụy Nhiễm đang nằm trên vai giáo sư Snape bằng đôi mắt sáng

đăng sau cặp kính nửa vàng trắng, có chút do dự và lo lắng nói: “Thế, Severus, nếu con rắn cưng của anh vẫn còn hứng thú với thức ăn ngọt và đông lạnh, vậy tốt nhất là anh đừng mang nó vào văn phòng của tôi nhé.”

Khóe miệng giáo sư Snape co giật một cái: “Thầy yên tâm, tôi cũng chẳng muốn tới đâu.” Cho dù có tới, tôi cũng nhất định phải đem Zoey theo, để nó thuận tiện nhổ đầy nọc độc vô đồng kem, bánh ngọt lộn xộn mà thầy yêu quý kia! Giáo sư Snape tức giận rửa thầm một câu.

“Giáo sư Snape, con, con rắn cưng của thầy, thầy là rắn, rắn độc ư?” Quirrell lấp ba lấp bắp hỏi vị giáo sư mặc áo chùng đen ngồi bên cạnh, có vẻ như sau một hồi lắng nghe mọi người trò chuyện, hắn cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú với con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rồi.

Giáo sư Snape vốn khá là chán ghét cái gã này, nghe xong câu nói lấp ba lấp bắp của hắn, chỉ gạt đầu qua loa, “Ừm” một tiếng coi như trả lời, ngay sau đó liền bắt đầu cắt phần thịt xông khói trong đĩa, dứt từng miếng từng miếng nhỏ cho con rắn cưng trên bả vai mình.

Quirrell giống như vẫn chưa hết hy vọng, tiếp tục bắt chuyện: “Nghe nói, nọc, nọc loài rắn này là, là thành phần quan, quan trọng để pha chế một loại thuốc, thuốc giải độc, phải không?”

“Giáo sư Quirrell, môn thầy dạy là Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mới đúng nhỉ?” Gương mặt giáo sư Snape trở nên âm u, “Độc Dược học là chương trình dạy của tôi, nếu thầy muốn biết thêm, có thể đến nghe giảng chung với lũ học sinh. Tôi nghĩ, bất cứ trò năm thứ năm nào ở Hogwarts cũng có thể trả lời vấn đề thầy vừa hỏi.”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khoái chí lẩn lộn trên vai chủ nhân mình, câu này thật là quá tuyệt vời! Cái tên gánh một Chúa tể Hắc ám sau đầu kia, cảm miệng đi! Nếu ảnh hưởng đến việc dùng bữa và dứt cho cô ăn của chủ nhân, coi chừng bị cô cắn à!

Quirrell dường như đã nhận ra biểu hiện lạnh lẽo của giáo sư Snape, có chút lúng túng quay đầu về.

Ngụy Nhiễm vui vẻ nuốt xuống miếng thịt xông khói, sau đó nghiêng đầu nhìn gã xấu xa bên cạnh, nhưng cô đột nhiên phát hiện hắn lại xoay đầu nhìn về phía lưng ghế! Lập tức dời tầm mắt của mình sang dãy bàn dài nhà Gryffindor, cô nhận ra Chúa Cứu Thế Harry Potter cũng nhìn theo phương hướng của bọn cô bằng ánh mắt đầy nghi hoặc, không lẽ đây chính là cái gọi là bắt đầu ngò vặc sao?

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm không hề nghĩ ngợi nhiều, tức khắc thè lưỡi, liếm liếm khuôn mặt của chủ nhân cô, muốn lôi kéo sự chú ý của hắn.

Không ngoài dự đoán của Ngụy Nhiễm, ngay khi giáo sư Snape cảm giác được xúc cảm tron ẩm ấy, hắn liền không hiểu cúi đầu, nhìn con rắn của mình —— hình như trước giờ loại hành vi này chưa từng xảy ra, chẳng lẽ đây là cách biểu đạt mới?

Giáo sư Độc Dược bận rộn nghiên cứu hành động quái lạ của con rắn nhỏ, tự nhiên sẽ không thể phát hiện sự kiện đang xảy ra ngay đằng trước —— lần chạm mắt đầu tiên giữa Chúa Cứu Thế và Chúa tể Hắc ám tại trường Hogwarts.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 29: Đến Thăm Fluffy

Ăn xong bữa tối thịnh soạn, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vừa ôm cái bụng no nê chắc nịch vừa cảm thấy thật thỏa mãn, lười biếng cuộn tròn trên đùi của chủ nhân cô, không muốn động đậy một chút nào. Về phần giáo sư Snape, dưới những ánh mắt thỉnh thoảng lại ngấm ngấm một vị trí duy nhất trên đùi hắn của tất cả mọi người, hắn cũng chỉ còn cách cố gắng hết sức giữ vững sắc mặt, tiếp tục bữa tối của bản thân mình.

Thế là sau đó, buổi khai giảng và Lễ phân loại năm học 1991 đã kết thúc trong bầu không khí kỳ quặc như thế đấy.

Nhìn đám học trò nhỏ được từng Huynh trưởng dẫn đường rời khỏi Đại Sân Đường Hogwarts, các giáo sư cũng bắt đầu nối tiếp nhau nói câu chúc ngủ ngon rồi trở về văn phòng của bọn họ. Bởi vì hoàn toàn không cần phải chung đường với ai, cho nên giáo sư Snape bèn trực tiếp xoay người đi hướng tầng hầm một cách cực kỳ tiêu sái. Còn đồng thức ăn bữa bọn trong đại sảnh, tất cả đều đã có bấy gia tinh đến dọn dẹp.

Trải qua cả ngày “bôn ba” —— ờ, được rồi, có lẽ nên nói là cô dựa vào người chủ nhân nhìn hắn bọn ba thì đúng hơn —— con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cảm thấy có chút mệt mỏi, vốn tưởng rằng lúc về tới văn phòng Độc Dược, cô sẽ được thỏa thích nằm dài trên chiếc gối của chủ nhân, đánh một giấc ngon lành.

Thế nhưng, việc đầu tiên giáo sư Snape làm lại là sắp xếp sẵn sàng những thứ cần dùng cho ngày hôm sau, sau đó vì Ngụy Nhiễm chèo kéo không ngừng mà phát cáu lao đi tắm rửa, đợi đến khi mọi thứ hoàn tất, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm trên giường mới kinh ngạc nhìn ngài chủ nhân mặc bộ đồ ngủ, cầm một quyển sách tựa đề《Lý thuyết pháp thuật cơ bản Tập 2》đi vào từ căn phòng làm việc bên ngoài, đồng thời ngồi xuống bên cạnh cô...

“Zoey, ta đã giảng xong cuốn thứ nhất, mặc dù không biết mi có nghe hiểu hay không...” Giáo sư Snape mở sách, tóm lấy con rắn cưng đặt vào trước ngực, đốt đèn phòng ngủ lên rồi nói: “Bây giờ bắt đầu học cuốn thứ hai.”

Ôi ———— thôi để cho cô chết quách luôn đi! Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đau khổ nhìn chủ nhân mình, tại sao, tại sao phải có người nghiêm túc với chuyện dạy kiến thức lý thuyết pháp thuật cho một con rắn như thế này chứ? Nói thật nhé, nếu cô thực sự chỉ là một con rắn, đời nào cô có khả năng nghe hiểu những thứ kiến thức kia? Mấu chốt nhất chính là, bây giờ cô đang buồn ngủ lắm có được không hả? Cứ mãi lắng nghe giọng nói trầm thấp dịu êm như tơ nhưng đó của chủ nhân, cô chắc chắn sẽ xem nó như bài hát ru rồi ngủ thiếp đi cho coi... Vậy, vậy không phải là bất kính hay sao?

Nghe hết một hồi lâu, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm mới rụt rè đưa mắt nhìn ngài chủ nhân của mình, trong lòng cô rất muốn hỏi: ngài giáo sư Snape ơi, ngài xác định ngài làm như thế không phải là vì trả thù chuyện tôi ép ngài đi tắm à?

Đến cuối cùng, buổi tối ngày hôm nay kết thúc trong tình trạng một bên là con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm không ngừng nỗ lực nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, một bên là giáo sư Snape nghiêm khắc dạy học ———— ờ thì, chính là kiểu liên tục đọc ra đủ loại lý thuyết rồi quay sang gõ tóc tóc lên cái đầu bé tẹo ngái ngủ của con rắn cưng của hắn đó...

Tất nhiên, giữa khoảng thời gian ấy, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bị chủ nhân mình gõ đầu không biết bao nhiêu lần, lần nào tỉnh lại cô cũng nhìn ngài chủ nhân một cách đầy phẫn uất ———— cô muốn đi ngủ! Nếu như bị thiếu ngủ, tuy rằng cô là rắn, nhưng chẳng nhẽ rắn sẽ không bị quàng thâm à? Quan trọng nhất là, bây giờ cô là một con rắn, cho nên đâu có loại sản phẩm làm đẹp bảo vệ da nào cô có thể dùng đâu ————

Ngày hôm sau, lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thức giấc, cô phát hiện chủ nhân của mình đã không còn ở đó nữa, mãi đến khi uốn éo cơ thể bò ra khỏi phòng ngủ, cô mới nhận ra, giờ này tiết học đầu tiên ở Hogwarts ắt hẳn đã bắt đầu. Ngụy Nhiễm thở dài, thức đêm học bài quả nhiên không phù hợp với cá tính của cô, mấy thứ chủ nhân nói tới qua, cô thực sự chẳng nhớ được gì cả.

Sau khi bò tới trên bàn, ăn qua quýt vài lát bánh mì nhỏ, kế tiếp lại uống hết một ly sữa tươi, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quyết định, dù sao trưa nay cũng đã trễ không thể đến xem ngài chủ nhân dạy học, thôi thì cứ tìm bà Norris rồi cùng ghé thăm con chó bự Fluffy luôn một thể. Chỉ có điều, đi viếng thăm “nhà” người ta, cô có nên mang quà tới không nhỉ?

Rối rắm một hồi lâu, cuối cùng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chỉ đành phải thở dài, cho dù cô muốn mang, nhưng nếu mang mấy món đồ mà thân hình của cô có thể vác nổi, phỏng chừng bộ móng vuốt to đùng của Fluffy cũng không có cách nào cầm lấy ———— hình thể hơn kém nhau quá xa rồi!

Trông thấy con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, nét hờn hờ xuất hiện trên mặt của bà Norris khiến người ta thực dễ dàng nhìn ra được ngay. Nó vui vẻ cõng Ngụy Nhiễm trên lưng, sau đó vọt thẳng tới khu vực tầng ba. Nhìn cánh cửa bị khóa kín ở trước mắt, Ngụy Nhiễm ngơ ngác quay sang ngó bà Norris, “Norris này, nếu đã bị khóa lại thì làm sao bạn vào được?”

“Khỏi cần lo vụ đó ————” Norris nhẹ nhàng khua móng vuốt, “Bạn thử nghĩ mà xem, nếu không có biện pháp mở, như vậy chẳng phải Fluffy sẽ đói chết ở trong sao? Mình đã sớm biết một lối đi bí mật chúng ta có thể vào rồi, biết từ chỗ bọn nhện hần hoi nhé!”

Ồ...nói có lý thật! Dù sao Hagrid không thể lần nào cũng mở cánh cửa bị khóa bằng phép thuật này ra để cho Fluffy ăn thứ này thứ nọ, đương nhiên, có khả năng đưa thức ăn không phải là Hagrid, hay nói đúng hơn là không phải con người. Bằng không với sơ hở rõ ràng như thế, những vị giáo sư khác làm sao có thể không phát hiện cơ chứ? “Norris, lối đi mà bạn vừa nói, nó rất nhỏ đúng không?”

“Ừ, bây giờ mỗi ngày hình như đều do tụi gia tinh đưa đồ ăn cho Fluffy đấy!” Norris lướt qua cánh cửa lớn rồi tiến về phía trước, rẽ ba rẽ bảy bước tới một góc tối vô cùng kín kẽ, dùng móng vuốt gãi gãi quả táo trên bức tranh treo tường, quả nhiên, bức tranh đó loáng một cái liền mở rộng ra, “Đám gia tinh cứ khoải gãi móng lên mấy loại trái cây hoài...”

Toàn thể gia tinh trường Hogwarts, các người thể mà lại bị bà Norris thân là một con mèo khinh bỉ, thực sự rất đáng thương.

Bà Norris thả bước một cách nhẹ nhàng thoải mái, nhanh chóng tiến vào con đường tối đen, nhỏ hẹp tới mức căn bản chỉ có thể cho phép một người với thân hình cỡ chừng đứa bé ba tuổi lọt qua. Không quá lâu sau, bọn họ bắt gặp một cánh cửa khác, và vẫn như cũ, cào cào lên trái dưa trong bức tranh xong, một mèo một rắn các cô liền tiến vào gian phòng của Fluffy.

Thực ra, chó bự Fluffy một mình ngơ ngẩn cùng căn phòng trống cảm thấy rất buồn khổ, tuy rằng nó bị ủy thác chức trách trông coi tắm rửa phân sập kia, thế nhưng ở trong căn phòng này, nó không được nghe thứ âm nhạc mà nó thích, không được gặm rú thỏa thuê, thậm chí không thể long nhong chạy chơi góc này góc kia, nó chỉ có thể nằm ngay đơ dưới đất, đùa giỡn với lũ nhện thỉnh thoảng ghé qua thăm nó mà thôi.

“Chào! Fluffy, bữa giờ khỏe hôn?” Bà Norris cười tí mắt bước ra, “Tôi và Zoey cùng sang đây thăm anh nè.”

Fluffy cất giọng khê gừ một tiếng xong mới nước mắt lưng tròng nhìn hai người bạn trước mắt, ầm ừ hờn dỗi nói: “Không khỏe gì hết tron, suốt ngày ở lì trong này... Nếu cái tên trộm đang cố sức vào đây trộm đồ xuất hiện, tôi chắc chắn sẽ cắn chết hắn! Hại tôi chán thấy ghê luôn!”

“Fluffy, đừng có bạo lực như thế.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đen mặt nghe Fluffy nghiêng răng nghiêng lợi nổi khùng, “Người tiến vào cũng không nhất định sẽ là kẻ muốn ăn trộm. Ồ, nhắc mới nói, sau này tụi tôi cũng có thể lại đây nói chuyện chơi với anh mà! Đúng rồi, bây giờ nhất chúng nó hình như cũng có thể trực tiếp chui qua cái khe cửa kia để vào phải không? Vậy thì mai mốt có người nói chuyện với anh rồi!”

“Không!” Fluffy nằm lăn trên mặt đất, “Mấy con chuột đều ngốc ngốc sao sao ấy, chẳng chơi vui tí nào.”

“Ờ ờ ờ!” Bà Norris tao nhã cất bước đi tới bên cạnh Fluffy, “Chẳng phải anh vẫn hay thích bắt nạt Fang chơi sao?”

“Tại sao không ném Fang vô đây nhỉ, thằng quỷ nhỏ nhất gan đó nhất định sẽ không để ý đâu.” Fluffy dùng móng vuốt vòng vòng trên sàn nhà, “Thiệt đúng là nên uy hiếp hắn chủ động tự đi xin nhiệm vụ.”

“Nhưng mà, Fang, trông không có lực uy hiếp dũng mãnh như Fluffy gì cả ——” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm than thở một câu, “Tên trộm mà nhìn thấy Fang, chắc cũng chỉ có thể nảy sinh ý muốn giết chết hắn chứ không phải nỗi sợ hãi đâu... Nói tới nói lui, vẫn chỉ có anh là khá hung dữ thôi Fluffy.”

“Nếu phải ở chỗ này rất lâu, tôi tình nguyện biến thành nhóc Fang nhát cáy kia luôn.” Ba cái đầu bự của Fluffy gần như gục xuống cùng một lúc, hờn tủi cảm thán sao vận mệnh của nó thăng trầm quá đổi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30: Vua Siêu Bà Tám Hedwig

“Fluffy, tôi thấy có lẽ ngày tháng sắp tới của anh cũng không khó chịu như thế đâu.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm an ủi: “Anh thử nhắm lại xem, họ muốn anh đến trông coi ở đây, như vậy nhất định là có kẻ đang làm le chỗ này —— tốt thôi, tôi nghĩ tôi và Norris có thể giúp anh hỏi thăm một chút, dù sao cũng chẳng có mấy người để ý tới tụi tôi cả.”

“Ồ, nếu được thì nhanh chóng tóm gọn tên trộm kia luôn nhé?” Fluffy đang đưa ba cái đầu to đùng của nó, “Tôi không thích một cái đầu của chính mình nói chuyện với hai cái đầu còn lại tạo nên. Quan trọng nhất là, nằm ngủ ở chỗ này không có nhạc để nghe gì hết...”

“Được chứ, tôi có thể hiểu nỗi khổ của anh Fluffy à.” Norris nhìn Fluffy bằng ánh mắt đầy cảm thông, sau đó lại nhìn con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang nằm trên lưng nó, có chút xúc động than thở: “Nói thật, trong đám thú cưng của cả bộ sáu công nhân viên chức Hogwarts, Zoey là hạnh phúc nhất, còn tôi vẫn phải hỗ trợ đi tìm mấy đứa học trò phạm lỗi đây nè! Zoey mỗi ngày chỉ cần vui vẻ ăn ăn uống uống ngủ ngủ là xong việc luôn rồi!”

“Đâu có!” Ngụy Nhiễm lắc người nguay nguay phản bác, “Mình còn phải cung cấp nọc độc cho giáo sư Snape đó!”

“Cung cấp nọc độc? Xi, nó cũng chỉ là sự trả công đơn giản cho chuyện ăn ngon uống tốt mà chẳng cần công tác gì cả của bạn thôi!” Nghe Ngụy Nhiễm nói, bà Norris duỗi duỗi bộ móng, sau đó đột nhiên lại đứng lên, “Nhắc mới nhớ, bữa nay con cú mèo thủ lĩnh tên Spectus kia thông báo với mình lúc nào rảnh rồi thì gặp hắn lần nữa, hình như bên chỗ bọn họ vừa mới có thêm một con cú mèo biết kể chuyện lắm!”

“Kể chuyện?” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm co giật một cái, “Sao tụi cú mèo bây giờ càng ngày càng kỳ quái dữ vậy?”

“Đại khái chắc tại chạy tới chạy lui nhìn thấy nhiều thứ quá rồi nên giờ bắt đầu ham tâm sự ấy mà.” Bà Norris dùng một cái móng chải chải bộ lông của mình, “Ồ, Zoey, bạn muốn đi chung không? Có lẽ chúng ta có thể mang theo vài con chuột nhắt, sau đó để bọn nó nghe hết chuyện rồi về kể lại cho Fluffy nghe nữa đấy?”

“Ý kiến hay.” Ba cái đầu bự của Fluffy nhất trí gật lia lịa. Quyết định như thế xong, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lại cùng với bà Norris bước vào con đường bí mật hẹp dài, xuyên qua tòa lâu đài Hogwarts hùng vĩ, tiến thẳng đến Chuồng cú.

Vừa vào bên trong tháp Chuồng cú, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liền lập tức nghe thấy tiếng cười sang sảng của Spectus và tiếng mấy con cú khác nhón nhào giục hỏi, xem ra tài ăn nói của thành viên mới quả nhiên không tồi tí nào.

“Ồ, Zoey, Norris, hai người tới rồi đó hả?” Spectus tươi tắn chào hỏi, “Để tôi giới thiệu một chút, đây là cú mèo của Chúa Cứu Thế vĩ đại của thế giới phép thuật, tân sinh ngày hôm nay —— quý cô Hedwig của Harry Potter, nhân tiện nói luôn, cái tên này cũng là do ngài Potter đặt cho cô, thật là may mắn hết sức!”

Hóa ra là Hedwig! Ngụy Nhiễm thầm lẩm bầm một câu, nhìn Hedwig đối xử với Harry tốt như thế, không biết có phải một phần là vì người chủ nhân ấy khiến cô nàng cũng có thể cảm thấy thực oai phong trước mặt đồng loại hay không nhỉ? Dẫu sao thì đối với một con cú mèo đưa thư, năng lực riêng chỉ là một phương diện mà thôi, đối tượng phục vụ của bản thân mới chính là thứ trở thành lý do cho sự kiêu ngạo của bọn họ!

Sau màn chào hỏi Hedwig, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn núp sang một bên, nghe đám cú tiếp tục tám đủ chuyện —— nào là gia đình di dượng đáng sợ của Chúa Cứu Thế, vết sẹo trên trán Chúa Cứu Thế, nề nếp sinh hoạt của Chúa Cứu Thế... Càng nghe Ngụy Nhiễm càng cảm thấy, Harry Potter đúng là một đứa bé xui xẻo, ngoài những phù thủy chú ý đến nó muốn hiểu rõ nó, thậm chí tới đám sinh vật của thế giới phép thuật cũng tò mò về nó như vậy, xui xẻo nhất chính là, thú cưng của cậu nhóc thế mà lại là một con cú mèo còn bà tám hơn cả đám cú bình thường nữa...

Lúc câu chuyện bắt đầu tiến vào một giai đoạn khác, Ngụy Nhiễm duỗi thẳng nửa thân trên, lên tiếng: “À, nhắc mới nhớ, cái hôm Hagrid mua Hedwig tặng cho Harry tôi và giáo sư Snape cũng có mặt ở đó —— Hagrid còn hỏi giáo sư Snape Hedwig có thích hợp với Harry không nữa đấy!”

“Ồi, thật hả? Nói thế thì thực ra Zoey đã gặp Hedwig trước từ rất sớm rồi hả?” Bà Norris khoan khoái xù bộ lông, “Tiếc quá, mình chẳng được đi Hẻm Xéo chơi đùa thăm thú gì cả.”

Hedwig dường như cũng có chút ấn tượng về con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, vươn vai giương đôi cánh trắng như tuyết một cái, cúi đầu nhìn con rắn nhỏ

Ngụy Nhiễm, “Ồ, tôi nhớ ra bạn rồi, vị giáo sư kia của bạn vẫn khỏe chứ? Tôi nhớ lần đó ông trông thấy người khổng lồ Hagrid, tâm trạng chẳng tốt đẹp gì hết trơn.”

“Ừ, đành chịu thôi.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hơi thè lưỡi, nói với vẻ không quan tâm cho lắm: “Hedwig, bạn phải biết rằng đây là mâu thuẫn giữa Gryffindor và Slytherin. A, nói thế, không lẽ vị Chúa Cứu Thế của bạn thích Slytherin? Tôi nhớ cậu nhóc đó vào Gryffindor mới đúng chứ?”

Spectus không đợi Hedwig đáp lời, lập tức tỏ vẻ thực nghi hoặc nhìn Ngụy Nhiễm, hỏi: “Nhưng mà, bạn và bà Norris vẫn trở thành bạn tốt được đấy thôi, mặc dù rõ ràng một bên là rắn, một bên là mèo.”

“Vây thì đã sao, chẳng phải nhóm cú các anh cũng có thể tự xưng danh đồng bọn hợp tác với bảy chuột lúc trước từng là thức ăn của các anh sao?” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm trả lời tinh bơ, “Ồ, mọi thứ đều có khả năng ——”

“Đúng rồi, nhắc tới bảy chuột,” Spectus hơi ngừng lại, “Có một con chuột hình như đã từ chối tham gia liên minh chống Fawkes của chúng ta, nhưng đáng tiếc nó là thú cưng của người khác, bằng không tôi nhất định sẽ ăn nó luôn cho coi.”

“Chuột không tham gia liên minh của chúng ta?” Bà Norris dùng móng vuốt cào cào lên mặt đất, “Nếu không tôi đi cảnh cáo nó một chút nhé? Cho dù không tham gia cũng không được nói lung tung ——”

“Nó nói lung tung thì cũng chẳng có loài người nào có thể nghe hiểu, khỏi cần lo chuyện này.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm buồn bực nằm lăn ra đất, cô rất muốn giao lưu với con người, không lẽ đối tượng để cô nói chuyện chỉ có mỗi thằng nhóc Harry Potter mới mười một tuổi hoặc tên điền mọc sau ót gã Quirrell đó thôi sao?

Song lúc này, Spectus lại không đồng ý: “Nhưng mà nếu nó đi báo cho Fawkes thì phải làm sao bây giờ?”

“Một con chuột nuôi bé tẹo thì có thể tới gặp con Fawkes lẻo lét kiêu căng kia à?” Bà Norris hiếu kỳ ngó Spectus, phui phui móng vuốt của mình, giọng điệu có vẻ hơi khinh thường.

“Ồ, cái này để tôi tới trả lời cho.” Hedwig tạo pose hết sức thực nữ, chậm rãi mở miệng dưới sự chờ mong của mọi người: “Con chuột này là thú cưng của bạn tốt của ngài Potter nhà tôi, gọi là Scabbers, mặc dù trước đây nó thực ra là thú cưng của anh trai của ngài Weasley, người bạn tốt của ngài Potter... Chẳng qua bây giờ nó bị chuyển lại cho ngài Weasley này rồi. Fawkes sẽ không thể nào không có hứng thú với ngài Potter nhà tôi, thế nên, con chim đó rất có khả năng sẽ lén lút đến nhìn ngài Potter nhà tôi một cái...”

“Tôi lúc ấy con chuột Scabbers chết tiệt kia liền có thể báo cho nó rồi.” Spectus nói nốt phần còn lại, phải biết rằng đối với cái sự khoe khoang hờ một chút là ngài Potter của Hedwig, nó thiệt tình có chút chịu hết nổi rồi.

“Không sai!” Một con cú mèo trông không bắt mắt lắm ở bên cạnh lên tiếng: “Hồi đầu học kỳ, sau khi tôi bị đưa cho ngài Percy Weasley thì con chuột ừ đó bị chuyển sang cho cậu nhỏ nhà Weasley liền. Nói nào ngay, nó thật sự chỉ là một kẻ ngu ngốc chẳng đáng chú ý gì sất, nhưng có điều nếu nó ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta...”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khẽ động đậy cơ thể, cô cũng không lắng nghe bảy cú mèo và lũ chuột tiếp tục tán dóc về chế độ kế thừa thú cưng của gia đình Weasley nữa, cô chỉ đang nghĩ —— con Scabbers này, thực ra chính là một Animagi(1) chứ gì? Thậm chí còn là tên đầu sỏ phản bội cả nhà Potter, khiến ông bố đỡ đầu kia ngơ ngẩn trong Azkaban hơn chục năm.

Tuy rằng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chẳng có hứng thú là bao với chuyện cứu vớt người khác, nhưng mà nếu như chính chủ nhân của cô vạch trần âm mưu rất có khả năng làm lão già râu bạc khiếp sợ này, vậy thì, chắc mấy kẻ Gryffindor phe ánh sáng kia sẽ phải dùng ánh mắt vừa cảm kích hết mình vừa mâu thuẫn dị thường để nhìn chủ nhân của cô rồi ấy nhỉ? Người được cứu, kẻ địch ngày trước của chủ nhân —— cha đỡ đầu của Harry Potter sẽ khôn khổ rồi rầm với sự thật rằng hắn bị một gã Slytherin, đối thủ cũ của chính mình cứu ra như thế nào?

Nghĩ tới đây, Ngụy Nhiễm cảm thấy, có vẻ như lợi dụng một vài cơ hội, trước tiên sửa trị con chuột béo kia sớm một chút cũng không phải là ý tưởng tồi...

(1) Animagi: từ dùng để gọi những phù thủy hóa thú, vd như cô McGonagall, Sirius Black, vv...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31: Trò Gian Lận Không Diễn Hình Ở Lớp Độc Được

Sau khi quay lại từ tháp Chuông cú, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vẫn liên tục suy nghĩ xem ruột cuộc nên làm sao mới có thể đem con chuột béo đó tới

trước mặt chủ nhân của cô để chủ nhân cô khám phá ra sự thật bị ẩn giấu, có điều nói đến chuyện này, cô nhớ trong quyển sách đã đọc hồi trước, chủ nhân cô thực ra rất yêu mẹ của Harry Potter ấy nhỉ? Vậy thì, gã hung thủ thật sự hại chết bà ấy hẳn cũng chính là kẻ thù của ngài chủ nhân rồi? Ừ, được đấy, dù rằng suy nghĩ về điều này khiến cô chẳng vui về gì cho cam, nhưng đối với cô mà nói, lý do như thế có động lực hơn nhiều.

Ở lì trong văn phòng Độc Dược chưa được một lúc lâu, giáo sư Snape đã kết thúc tiết học buổi sáng và trở về, sau đó một người một rần hưởng thụ bữa trưa trông cũng không tới nỗi nào, cuối cùng, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bị ép buộc dưới sự uy hiếp của cái phễu nằm gọn trên tay ngài chủ nhân, hai mắt rưng rưng uống cho bằng hết một bình nhỏ đầy thuốc tăng trưởng phép thuật, xong đầu vào đấy cô bèn tức tốc ngấu nghiến phần pudding sữa chua đã được chuẩn bị sẵn từ trước. Nhưng dù là vậy, loại mùi vị khiến cô khôn khổ đang tràn ngập trong khoang miệng vẫn không thể bị loại bỏ hoàn toàn.

Sau một hồi nghỉ ngơi qua quýt —— được rồi, nói đúng hơn là sau khi qua quýt nghe chủ nhân của cô đọc một đoạn từ cuốn《Phép thuật cơ bản》, Ngụy Nhiễm liền quần chặt lấy giáo sư Snape, cùng hắn đi tới lớp học môn Độc Dược, nghe Hedwig báo, bữa nay thời khóa biểu của nhà Gryffindor hình như là tiết học Độc Dược, nói cách khác, cô rất có thể sẽ được mở mang tầm mắt một chút về cái gọi là cuộc chạm trán giáp mặt đầu tiên giữa Chúa Cứu Thế và ngài giáo sư Độc Dược.

Cô nằm dài trên bả vai của chủ nhân mình, đi theo hắn, từ phía cuối phòng học băng qua con đường phân cách giữa những dãy bàn, tiến bước lên bục giảng —— ôi chao ôi, mấy động tác liên tiếp này phóng khoáng quá đi, phong độ quá đi! Ngụy Nhiễm không ngừng ra sức bội phục, chẳng hiểu sao chủ nhân của cô lại có thể thực hiện hành động cất bước trong bộ áo chùng cực kỳ đơn giản này một cách hoàn mỹ không tí vết như thế.

Nhìn bộ dạng cảm như hết của đám học trò ngồi bên dưới, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm tỏ vẻ vinh hạnh vô cùng, tuy rằng bọn nhỏ sẽ chẳng bao giờ chú ý tới một con rắn chỉ vồn vện hơn 20 centimet như cô, nhưng mà được cùng giáo sư Snape hưởng thụ cái cảm giác bị người ta kính sợ như vậy, thiệt ra cũng tốt lắm đó! Và rồi, ngay tại thời điểm ấy, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chợt nghe thấy chủ nhân cô mở miệng ——

“Chúng bây tới đây để học một bộ môn khoa học tinh tế và một nghệ thuật chính xác là chế tạo độc dược.”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm say sưa lắng nghe chủ nhân của mình nói chuyện, lúc hắn giọng nói cũng rất nhỏ, gần như đang thì thầm, thế nhưng mỗi một chữ đều được mọi người nghe rất rõ ràng, có điều, kiểu trầm thấp này không hề giống với sự trầm thấp khi hắn cho con rắn nhỏ là cô học bài, nó thiếu đi một chút ung dung thoải mái, chẳng qua —— ừ, vẫn êm tai như cũ thôi!

“Vi trong lĩnh vực này không cần phải vung vẩy đũa phép nhiều cho lắm, nên thường chúng bây không tin rằng đây cũng là một loại hình pháp thuật. Ta không trông mong gì chúng bây thực sự hiểu được cái đẹp của những cái vạc sủi tăm nhẹ, tỏa làn hương thoang thoảng, cũng chẳng mong gì chúng bây hiểu được cái sức mạnh tinh vi của những chất lỏng lan trong mạch máu người, làm mê hoặc đầu óc người ta, làm các giác quan bị mắc bẫy...”

Nhưng ta có thể dạy cho chúng bây cách đóng chai danh vọng, chế biến vinh quang, thậm chí cảm chân thần chết. Chỉ mong chúng bây sẽ không ngu xuẩn giống lũ đầu bò mà lâu nay ta vẫn dạy là được.”

(Lời tác giả: đoạn này là khúc kinh điển trong danh sách những câu danh ngôn của giáo sư mà tui khoái nhất! Cho nên chỗ này lại đưa nguyên văn vô lần nữa! Aaa ——)

(Editor: tác giả dùng bản dịch tiếng Trung của HP, tất nhiên nó rất khác bản Việt, cho nên mình bung bản dịch của cô Lý Lan vô thay thế hehehe)

Giữa lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang mê mẩn trong chất giọng trầm thấp của chủ nhân mà không có cách nào tự kiềm chế, đột nhiên, âm điệu của giáo sư Snape thay đổi, hắn dùng loại ngữ điệu tương đối cay nghiệt, âm u và khá chói tai, nói: “Potter, nếu thêm bột của thân rắn lan nhạt quang vào dung dịch ngài tây, như vậy sẽ có kết quả gì?”

Trong khoảng thời gian con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vẫn còn ngơ ngác, Harry đã lí nhí trả lời một cách hết sức sàu sào: “Dạ không biết.”

Giáo sư Snape khinh bỉ nở nụ cười gần: “Chà chà, xem ra tiếng tăm có lớn thì cũng chỉ cỡ đó thôi.”

Nhìn Harry ngượng chín mặt và Hermione ở bên cạnh gờ tay cao chót vót, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lúc lắc cái đầu tam giác bé xíu của mình, thiệt tình, chủ nhân cô cứ tự phá hoại hình tượng của bản thân kiểu này hoài, hồi Lễ phân loại vát và lắm cô mới không để hắn bị Chúa Cứu Thế hiểu lầm đấy.

“Được thôi được thôi, vậy chúng ta thử lại xem ——” Giáo sư Snape tiến về phía trước hai bước, không thèm đếm xỉa đến cánh tay gờ cao của Hermione, cười lạnh nói: “Nếu ta bảo mi tìm một khối be-zoar, thì mi phải đi tìm chỗ nào?”

“Con...con...” Harry chần chừ.

“Ngủ gật, be-zoar tất nhiên chính là sỏi kết trong bao tử của con dê rồi!” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm xì xì lên tiếng, dong đưa cái đuôi, ngó Harry bằng ánh mắt xem thường, thậm chí cô cũng biết vấn đề này, nhưng Harry lại chẳng biết gì hết. Ừ thì công nhận, cô đích thực có chút ấn tượng vì đã từng đọc truyện, nhưng vấn đề này quá mức đơn giản, nói là thường thức cũng chẳng sai đâu —— Harry vậy mà lại không biết ư?

Harry nghe đến đó, dường như có chút do dự, nhìn theo phương hướng phát ra âm thanh —— nhưng mà, giáo sư Snape sao? Ông ấy rõ ràng đâu có khả năng nói đáp án cho nó biết? Vậy thì là ai?

Giữa lúc Harry vẫn còn kẹt trong sự phân vân, giáo sư Snape bỗng lên tiếng một cách vô cùng khắc nghiệt: “Chẳng lẽ xưa nay mi không hề chuẩn bị bài trước khi đi học sao? Hả? Potter?”

“Con...” Harry há miệng, không đáp nổi câu trả lời. Song nỗi nghi ngờ trong lòng nó lại càng nhiều, giọng nói đó, giọng nói giống hệt thứ âm thanh nó từng nghe được ở Hẻm Xéo, là ai? Nó vốn cho rằng người nói chuyện ngày hôm ấy chính là vị giáo sư trước mắt, thế nhưng ngay khi năm học bắt đầu

nó đã phát hiện không phải! Giọng nói ban nãy —— đến tột cùng là ai?

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liếc mắt, khoe miệng nở nụ cười nhạt thếch, dùng cái đầu bé tẹo của mình cọ cọ khuôn mặt của chủ nhân tỏ vẻ an ủi, xem ra, Harry Potter thực sự đã kế thừa “tài năng” trong môn Độc Dược của ba nó rồi. Xin mặc niệm chia buồn cho tương lai của đồng vạc ở Hogwarts!

Giáo sư Snape dường như cũng cảm giác được động tác từ con thú cưng của mình, cơ thể cứng ngắc của hắn hơi buông lỏng, hắn chậm rãi nói: “Được thôi, như vậy chúng ta lại thử một câu khác, mũ thầy tu và bả chó sói, chúng nó khác nhau chỗ nào?”

Harry sững sờ và hoàn toàn mù tịt, nhưng nó lập tức nghe thấy âm thanh quen thuộc truyền đến một lần nữa từ phía giáo sư Snape: “Là cùng một loại thực vật đó!”

Harry theo bản năng lặp lại một câu: “Ồ, con nghĩ, chúng nó là cùng một loại thực vật?”

Giáo sư Snape nhấc tay lên một chút, vuốt chòm tóc rối bù, phủ xuống trước mắt ra đằng sau, dùng ánh mắt khiến người khác sợ hãi nhìn Harry, hỏi dồn: “Cùng loại thực vật? Là cái gì?”

Harry dừng lại, tiếp tục nhìn về phía giáo sư Snape, hy vọng có thể được người bí ẩn kia giúp đỡ, có điều, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đã cảm nhận được con giận của chủ nhân mình, cô tất nhiên sẽ chẳng bao giờ đi giúp Chúa Cứu thế để rồi chủ nhân càng tức giận cả, cho nên cô chỉ cẩn thận giữ im lặng, bảo trì tư thế sống chết mặc bay.

Harry không nhận được lời đáp, có chút ỉu xiu, nó trông thấy cánh tay gầy cao vút của Hermione qua khoeo mắt, cắn cắn môi, nói: “Con không biết, thưa thầy. Nhưng mà con nghĩ chắc là Hermione biết, sao thầy không thử hỏi bạn ấy?”

“Đây là lớp học của ta, cậu Potter. Xét thấy mi hoàn toàn không thể trả lời vấn đề của ta, Gryffindor, trừ 10 điểm!” Khoe môi của giáo sư Snape khẽ nhếch, rõ ràng rất hài lòng với kết quả này, ngay khi thẳng bé Harry vừa cúi đầu xuống đầy phiền muộn, hắn bèn tiếp tục nói: “Về mấy câu hỏi vừa rồi, để ta nói đáp án cho chúng bây biết, bao gồm cả cậu Potter luôn, a, có lẽ cô Granger đang giờ tay cũng biết đấy, nhưng ta mong chúng bây nhớ kỹ, trong lớp học của ta, trước khi ta đặt câu hỏi, đừng có vờ vịt tự cho là đúng rằng chúng bây hiểu! Vì sự ngạo mạn của mi, Gryffindor trừ năm điểm!”

Hermione tái mặt, buồn nản cúi thấp đầu, nhận lấy một trận cười nhạo từ phía Slytherin.

Ngụy Nhiễm nhìn chủ nhân cô trừ điểm một cách cực kỳ mát tay, không khỏi cảm thán —— lúc trừ điểm nhà Gryffindor, tâm trạng của chủ nhân mình thoải mái thật! Đặc biệt là khi đối tượng trừ điểm biến thành cậu nhóc Harry Potter, tâm trạng vui vẻ ấy chắc cũng phải tăng gấp đôi ấy chứ.

Trừ điểm xong, giáo sư Snape cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, hắn tựa vào bục giảng, lạnh lùng nói: “Thân rể lan nhạt quang trộn với dung dịch ngải tây sẽ tạo thành một thứ thuốc ngủ cực mạnh, mọi người gọi nó là con đau của cái chết đang sống. Be-zoar là sỏi kết trong bao tử con dê, là khắc tinh của hầu hết các chất độc. Vấn đề cuối cùng, mũ thầy tu và bả chó sói, chúng nó xác thực là chỉ cùng một loài thực vật, còn có tên khác là cây phụ tử. Nhớ kỹ chưa? Cậu Potter?”

Harry nhúc ớ ngẩng đầu lên, gian nan gật một cái, bày tỏ sự khẳng định của nó, có điều, vào lúc này thứ trong đầu nó chẳng phải là đáp án gì cả, mà chỉ còn lại giọng nói thần bí kia, rốt cuộc thì ai đang giúp đỡ nó? Nhưng mà, nhìn biểu cảm của giáo sư và những người khác, bọn họ hiển nhiên cũng không hề chú ý tới giọng nói kia. Đến tột cùng là ai?

Trông thấy bộ dạng ấy của Harry, giáo sư Snape bĩu môi, hừ lạnh một tiếng: “Nếu thế thì tại sao chúng bây không ghi chép vô tập đi? Cần ta nhét mảy đáp án này vô đầu chúng bây à?”

Nhìn dáng vẻ thỏa mãn của giáo sư Snape —— ngài chủ nhân của cô, Ngụy Nhiễm chỉ có thể nhìn Harry bằng ánh mắt đầy thông cảm, được rồi, hy vọng cậu có thể vừa ăn cho béo ra vừa chống đỡ được sự công kích ngôn ngữ như vậy, phải biết rằng, cả hai phương diện tinh thần và cơ thể đều khỏe mạnh mới chính là sự khỏe mạnh đúng đắn đó ——

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệt Ma Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Hưởng Thụ Quá Trình Trừ Điểm

Khoảng thời gian tiếp theo của lớp học Độc Dược cũng không có mấy câu “trừ Gryffindor 50 điểm” hay “thêm 10 điểm cho Slytherin” điên cuồng tới tấp một cách khoa trương như con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm tưởng tượng. Điều này có lẽ là do ngay từ đầu tiết giáo sư Snape đã xả hết con giận của hắn, hoặc có lẽ là bởi vì tiết học đầu tiên sau lễ khai giảng cũng không có nhiều thứ cần được chuẩn bị trước như vậy, đương nhiên khả năng mấu chốt nhất chính là vì bọn nhỏ đã bị phần mở màn vừa rồi dọa sợ cứng ngắc, cho nên cuối cùng tại nó vẫn thực ngoan ngoãn nghe lời.

Tuy nhiên, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vẫn chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của Harry khi nó nhìn giáo sư Snape một cách tương đối rõ ràng, chắc lại đang thắc mắc về giọng nói của cô chứ gì? Song cô nghĩ, biết đâu đối với Harry, âm thanh loài rắn thực sự cũng không có phân chia giới tính gì cả? Toàn là tiếng

“xì xì” giống hệt nhau mà thôi — chỉ có điều, cô nhớ hình như Harry đã từng trò chuyện với rắn rồi mới đúng? Tại sao còn ngốc đến mức không nghĩ được tới cô thế này?

Đương nhiên, ở một mặt khác, lúc cùng chủ nhân cô đi tới đi lui khảo sát quá trình hầm chế độc được của đám học trò, bản thân con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao giáo sư Snape luôn trù địch nhà Gryffindor nhiều như vậy rồi!

Không phải cô nói chứ, cứ nhìn những động tác chặt chẽ và chính xác, bám sát quy củ, trước sắp xếp các bước thao tác một cách có thứ tự rồi mới bắt tay vào thực hiện phương pháp hầm chế đã được lên kế hoạch của Slytherin, sau đó lại so sánh với cái kiểu trái vợ một đồng nguyên liệu thuốc, phải liếc mắt xem trình tự thao tác của đám sư tử con nhà Gryffindor, cộng thêm cái sự nấu nướng, có lẽ nên được gọi là sự tiến hành đun nấu bằng vạc, gần như không bỏ của chúng thì biết ngay. Chỉ cần là người hiểu rõ độc được, quý trọng độc được, chắc chắn đều sẽ chẳng bao giờ chữa sắc mặt tốt cho mà xem đâu!

Cái này, đúng là không thể trách tại sao chủ nhân của cô luôn đòi hỏi nghiêm khắc như vậy rồi! Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cảm thấy oan thay cho chủ nhân cô muốn chết!

Lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghĩ tới đây, đột nhiên từ phía cuối lớp học, một cô bé bỗng thét lên the thé, vang dội khắp căn phòng. Cả tập thể lập tức nghiêng đầu sang, mọi tầm mắt tập trung tại vị trí xảy ra sự việc — bọn họ trông thấy một thằng nhóc Gryffindor mập mạp vẻ mặt như khóc tang nhìn cái vạc không ngừng bắn tung tóe thứ nước thuốc dị hợm ra ngoài ngay trước mặt nó...

Gương mặt giáo sư Snape trở nên cực kỳ âm u, bước nhanh đến gần, tức tốc rút đũa phép xử lý cái vạc đầy nguy hiểm kia mà hoàn toàn không cần phải đọc chú ngữ ra miệng. Ngay sau đó, hần lạnh lùng nhìn cậu học trò béo ú, cười gằn một tiếng, hỏi: “Cậu Longbottom, mi đã bỏ cái gì vào thế hả?”

“Con...con...con cũng không biết...” Neville Longbottom cúi đầu, nhìn những nguyên liệu còn sót lại trên bàn, “Con...con thật sự không phải cố ý, thưa thầy...”

“Gryffindor trừ 10 điểm! Cậu Longbottom, mi tốt nhất nên nhớ cho kỹ lần sau khi thêm lông nhím vào thì phải dùng hết cái đầu thiếu khả năng suy nghĩ của mi để không chế tay mi lại, để chúng nó đừng có đi khuấy trộn món thuốc nước đáng thương này nữa!” Giáo sư Snape nghiêng răng nghiêng lợi nhìn thằng bé trước mắt, “Nhớ cho kỹ, tất cả chúng bây!”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ngẩng đầu ngó Neville bằng ánh mắt thông cảm, quả nhiên, nếu nói thân là một Gryffindor vào học môn Độc Được của giáo sư Snape là một loại bất hạnh, như vậy thân là một Gryffindor cùng năm cấp với Harry Potter chính là sự bất hạnh càng to lớn, mà Neville, một đứa tổng hợp đủ cả hai điểm trên, thì lại đồng thời có thêm một kiểu đau khổ khác — với cái tình trạng học dở tệ môn Độc Được đầy xấu hổ của nó, đến học trong lớp Độc Được của chủ nhân cô tuyệt đối chính là sự tra tấn trên cả tinh thần và thể xác.

Cảm giác được thân thể mà cô đang tựa vào bắt đầu tỏa ra hơi thở lạnh lẽo băng giá, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn dựng thẳng người lên một cách rất biểu diễn, sau đó thực vui vẻ kê cái đầu nhỏ sát vào gương mặt của chủ nhân, bày tỏ sự quan tâm và khuyên lơn của mình.

Về phần giáo sư Snape, hần vẫn giữ nguyên vẻ mặt tối tăm như thế, chỉ gờ lên bàn tay trái đang nhàn rỗi, nhẹ nhàng vỗ đầu con rắn nhỏ một cái, dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh — bình tĩnh tới mức khiến người ta cảm thấy rùng rợn và kỳ quái, nói: “Cậu Longbottom, sắp xếp pha chế độc được của mi lại lần nữa! Toàn bộ, bắt đầu lại từ đầu.” Nói xong, hần liền xoay người đi về phía trước.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm quay đầu liếc nhìn đứa trẻ xui xẻo kia, còn có người bạn chung tổ ngay bên cạnh nó, được rồi, kỳ thực đứa nên được thông cảm nhất chính là cậu nhóc xúi quẩy vô tội bị liên lụy này mới đúng nhỉ?

Khi giáo sư Snape rời khỏi dãy bàn nhà Gryffindor, chuyển sang chỗ tụ tập của đám Slytherin để quan sát, Harry để ý thấy vị giáo sư khủng bố này đã đi khá xa mới nhỏ giọng hỏi người cùng tổ với nó, đứa bạn thân mới toanh Ron Weasley: “Ron, thứ ở trên vai giáo sư Snape là cái gì vậy? Thú cưng của thầy ấy hả?”

“Rắn...” Ron khẽ run lập cập, có chút mĩa mai nói: “Mình nghĩ, cũng chỉ có cái kiểu như lão doi bóng mờ chủ nhiệm nhà Slytherin đó mới đi nuôi một con rắn làm thú cưng thôi, thiết là đáng sợ! Với lại, anh George và Fred từng kể cho mình nghe, lão doi đó — được rồi, bây giờ thì mình đồng ý với cách gọi này của hai anh — lão doi đó tốt với con rắn của lão lắm luôn. Vì trả thù lão nên thực ra George bọn họ vẫn luôn suy nghĩ biện pháp tóm cổ con rắn kia rồi sửa trị nó một phen. Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên mình muốn ủng hộ hai anh, đồng ý quan điểm của hai anh dữ vậy đó —”

“Một con rắn?” Harry hơi suy tư liếc nhìn theo hướng đi của giáo sư Snape, không để ý mấy câu oán giận của Ron, tiếp tục hỏi: “Con rắn kia, trở thành thú cưng của thầy Snape lâu lắm rồi sao? Ý mình là, trông nó nhỏ quá chừng?”

“Hình như được hơn một năm rồi.” Ron chăm chú bắt tay vào chỗ thuốc, nhỏ giọng trả lời: “Chỉ ít thì năm ngoái bọn họ cũng nhìn thấy rồi. Nghe đâu nếu lão doi đó tới Đại Sân Đường dùng bữa thì còn có thể trông thấy lão doi đút cho con rắn này ăn nữa — ôi thôi, để mình chết luôn đi! Đó là hình ảnh đáng sợ cỡ nào chứ —” Nói xong câu cuối cùng, có lẽ bởi vì tâm trạng bị kích động, tiếng của Ron đã to tới mức đủ để người khác nghe thấy nó nói chuyện trong lớp.

“Cậu Weasley, miệng của mi rách rồi quá nhỉ?” Giáo sư Snape bỗng nhiên xoay người, đứng từ xa nhìn tổ hợp hai đứa Ron và Harry, “Trừ Gryffindor thêm năm điểm — vì mi đã phá hoại sự yên tĩnh trong lớp của ta!”

Ron khẽ trề môi, cúi đầu ngó phần độc được của mình, không nói nữa.

Nhưng còn Harry, sau khi giáo sư Snape quay đi, nó lại bắt đầu thực tò mò dán mắt vào bả vai hần, quan sát con rắn mà mọi người nói rằng rất được ngài giáo sư Độc Được đáng sợ này nuông chiều. Có điều, một con rắn có thể biết hết những đáp án kia sao? Harry nghĩ thầm — con rắn trong sở thú

hồi trước dường như cũng biết rất nhiều chuyện, nếu nó là thú cưng của giáo sư môn Độc Dược, vậy việc nó biết đáp án của những vấn đề này hình như cũng chẳng có gì kỳ lạ cả...

Harry nghĩ đến đây, cúi đầu, tính toán làm cách nào mới có thể chân chính tiếp xúc với con rắn nhỏ, sau đó hỏi thăm chân tướng cho rõ ràng. Đương nhiên, nếu nó có thể chơi thân với con rắn ấy, vậy thì mai này đại khái cũng khỏi cần lo chuyện lên lớp bị gọi tên nữa ——

Khi tiết học Độc Dược kết thúc, trong lòng giáo sư Snape thực ra khá hài lòng, một bài giảng đi luôn 30 điểm —— Longbottom mười điểm, hai đứa nhóc Granger và Weasley mỗi đứa năm điểm, quan trọng nhất là Harry Potter bị trừ mất mười điểm —— hẳn cảm thấy thực thỏa mãn!

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lười biếng nằm ngay đơ trên vai chủ nhân, nhìn đám học trò từng đứa từng đứa một bước lên nộp bài, sau đó xốt thắm trong bụng thay cho bọn nhỏ nhà Gryffindor vì số điểm mà tụi nó sắp nhận được! Màu sắc kinh khủng như thế, thuốc nước đặc sệt như thế, ôi mẹ ơi, có người uống nổi thứ này sao? Không lẽ, Gryffindor bẩm sinh bị thiếu hụt một chút gì đó, tới mức tuyệt đại đa số sư tử con đều nhất định thảm bại trong môn này nhỉ?

Giữa lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm dùng ánh mắt thương cảm nhìn bọn nhỏ lên nộp bài tập, Harry cũng đồng thời dùng ánh mắt đầy vẻ tò mò quan sát con rắn thỉnh thoảng lại vịn vẹo ngay phía trước. Trên thực tế, nó rất muốn trực tiếp thử đi hỏi con rắn này —— có đúng là nó nói cho mình biết những đáp án kia không, hơn nữa mấu chốt nhất chính là —— sau này có thể tiếp tục cung cấp câu trả lời cho mình hay không!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 33: Bữa Tối Có Ba Người Tham Gia

Sau khi kết thúc tiết Độc Dược và hoàn tất việc dọn dẹp những dãy bàn trong phòng học, giáo sư Snape đứng lên, vừa ra tới cửa liền trông thấy thẳng nhóc Draco Malfoy với mái tóc bạch kim được chải vô cùng gọn gàng đã chờ sẵn ở nơi đó từ khi nào.

“Draco?” Giáo sư Snape liếc nhìn cậu học trò Slytherin trước mắt, “Chuyện gì?”

Draco hơi nghiêng người, tránh sang một bên chừa lối cho giáo sư của nó bước ra khỏi lớp học, nói một cách rất lễ phép: “Dạ ba nói, khai giảng xong con phải nhớ đến chào thầy, nhưng mà mãi tới hôm nay con mới có tiết môn Độc Dược.”

“Ừm.” Giáo sư Snape khẽ gật đầu, lạnh nhạt đáp: “Ta đã biết.” Nói xong, hắn cũng chẳng thèm quay đầu lại, cất bước định đi thẳng về văn phòng của mình.

“A, thưa thầy,” Trông thấy dáng vẻ muốn rời khỏi của giáo sư Snape, Draco bèn vội vàng nói: “Con rất thích độc dược, nhưng ở phương diện này ba con cũng không có điểm gì nổi trội lắm, cho nên con có được đến xin thầy chỉ bảo khi có câu hỏi không ạ?”

Bước chân giáo sư Snape hơi dừng lại một chút, hắn xoay người, nhìn đứa học trò thuộc Nhà hắc làm chủ nhiệm, đồng thời cũng là đứa trẻ mà cựu huynh trưởng của hắn nhờ hắn đặc biệt quan tâm, trầm ngâm trong chốc lát, sau đó mới khẽ mở miệng, học ra một chữ —— “Được.”

“Còn nữa, giáo sư, ba bảo con mang quà biếu đến cho thầy ——” Draco hơi cúi người về phía trước, bày tỏ thái độ tôn kính, “Con có thể đưa nó tới văn phòng của thầy không ạ?”

Giáo sư Snape chớp mắt đôi môi, gật gù đầu: “Ừm, trò có thể đến văn phòng của ta một lát.”

Nhìn cảnh tượng tà áo chùng tung bay theo bước chân nhanh chóng rời đi của ông thầy chủ nhiệm của mình, Draco thở phào nhẹ nhõm —— tại sao ba lại giao cho nó cái nhiệm vụ khó khăn như thế chứ?

Nãy giờ con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vẫn luôn nằm ngay ngắn trên bả vai của chủ nhân mình, quan sát hắn nói chuyện với thằng bé nhà Malfoy, có điều, người đàn ông tóc dài trong ấn tượng kia thực có lòng tặng quà tới vậy sao? Không lẽ là vì âm mưu nào đó? Nghĩ đến đây, Ngụy Nhiễm quyết định, nếu gia đình này quả thật có ý đồ khó lường, cô sẽ... cô sẽ... Khoan, hình như cô cũng đâu thể làm gì với một gia đình quý tộc như thế đâu ——

Khi đã về tới văn phòng của mình, giáo sư Snape bèn tiện tay cầm lấy một quyển sách rồi bắt đầu đọc, nhưng lần này hắn không hề bắt Ngụy Nhiễm học bài —— có lẽ là do có chút mệt mỏi sau tiết học Độc Dược? Nhớ đến cảnh chủ nhân của cô không ngừng đi tới đi lui, mĩa mai mấy động tác kém cỏi của tụi học trò trong suốt bài giảng, Ngụy Nhiễm cảm thấy, thực ra nếu phải làm nghề nhà giáo, có những đứa học trò kiểu như cô vẫn tốt hơn nhiều, bởi vì suy cho cùng, điều này sẽ chẳng bao giờ khiến tâm lý giáo viên có quá nhiều cảm giác mệt mỏi như thế cả.

Nghĩ đến đây, Ngụy Nhiễm liền bắt đầu cọ qua cọ lại, trượt xuống vị trí đầu gối của chủ nhân mình, dựng thẳng nửa người lên, thò cái đầu bé tẹo ra ngoài, ý định nhìn xem cuốn sách bìa đen dày cộm trên tay hắn. Ế? 《Thần Chú Bảo Vệ》? Nhưng ở Hogwarts chủ nhân của cô rất an toàn mới đúng! Rốt cuộc hắn muốn đi bảo vệ ai? Ai cần được bảo vệ? ...Chẳng lẽ là tên nhóc Chúa Cứu Thế?

Sức nhớ tới sự “ủy thác” lúc trước của lão già râu bạc kia, Ngụy Nhiễm chỉ đành lắc lắc đầu, tại sao ai nấy đều muốn để chủ nhân cô bảo vệ kẻ khác, song lại chưa từng nghĩ rằng thật ra chủ nhân của cô cũng là người cần được bảo vệ cơ chứ?

Giữa lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm còn đang suy nghĩ về vấn đề này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, giáo sư Snape buông quyển sách, cảm con rắn vừa lăn xuống trên đùi hắn đặt lên cánh tay, cuối cùng bước nhanh đi mở cửa —— đứng ngoài cửa tất nhiên chính là người đã nói muốn đến biếu quà, Draco Malfoy.

Giáo sư Snape gật đầu thật nhẹ, cho cậu nhóc tiến vào, sau đó lạnh nhạt bảo: “Thứ năm mỗi tuần trò có thể tới văn phòng của ta học những thứ mà trò muốn biết.”

“Cảm ơn thầy, thưa giáo sư.” Draco mỉm cười trả lời một cách cực kì lễ phép, vừa nói vừa đưa ra một cái hộp không lớn lắm, “Cái này là ba chuẩn bị, ba nghĩ rằng thầy sẽ cần nó.”

Trên thực tế, giáo sư Snape không có bất cứ ý kiến gì về thứ mang danh quà biếu này cả, đối với hắn mà nói, chuyện một gia tộc như thế tặng quà thông thường chẳng bao giờ thật sự đại biểu cho ý tốt. Chẳng qua, tình huống hiện tại lại trở thành —— tên nhóc trước mắt là học sinh thuộc Nhà của hắn, đồng thời còn là đối tượng được cái vị từng là “bạn cũ” nhờ hắn trông nom mà thôi.

Thế nên, giáo sư Snape mới tiếp nhận chiếc hộp, song hắn cũng không nhìn nó nhiều thêm một cái, chỉ lập tức bỏ sang một bên, chìa cái ghế bành ra hiệu cho Draco ngồi xuống, “Cha trò muốn ta chăm sóc trò, nhưng ta nghĩ rằng, ở Slytherin, làm một thành viên của dòng họ Malfoy, trò sẽ không đến nỗi không chăm sóc được cho chính mình chứ?”

Nghe xong câu nói của chủ nhân, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khề ngoe đầu, cái này coi như là thừa nhận trí tuệ, đầu óc và năng lực của Draco rồi hả? Hay nó chỉ là một kiểu chối đẩy trá hình đối với sự giao phó từ gia đình quý tộc bạch kim kia nhỉ?

Draco ngập ngừng dừng lại những lời nó sắp nói ra khỏi miệng, ngày hôm nay ghé thăm vốn là để vị giáo sư chủ nhiệm Nhà này có thể cho nó thêm ít “quyền lực”, giúp nó củng cố địa vị ở Slytherin —— đây là chút ý tưởng cá nhân của một đứa năm nhất mới toanh như nó mà thôi —— bởi vì đầu sao, vẫn còn rất nhiều học sinh lớp trên liên tục chỉ trích hành vi của nó...

Nhưng huych toẹt về thân phận của nó kiểu này thì, hình như việc tiếp tục nhờ vả lại biến thành biểu hiện cho sự yếu kém của nó mất rồi? Nghĩ vậy, Draco tỏ vẻ cực kì phiền muộn, xem ra, khả năng thông qua nó để thực hiện kế hoạch lôi kéo thầy chủ nhiệm của ba nó là không lớn.

Trông thấy Draco cúi đầu trước mặt hắn, giáo sư Snape bĩu môi, “Nếu đã như thế, vậy thì...” Ngài giáo sư Độc Độc nghĩ ngợi một chút, liếc nhìn chiếc đồng hồ trong văn phòng rồi lại đưa mắt sang phía Draco, nhàn nhạt nói: “Vậy thì, cùng ăn tối đi!” Coi như là đã chăm sóc luôn...

Nghe được đề nghị của chủ nhân mình, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rất muốn quăng cho hắn cái liếc mắt đầy khinh bỉ —— quyết định kiểu đó đến cùng là để chăm sóc Draco hay để tàn phá thẳng bẻ vậy? Sợ rằng Draco căn bản không hề muốn ở lại văn phòng Độc Độc ăn tối cùng vị giáo sư Độc Độc “khủng bố” này mới đúng!

Nghe giáo sư Snape nói xong, mặt Draco rõ ràng có chút co giật, chẳng qua bởi vì nó cúi đầu, cho nên giáo sư Snape mới không phát hiện, nhưng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm trên cánh tay hắn lại nhận thấy rõ mồn một —— thực sự đúng như dự đoán, cậu thiếu niên trước mắt đến đây là có mục đích sao? Hay chỉ đơn giản vì sợ sệt? Ừm, phải cảnh giác! Cô nhớ hình như con cú trắng lớn của Draco khá thân với Spectus... Tới lúc đi móc nối quan hệ rồi!

Trong khi ba “ngươi” vẫn còn mải mê với những suy nghĩ riêng, một con gia tinh đã mang bữa tối đến tận nơi. Hiệu suất làm việc của bầy gia tinh quả nhiên khiến người ta phải bội phục, không ngờ bọn họ lại mang đến phần ăn đủ cho cả ba người, cứ như đã biết trước Draco sẽ ở đây ăn tối vậy.

Giáo sư Snape bắt đầu thưởng thức bữa tối một cách cực kì trầm lặng, hoặc nói đúng hơn là, vừa thưởng thức bữa tối của bản thân vừa dứt cho thú cưng của hắn phần thức ăn dành riêng cho động vật đặc biệt chế biến bởi nhóm gia tinh —— đối với sự “giao thiệp” tốt cỡ này của con rắn nhỏ, giáo sư Snape cũng chỉ còn cách tiếp nhận mà thôi.

Thình thoảng nuốt xuống một miếng thịt bít tết nhỏ xíu được nấu chín tám phần, sau đó cúi đầu vào ly sữa uống một hớp để hỗ trợ tiêu hóa, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cảm thấy hình tượng bây giờ của cô thật sự rất giống như đang khoe khoang địa vị của chính mình —— tiện thể khiến Draco trải nghiệm một lần cái gì mới gọi là địa vị chân chính —— có thể làm ngài giáo sư Độc Độc khủng bố của Hogwarts, chủ nhiệm nhà Slytherin tự tay chăm sóc, khắp cả tòa lâu đài này, chỉ có một mình cô!

Có điều, mặc dù con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rất muốn khoe khoang, nhưng khổ nỗi Draco cứ cắm đầu vào ăn, không dám hé một câu, không dám ngược nhìn một cái, thực sự chẳng cho cô linh hội cảm giác dưới một người trên vạn người ở nhà Slytherin được lần nào cả ——

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 34: Cuộc Đàm Phán Đa Phương Về Hòn Đá Chết Tiệt

Tiến bước cậu nhóc Draco, người mới vừa phải ăn một bữa tối đầy đau khổ xong, giáo sư Snape huơ huơ đũa phép, tính toán dọn dẹp toàn bộ văn phòng. Khi tầm mắt chuyển tới chiếc hộp mà Draco đưa tặng, hẳn lại có chút do dự, ngay lúc hẳn chuẩn bị mở nó ra, con phượng hoàng kịch cớm khiến Ngụy Nhiễm cực kỳ mang thù bỗng nhiên xuất hiện lần nữa, tiếp tục ném xuống một phong thư, cái đuôi lông vũ dài thườn thượt thoáng vụt qua trước mắt bọn họ, nó chẳng thèm nhìn một người một rắn trong căn phòng lấy một lần, cứ thế bay đi luôn...

—— Cái con chim lẻo lét chết bầm! Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ngấm ngấm lăm lăm bầm một câu.

Giáo sư Snape trừng con chim bằng ánh mắt phẫn nộ, ném bỏ chiếc hộp trong tay, mở thư ra và đọc, quả nhiên vẫn là gọi hắn tới văn phòng Hiệu trưởng để bàn bạc công việc. Nhớ đến hũ kem nọ của lão ông già, giáo sư Snape nghĩ ngợi trong chốc lát, cuối cùng tuyệt đối dứt khoát đặt con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lên bả vai, quyết định dù thế nào đi nữa cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho lão ông già kia được! Réo lúc nào thì phải đi ngay lúc đó hử? Coi hẳn là mấy con gia tinh à?

Nghĩ tới những thứ tào lao rối loạn ấy, giáo sư Snape đen hết cả mặt, nhanh chân bước xuyên qua gần nửa tòa Hogwarts, đi từ căn hầm đến phòng Hiệu trưởng, dưới vô số ánh mắt chăm chăm của đám học trò bị hắn dọa hoảng hồn trên dãy hành lang.

“Thầy gọi tôi đến có chuyện gì?” Giáo sư Snape đứng ở cửa phòng Hiệu trưởng, nhìn Dumbledore ngồi phía sau bàn làm việc bên trong căn phòng, bĩu môi nói: “Tôi không phải là con gia tinh nhà thầy nuôi!”

“Ồi, ờ, đây quả thực là chuyện rất quan trọng.” Dumbledore bỏ vô miệng một viên Kẹo đủ vị, “Chúng ta còn phải chờ thêm vài người nữa, tôi thiết không ngờ là anh tới nhanh nhất, Severus, anh có muốn thử vận may của anh một chút không, mới nãy tôi ăn trứng một cái —— ờ vậy thì, để tôi xem nào, Zoey cũng tới rồi đúng không?”

Giáo sư Snape đứng yên tại chỗ, khí chất xung quanh hắn tuyệt đối hoàn toàn không hợp rơ với căn phòng Hiệu trưởng có cách trang trí ăn khớp với cá tính của Dumbledore này, chẳng qua khi trông thấy biểu cảm hơi chán chừ của Dumbledore, với cả cái kiểu cố gắng cuộn gói hốt về đồng đồ ngọt Muggle xả đầy trên bàn của ông, không hiểu sao tâm trạng của hắn bỗng trở nên khá khảm hơn một chút, hắn nói bằng giọng điệu thần nhiên: “Đúng thế, nó rất ghét phải rời khỏi cánh tay tôi.”

“Được rồi... Mặc dù tôi...” Dumbledore lướt nhìn con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm qua cặp kính nửa vàng trắng, “Mặc dù tôi cũng rất thích con rắn nhỏ thông minh này, nhưng tốt nhất thì vẫn không nên để nó tới gần bàn làm việc của tôi thôi.”

Giáo sư Snape nhấp môi, không thốt ra thêm câu chế nhạo nào nữa.

Đúng ngay lúc này, Hagrid sang sảng bước vào, theo sau bác lại là Quirrell.

“Tốt lắm, vậy là mọi người đã đến đông đủ.” Dumbledore cười nhẹ, “Các vị, mời ngồi —— chuyện tôi muốn nói hôm nay có liên quan tới cấm khu trên hành lang tầng ba, anh Filch báo với tôi không ít học sinh đã thử sức đến gần nó rồi.”

—— Chính ông vạch nó ra trước toàn thể công chúng, thì làm gì có đứa học trò nào không muốn mò tới chứ? Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lén lút lờm một cái, mà đoán chừng tuyệt đại đa số mấy đứa học trò đó thế nào cũng là Gryffindor!

Ba người đang ngồi không hề lên tiếng, tiếp tục chờ đợi câu sau của Dumbledore.

Lão già râu bạc cười híp mắt, gật gù, “Chúng ta đều biết, ngày 31 tháng 7, có người xâm nhập Ngân hàng Gringotts, ý đồ trộm đi vài thứ ở bên trong, nhưng vừa may, hôm ấy Hagrid đã thay chúng ta thu hồi vật đó ——”

“Đúng thế, giờ nhớ lại thiết nghĩ mà sợ! Tôi rất mừng là bữa đó đi lấy đồ trước rồi cuối cùng mới dẫn Harry đi mua đồ ——” Hagrid lớn tiếng nói, “Nhưng mà bây giờ tôi vẫn chả muốn nhớ lại cái toa xe của tội yêu tinh chút nào, thiết đáng sợ ——”

“Đúng vậy, cực cho anh rồi, Hagrid.” Dumbledore quay sang phía Hagrid, gật gật.

Sau tràng cười to chất phác của Hagrid, Dumbledore tiếp tục nói: “Cho nên chúng ta mới bắt đầu thiết lập cấm khu trên hành lang tầng ba để bảo vệ nó. Có điều đây là chuyện xảy ra từ hồi nghi hê, mỗi vị giáo sư đều cung cấp một ít phương pháp phòng ngự, ngoại trừ Severus và giáo sư Quirrell —— ý tôi mời các anh đến là, các anh có thể bắt đầu cân nhắc việc cung cấp một chút không?”

“Đối với kẻ có thể đột nhập Gringotts, phương pháp phòng ngự nào ngăn cản được chứ hả?” Khóe miệng giáo sư Snape hơi co gập, “Tốt nhất là thầy cứ tổng quát cái loại đồ vật chết tiệt này ra khỏi trường đi!”

—— Nói rất đúng! Mấy chuyện này đều do lão tự tìm lấy! Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hết sức tán thành gật gật cái đầu bé xíu, khi trông thấy chủ nhân của mình bắt đầu nổi nóng còn đặc biệt cọ cọ đôi chút, tóm lại, một Hogwarts không có Dumbledore, tuyệt đối sẽ yên tĩnh hơn nhiều! Thử nghĩ mà xem, nếu chủ nhân của cô làm Hiệu trưởng, tội học trò còn ai dám nhiều chuyện? Chẳng qua... chỉ vì chủ nhân cô không có nhiều danh vọng cao bằng Dumbledore mà thôi. Thế nhưng cái kiểu làm Hiệu trưởng giống như một tượng đài vĩnh dự, hơn nữa còn chuyên môn tạo phiền phức này mới là điều khiến người ta đau đầu đấy!

“Severus!” Dumbledore hơi cúi tay ra, “Đây là quyết định của tôi và Nick, tôi hy vọng anh có thể hỗ trợ...”

“Thế nào, thầy đang yêu cầu tôi cầm đầu phép tới canh giữ chỗ đó rồi quyết đấu với kẻ có khả năng cảm thấy hứng thú với cái thứ đó à?” Giáo sư Snape rất bình tĩnh nhìn thẳng Dumbledore, bình tĩnh thốt ra lời nói cay độc.

Dumbledore lắc đầu một cái, “Tôi chỉ mong anh có thể nghĩ ra thêm ít phương pháp để bảo vệ món đồ kia càng tốt thôi.”

“Ồ, t..tôi, tôi nghĩ, có lẽ, tôi có thể ——” Quirrell lắp bắp, “T..tạo, tạo ra một con quỷ khổng lồ.”

“Quỷ khổng lồ? Ở Hogwarts?” Giáo sư Snape trào phúng nhìn Quirrell, “Còn nhằm ngay lúc cái lũ ngu xuẩn căn bản không có óc, không biết suy nghĩ kia đang đi học ở trong đây?”

“Ồi chà, Severus à, bọn nhỏ đều rất thông minh.” Dumbledore khuyên lơn, “Có lẽ phương pháp quỷ khổng lồ này cũng không tệ lắm đâu.”

“Quỷ khổng lồ? Chính là cái loại to tướng kia ấy hả? Ồ, đúng há, trừ chuyện chúng nó thiệt sự là quá ngu luôn!” Hagrid vuốt vuốt bộ râu, gật đầu với vẻ nghĩ vừa ra.

—— Chỉ có ông mới thích thứ to xác đó! Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lúc lắc cái đầu bé tẹo, nói nào ngay, công tác của ông cụ râu bạc quả thật trông cũng chả thoải mái gì hết! Ngoài việc phải đối mặt với cái sự độc miệng của chủ nhân cô, ông cụ còn nhất định phải kích lệ lối tư duy của Hagrid một cách thỏa đáng, xoa dịu mấy ý kiến thực sự chẳng ra làm sao của Quirrell... Nếu lại tính luôn những người khác, thì nói thật, dàn giáo sư Hogwarts không có mấy ai là người bình thường cả! Phiền phức quả nhiên chẳng bao giờ ngừng.

“Như vậy xem ra, Severus, chỉ có anh là không đồng ý rồi.” Dumbledore cười ha ha nhìn giáo sư Snape, “Nhưng mà, thực ra ý kiến này cũng không tệ đến thế, không phải sao? Chuyển một con quỷ khổng lồ vào đây...”

Khuôn mặt giáo sư Snape nhanh chóng trở nên âm u, hần nhìn gã Quirrell suốt ngày ăn mặc hết sức dị hợm, ngay từ ban đầu hắn đã cảm thấy cực kỳ không ưa con người này, ngoại trừ một thân nặc mùi tỏi của gã, mấu chốt nhất chính là —— lấp ba lấp bắp nói chuyện phí thời gian muốn chết! Được rồi, bây giờ hắn càng hiểu rõ, gã này hoàn toàn không có não —— Ôi Merlin ở trên cao! Học sinh cái trường này không thể có thêm vài tên phát triển đầu óc hơn sao?

“Severus?” Dumbledore lại hỏi dồn một câu.

“Tôi không có ý kiến, tùy thầy.” Giáo sư Snape bĩu môi, mà có ý kiến thì cũng vô dụng thôi.

“Như vậy, tốt lắm, mọi người đều đồng ý —— giáo sư Quirrell, phần quỷ khổng lồ phải làm phiền anh rồi, còn Severus, cửa ải của anh...” Dumbledore chuyển đầu sang phía giáo sư Snape.

Người đàn ông lạnh lùng khoác áo chùng đen dùng ánh mắt càn giá rét nhìn vị Hiệu trưởng của hắn, không che khuôn mặt mình để nó không quá vụn vẹo, rồi mới từ từ, gằn ra từng chữ từng chữ: “Tôi không phải là cái con chó giữ cửa để chơi vớ vẩn kia của thầy ——”

Nghe xong câu này, Hagrid tỏ vẻ rất không đồng ý, bực bội nói: “Ày, giáo sư Snape, thiệt ra Fluffy nó là một con chó bụi rất ngoan, nó cũng không ngốc chút nào hết!”

Ngay sau khi nghe được những lời đó, giáo sư Snape bỗng đứng phắt dậy: “Tôi sẽ chuẩn bị thứ tốt cho thầy! Lão ông già! Đừng mong rằng tôi sẽ cùng những con người này —— mấy cái tên ——” Chưa nói dứt câu, vị giáo sư đang bùng nổ ấy liền dứt khoát bỏ đi khỏi văn phòng Hiệu trưởng, bởi vì hắn đã chẳng còn cách nào tiếp tục ở trong cái nơi tụ tập toàn những kẻ “không đầu óc” này nữa!

Sau khi rời khỏi phòng Hiệu trưởng, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn quán quanh căn cổ của chủ nhân cô, mặc dù chiều dài cơ thể chưa đủ khiến cô vừa lòng, song cô vẫn cố gắng cuộn lấy, sau đó bật mượng ra sức chà xát cái đầu bé xíu lên cổ của chủ nhân —— rồi rồi, tuy bầu không khí trong kia đúng là khiến người ta chán ghét thật, nhưng giờ chẳng phải đã ra ngoài sao, mỉm cười một cái thôi có được hổng?

Cả người giáo sư Snape chợt cứng lại, hắn chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng kéo con rắn nhỏ trên cổ mình xuống, thả ở trên tay, nói một câu rất khẽ: “Tốt lắm, tới lúc thử nghiệm nọc độc của mi rồi... Ừm, trở về phải ngoan ngoãn để ta lấy nọc đấy... Có nghe không?”

Mắc chứng gì chỉ vì việc đó mà bắt cô nhà nọc độc chó? Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bi ai than thở trong lòng, nếu bây giờ cô là một con người, như vậy biểu cảm nhất định sẽ là —— ☹️.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 35: Bắt Đầu Kiếp Sống Học Tập Của Rắn Cưng

Nếu nói trải nghiệm lấy nọc độc là đau khổ, như vậy bị tổng thẳng thứ nước thuốc tẩm lộn vào họng trước khi lấy nọc chính là càng đau khổ.

Chỉ có điều, đến lúc phóng nọc độc cô bỗng trông thấy một chiếc bánh pho-mát phủ trái cây thơm lừng đặt ở một bên, và tất nhiên là cô chẳng thể ăn nó, mà bản thân cái kiểu kích thích gây vô vì muốn ăn mà không được ăn này lại phải đền thêm toàn bộ sự đau khổ của cả quá trình uống thuốc, cho nên tổng số nỗi đau khổ cô phải chịu đã chẳng còn là thứ có thể ước lượng chỉ bằng cách tính đơn giản như “1+1=2” nữa.

Mãi sau khi con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm “hường thụ” xong cái loại tra tấn ấy, một đêm chạy đông chạy tây lặn qua lộn lại này cuối cùng mới thực sự kết thúc, giờ thì có thể tuyên bố bắt đầu nghỉ ngơi rồi.

Thói quen sinh hoạt trước khi ngủ của một người một rắn cũng không hề phức tạp: giáo sư Snape sẽ dùng một cái búa tẩy rửa (1) để làm sạch toàn thân con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm một lần, sau đó chính hắn cũng phải làm vệ sinh cá nhân cho bản thân mình một cách thật đáng hoàng dưới sự cheo kéo không ngừng của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm; tiếp theo sẽ cầm lấy một quyển 《Thần Chú Sơ Đẳng》rồi bắt đầu thực hiện chi tiêu mỗi ngày một bài trước khi đi ngủ cho con rắn của mình —— quyển sách《Phép Thuật Cơ Bản》nhìn chung đã kết thúc, bây giờ là lúc nên bắt đầu huấn luyện phần sử dụng phép thuật.

Tuy rằng chính bản thân hắn cũng không biết với phương pháp giảng dạy bằng việc đọc sách này con rắn cưng của hắn có nghe hiểu được hay không, hoặc nói theo cách khác, hắn không biết con rắn nhỏ luôn theo hắn đọc sách trong yên lặng ấy, rốt cuộc chỉ là vì ngoan ngoãn nghe lời, hay là bởi vì nó thực sự nhờ thể chất phép thuật biến đổi nên mới có thể nghe hiểu một ít lời hắn nói —— nhưng hắn vẫn không hề có ý định từ bỏ việc dạy học như thế.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm uể oải hết cỡ lúc này đây cũng chỉ còn sức để lắng nghe —— mặc dù nói cái kiểu phương pháp dạy học này quả thật rất không khoa học, nhưng cô là người đã từng là nghiên cứu sinh chuẩn bị lấy bằng thạc sĩ, trải qua vô số buổi lên lớp thời đại học, cho nên cũng không phải là chưa bao giờ được nếm thử phương pháp giảng dạy bằng việc đọc sách. Tuy hiệu quả không tốt, song miễn cưỡng vẫn có thể khiến cô nhớ kỹ vài thứ —— đã có người sẵn lòng đọc sách cho cô nghe, cô tội gì phải làm phiền chính bản thân mình dùng đuôi và đầu để đi lật sách chứ!

Ài! Chủ nhân của cô đọc cái gì thì cô cứ học cái đó đi! Dù tiến độ có hơi chậm, nhưng đây rõ ràng vẫn được tính là một kinh nghiệm học tập vui vẻ, không phải sao? Chỉ ít thì, cô chắc hẳn chính là...ờ...con rắn duy nhất có thể vừa nghe chất giọng trầm thấp đó đọc một cuốn sách phép thuật cơ bản vừa dần dần chìm vào cõi mơ, nhỉ?

Được rồi, nếu như có thể quên luôn cái sự gây vô mỗi khi quý ngài chủ nhân sấn tới chụp lấy cái đầu bé tẹo của cô, cộc một cái cho tỉnh ngay đúng lúc cô đang muốn ngủ, đưa ra yêu cầu rất có tính sai khiến để cô tiếp tục giữ tỉnh táo, thì thực ra...vẫn khá ổn. Cô thiệt tình chỉ muốn khai thác năng lực của mình một cách chậm rãi mà thôi, cô không muốn ngón một hơi thành rắn mập chút nào hết ——

Ảo tưởng hy vọng được phát triển dần dần này của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rất tốt, chỉ tiếc, trời không toại lòng rắn.

Editor: 1) “ngón 1 hơi thành rắn mập” = nhồi nhét kiến thức chỉ trong 1 lần, giống như tình trạng ăn uống quá tải nên bị phình bụng ấy. 2) câu thường dùng là “thiên bất toại nhân nguyện” – “trời không toại lòng người”, mà mỗi tội chị Nhiễm là rắn, nên t.giả viết “thiên bất toại xà nguyện”=]]]]]]

Sau khi cuộc sống học hành như thế kéo dài được vài ngày, giáo sư Snape bắt đầu bày tỏ sự bất mãn với hành vi hể tởi lúc học bài trước giờ ngủ là con rắn cưng của hắn lại thiếp đi. Tuy bị dạy dỗ hết lần này đến lần khác, bị phê bình liên tục, nhưng tinh thần và thể lực của loài rắn quả thực có hạn, chưa kể con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm còn là một con rắn ham ăn ham ngủ, mà cho dù là lúc hắn bực bội nhất, hắn cũng đâu thể nào trừ điểm nó để sửa chữa lỗi lầm của nó đâu...

Trên thực tế, giáo sư Snape sẽ có ý tưởng dốc sức truyền thụ phép thuật cho con rắn cưng của mình như thế này, hoàn toàn là vì một loại mất cân bằng tâm lý nào đó đang khuấy phá mà thôi ——

Nghĩ đến lão ông già luôn coi hắn như một con gia tinh dễ kêu tới kêu lui, ngay cả lão cũng có một con chim có thể giúp lão đưa thư, đi gọi người ta và làm thêm mấy việc linh tinh khác. Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng dù sao thì con chim đó vẫn có những năng lực riêng mà một con phượng hoàng phải có, điều này khiến vị giáo sư Độc Dược vừa mới biết thật ra con rắn hắn nuôi đã tiến hóa cảm thấy —— đều là thú cưng như nhau, tại sao con rắn của hắn lại chẳng biết làm gì ngoài ăn, ngủ và đồ hắn vui vẻ vậy chứ?

Mặc dù hắn hiểu rõ, đối với một con rắn vốn dĩ chỉ để cung cấp nọc độc thì việc sinh ra một ít phẩm chất và khả năng phép thuật đặc biệt ngay sau khi nắm giữ năng lượng phép thuật là điều không hề dễ dàng, thế nhưng hắn kiên định cho rằng —— chỉ có dạy học theo hệ thống đáng hoàng mới là phương pháp khiến con rắn nhỏ phát triển lực lượng phép thuật một cách hiệu quả nhất.

Cũng chính vì nguyên nhân này, hắn mới từ chối những biện pháp nhanh chóng hơn nhưng chẳng khoa học gì, ví như mấy loại thảo dược đặc thù từ chỗ giáo sư Sprout và cái dụng cụ dẫn dắt nguồn năng lượng phép thuật của giáo sư Flitwick.

Ấy vậy mà —— con rắn này lại cứ ngủ suốt, hoàn toàn chẳng thèm ngó ngang tới nguyện vọng mong nó có thể thành tài vô cùng khẩn cấp của hắn! Điều này khiến hắn bất mãn hết sức.

Chủ nhân không vui, thú cưng liền phải tiên phong chịu khổ.

Bởi thế, từ cái ngày giáo sư Snape bắt đầu có tâm trạng bực bội đó trở đi, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bình thường luôn ngủ đến khi tự mình tỉnh dậy cũng phải bắt đầu theo chủ nhân cô rời giường vào mỗi sáng —— nhưng cô là bị dựng dậy đấy, vì nếu thức dậy trễ, rất có thể sẽ bị ngài giáo sư Snape chỉ-tiết-rèn-sắt-không-thành-thép ném thẳng vô bồn nước cho tỉnh ngay —— đây chính là kết cục của cô sau lần ngủ nướng hôm đầu tiên.

Và cũng bắt đầu từ chính ngày hôm đó, cho dù lại buồn ngủ, lại muốn tiếp tục ngủ, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vốn sợ lạnh vẫn sẽ kịp thời ưỡn ẹo cơ thể theo bản năng, ra hiệu cô đã tỉnh hoặc sắp tỉnh ngay trước khi bị tha lên, tỏ vẻ cự tuyệt chuyển đi bơi trong bồn nước.

Thật ra thì, hoạt động học tập của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bị xếp lịch rất đầy.

Sáng sớm theo chủ nhân đến phòng học môn Độc Dược, lắng nghe bài giảng Độc Dược chẳng biết là của khối lớp mấy — cũng may, ở một phương diện nào đó mà nói, Độc Dược học và khóa học thí nghiệm thực hành của dân Muggle không khác nhau nhiều lắm, cho nên cô vẫn có thể chấp vớ góp nhặt kiến thức để nghe, sau đó sắp xếp chúng lại thành một phần trong hệ thống tri thức của bản thân, hơn nữa còn tăng thêm cách hiểu của riêng mình.

Giờ ăn giữa trưa, một người một rắn cũng không còn tiếp tục dùng bữa bên trong văn phòng Độc Dược, mà là bắt buộc phải đến Đại Sân Đường Hogwarts, hoàn tất bữa trưa dưới cái nhìn lom lom hết hồn của cả đám học trò — tất nhiên là vì vị giáo sư nào đó, con người khủng bố tới một trình độ nhất định khiến ai nấy đều sợ hãi, đang cho con rắn cưng của hắn ăn hết thịt lại bánh, từng miếng từng miếng một.

“Severus, hiếm khi thấy được anh ăn trưa ở Đại Sân Đường đấy.” Ngày đầu tiên giáo sư Snape đến nơi, giáo sư McGonagall liền chủ động hỏi, “Tôi nhớ hình như hôm nay cũng không phải là thời gian xuất hiện cố định của anh nhỉ?”

“Ừm.” Giáo sư Snape gật gật vớ về mặt tối tăm, múc một miếng bánh pudding dứt vớ trong tay, “Minerva, buổi chiều là tiết đầu tiên của bà vớ lũ Hufflepuff và Ravenclaw năm nhất à?”

“Đúng thế.” Giáo sư McGonagall khó hiểu đưa mắt nhìn đồng nghiệp của mình, “Có chuyện gì không?”

Nghe giáo sư McGonagall hỏi xong câu này, giáo sư Snape bèn lập tức giao con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cho bà, “Làm phiền bà thả Zoey lên bục giảng nghe bà giảng bài vậy.”

“Nghe tôi giảng bài?” Giáo sư McGonagall hơi do dự nhìn con rắn của đồng nghiệp, chỉ là một con rắn nuôi, cho dù có tiềm chất phép thuật, nhưng nó thật sự có thể nghe hiểu các môn học phép thuật sao? Ý tưởng của Severus có hơi hão huyền quá không nhỉ?

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm phát hiện ánh mắt của giáo sư McGonagall, cuối cùng chỉ đành lắc đầu, thảo nào bữa nay lại đến đại sảnh, hóa ra là để tìm gia sư cho mình —

Thế nên, bắt đầu từ hôm ấy, lịch buổi chiều của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liền biến thành việc đi theo các vị năm nhất tiến vào lớp học sơ cấp của các giáo sư, đi khắp nơi nghe giảng. Mặc dù cả bộ sậu giáo sư trường Hogwarts không có ai thực sự tin rằng một con rắn sẽ có trí tuệ gì cho ra hồn, hoặc thông minh tới mức sau này sẽ sinh ra phép thuật nào đó, nhưng chẳng qua, đối với quý ngài chủ nhiệm nhà Slytherin vừa mới thành linh xuất hiện, cùng vớ hành động ấu trĩ hoàn toàn không phù hợp cá tính của hắn, bọn họ vẫn tỏ vẻ ráng mà ủng hộ thôi.

(1) Bùa tẩy rửa: cleaning charm, câu chú là “scourgify”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 36: Lửa Giận Đến Từ Căn Phòng Dưới Mặt Đất

Cuộc sống học tập của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cứ trôi qua trong yên bình như thế, mỗi ngày thức dậy thật sớm, buổi trưa đến đại sảnh dùng bữa, sau đó đi theo một vị giáo sư tới tham dự tiết học đầu giờ chiều của họ, một cuộc sống đơn giản mà có quy luật.

Tuy rằng cũng có học sinh cảm thấy hứng thú vớ một con rắn chuyên cuộn mình nằm trên bàn làm việc của các giáo sư như cô, nhưng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm mới tới vẫn luôn ngoan ngoãn vâng lời, không hề lộn xộn khiến mọi người trong lớp chú ý, có điều đa số những lớp mà cô đến đều thuộc bộ môn Biến Hình hoặc Bùa Chú, thỉnh thoảng còn được giáo sư Sprout dẫn đi làm quen vớ thảo dược một chút mà thôi, hơn nữa giáo sư McGonagall, giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout cũng rất chăm sóc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, mỗi khi hết tiết đều sẽ đặc biệt đưa cô trở về căn hầm, hoặc phải chờ đến lúc giáo sư Snape tà tà bước tới đón con rắn được mọi giáo sư yêu mến cực kỳ này mới thôi...

Đương nhiên, trong khoảng thời gian đi học, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cũng không phải không có phát hiện, hề gặp được nhóm năm nhất nhà Gryffindor thì Harry Potter sẽ đặc biệt đề ý đến cô ngay, trông cứ như muốn nói gì đó vớ cô vậy, nhìn bộ dạng ấy của cậu nhóc, cô liền hiểu rõ — phỏng chừng Harry đã đoán ra người lên tiếng ở lớp Độc Dược hôm nọ chính là cô rồi.

Tuy nhiên, trái ngược vớ tâm trạng cấp bách của Harry, bản thân Ngụy Nhiễm lại không hề sốt ruột chuyện giao thiệp vớ Chúa Cứu Thế chút nào, đầu sao bây giờ đang là những ngày tháng bình lặng, toàn bộ thủ cứng ở Hogwarts vẫn chưa có cơ hội thích hợp để triển khai cuộc vận động chống Fawkes trên quy mô lớn, mà việc học hành của cô cũng vừa mới bắt đầu, thôi thì cứ đi từ từ vậy! Suy cho cùng, một con rắn của chủ nhiệm nhà Slytherin như cô quá thân thiết vớ một đứa học trò nhà Gryffindor, thực sự là chẳng thích hợp gì cả.

Sau khi cuộc sống học tập kiểu đó trôi qua hơn nửa tháng, mấy vị giáo sư khác ban đầu vốn không ôm bất cứ hy vọng nào vớ chương trình học của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm dường như đã nhận ra rằng, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hoàn toàn có thể biểu thị một vài phản ứng vớ quá trình giảng dạy. Nói thật thì đây cũng không phải vì mấy vị giáo sư này nhạy bén, mà là bởi vì mỗi lần, nếu bản thân con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghe không hiểu, cô sẽ lập tức trở nên rối rắm và bắt đầu tự mình suy nghĩ, sau đó không ngừng vắn vẹo cơ thể như muốn thoát hẳn khỏi loại nghi hoặc ấy.

Lâu dần, các giáo sư mãi rồi cũng nhìn quen, hề con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bắt đầu cong cong vẹo vẹo, bọn họ đều sẽ giải thích vấn đề lại một cách càng cặn kẽ —— và tất nhiên, ngoại lệ luôn luôn tồn tại: có hôm, chỉ vì Ngụy Nhiễm muốn gãi chỗ ngứa trên da, nhưng bị giáo sư McGonagall tốt bụng hiểu nhầm là hành động bày tỏ sự thất vọng, cho nên, đám học trò cả lớp phải theo Ngụy Nhiễm ôn tập một vấn đề đơn giản đến những hai lần. Mặc dù cô rất quan tâm bộ môn Biến Hình —— vì nó liên quan tới khả năng thành công biến thành một Animagus, song Ngụy Nhiễm vẫn không thể không công nhận rằng —— cô thiệt tình rất muốn được học nhanh hơn một chút, thật đấy!

Khoảng thời gian tiếp theo, sau khi cảm giác tự trường đầy mới mẻ của mấy nhóc tân sinh đã phai nhạt, ngôi trường Hogwarts cuối cùng cũng từ từ khôi phục sự yên tĩnh.

Ngày hôm đó, Hogwarts thực sự rất quý giá, từ lúc nằm trên bả vai chủ nhân cùng hần tiến vào Đại sảnh Đường ăn bữa trưa, trông thấy tình trạng của tụi nhỏ và nụ cười tươi rói hiếm thấy trên gương mặt giáo sư McGonagall, thì Ngụy Nhiễm liền biết ngay.

Slytherin đang cười trộm, lén lút bàn tán Harry sắp xúi quẩy tới nơi rồi;

Nhưng ở một đầu khác, Harry lại đang cười, không phải kiểu cười ngu, mà là cười thật vui vẻ;

Giáo sư McGonagall cũng cười, nụ cười nhẹ nhàng và mừng rỡ.

Nhìn thấy cảnh tượng quái đản như thế, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn lập tức ngóc đầu quay sang ngó chủ nhân mình, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện kỳ lạ gì mà chủ nhân của cô và cô cũng không thể phát hiện à? Xem ra, dạo này việc học hành quả nhiên làm cô bỏ lơ tầm quan trọng của tin tức tình báo quá!

Sau khi một người một rắn ngồi vào chỗ, giáo sư Snape trước tiên liền hỏi giáo sư Flitwick ngay bên cạnh.

“Anh muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì hả?” Giáo sư Flitwick hồ hồ nhìn giáo sư Snape, “Ôi chà, là vậy nhé, Minerva vô tình phát hiện tài năng cười chối của Harry Potter —— y chang ba thằng bé! Bởi vậy cô mới xin Hiệu trưởng đồng ý, để Potter gia nhập đội nhà Gryffindor...”

Hay thật... Chỉ trong chớp mắt mà cô cảm nhận được hơi lạnh bùng phát khắp người chủ nhân luôn rồi đấy! Coi bộ đối với chủ nhiệm nhà Slytherin tin tức này thực sự chẳng tốt lành gì hết, mà khiến hần tức giận nhất chắc vẫn là cái vụ kế-thừa-năng-khiếu-của-ba-nó này rồi nhỉ?

Thế là, sau khi bị ngài chủ nhân mãi miên man suy nghĩ đút cho vài miếng trái cây và mấy lát bánh mì một cách cực kỳ qua loa, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rốt cuộc cũng hoàn tất bữa ăn bị thâm nhất kể từ ngày trở lại Hogwarts. Đến buổi chiều hôm đó, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm không rời đi với bất cứ vị giáo sư nào khác, chỉ quán cứng ngắc lấy chủ nhân của mình, không chịu buông ra. Mà giáo sư Snape đang đứng trên bờ vực bùng nổ cũng chẳng có tâm trạng để ép buộc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đi học, phát mạnh áo chùng một mình quay về căn hầm.

Toàn bộ học sinh Hogwarts hần phải vui mừng lắm —— bởi vì chiều nay chẳng có đứa nào có lớp Độc Dược cả, buổi chiều hôm nay là khoảng thời gian nghỉ ngơi hiếm có của giáo sư Snape.

Trên thực tế, làm một con thú cưng sống chung với giáo sư Snape hơn một năm, có thể nói là gần bó như hình với bóng, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghĩ rằng, cô biết rất rõ hầu hết mọi thứ liên quan đến cảm xúc của hần ——

Khi không vui hoặc phẫn nộ, hần luôn nhìn người khác bằng ánh mắt lạnh như băng, miệng thốt ra lời nói vô cùng cay nghiệt;

Khi vui vẻ, hài lòng, hần sẽ hơi cong khóe môi, rũ xuống đôi mắt đang cất giấu cảm xúc;

Khi trở nên đa cảm, rồi sa vào một hồi ức đau thương nào đó, hần sẽ luôn khép hờ mắt lại và siết chặt nắm đấm;

Cũng có thể, mỗi khi không cảm thấy gì đặc biệt, hần sẽ mang vẻ mặt bình tĩnh và ánh mắt trông thật sâu thẳm...

Thế nhưng, lúc giáo sư Snape đóng sầm cửa lại sau khi đã về tới văn phòng của mình, lần đầu tiên cô hiểu được, đây mới chính là sự bộc phát phẫn nộ nhất, mãnh liệt nhất của người đàn ông này.

Vừa vào đến cửa, chiếc bàn cà phê đã bị một cước đá đổ, đồ vật linh tinh văng khắp nơi, văn kiện, bút lông ngỗng, lọ mực trên bàn làm việc bị cánh tay hần quét dón thành đống, rồi dường như động tác đó đã rút hết toàn bộ sức lực của hần, hần bỏ mặc những lọn tóc màu đen vốn đã bắt đầu khá sạch sẽ và gọn gàng che khuất tầm mắt, trầm lặng ngồi trong căn phòng làm việc ngổn ngang, hần siết chặt nắm đấm của mình, không hề lên tiếng, không phát ra nổi một tiếng động...

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vẫn luôn quán chặt lấy giáo sư Snape, đến lúc này mới có thể từ từ nhúc nhích, động tác với kiểu cường độ như thế không ném luôn cả cô đi thì đúng là kỳ tích! Ôi, Merlin phù hộ ——

Nhưng rồi, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hiển nhiên cũng chẳng còn tâm trạng để tiếp tục suy nghĩ chuyện này, cô chậm rãi bò dọc theo cánh tay của chủ nhân lên mặt bàn làm việc, dùng cái đầu bé tẹo nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nắm chặt, gần như bị móng tay đâm chảy máu của giáo sư Snape.

Dường như ý thức được hành động của con thú cưng của mình, giáo sư Snape dần dần thả lỏng bàn tay, ngẩng đầu nhìn con rắn đang dùng cặp mắt hạt đậu ngốc nghếch nhìn hần qua mái tóc đen lòa xòa trước mặt, có chút thô lỗ xoa xoa cái đầu của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm —— động tác này tất nhiên khiến Ngụy Nhiễm cảm thấy rất không thoải mái, chẳng qua vì cân nhắc đến cảm xúc của chủ nhân cô, nên cô vẫn cứ quyết định nhẫn nại.

Sau hồi lâu, giáo sư Snape mới chậm chậm đứng lên, thở một tiếng thật dài, rút ra đũa phép, niệm câu thần chú thu hồi mọi vật về lại chỗ cũ. Con rắn nhỏ

Nguy Nhiễm vận vẹo cơ thể nhanh chóng bò xuống dưới bàn, ngoan ngoãn nỗ lực giúp đỡ dọn dẹp, có điều, làm một con rắn, cô rõ ràng hoàn toàn không có loại kỹ năng đó, hơn nữa chẳng biết nên nói là cô ngốc hay chỉ là không có sự nhanh nhẹn, mà cô cứ thế ngã lăn ra đất, bị miếng thủy tinh bề mặt cửa xước cả da...

Giáo sư Snape ngồi xổm người xuống, ôm con rắn nhỏ Nguy Nhiễm lên tay, xem xét vết thương không lớn lắm trên cơ thể nó, nhíu mày một cái, vỗ vỗ đầu nó: “Zoey, mi cũng thật là con rắn ngốc nghếch...” Nói xong, hắn nhẹ nhàng dùng thần chú chữa lành, làm những vết thương trên người con rắn nhỏ Nguy Nhiễm dần dần khép miệng.

Trông thấy chủ nhân mình đã lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, tuy rằng có lẽ hắn vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi con phần mộ kia, nhưng Nguy Nhiễm tin tưởng, bằng tính kiên cường của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không để cho kẻ khác nhìn ra cảm xúc thật sự của mình...

Tầm mắt chuyển dời từ khuôn mặt chủ nhân đến vết thương đã được chữa trị trên cơ thể, con rắn nhỏ Nguy Nhiễm len lén cười cười, dĩ nhiên cô biết phép thuật chữa trị cũng không thể nào chữa lành triệt để đến vậy, có lẽ vài ngày sắp tới sẽ không bò được linh hoạt như cũ, nhưng mà thế thì cô lại có cơ ở lì bên cạnh chủ nhân, theo dõi hắn để hắn không làm mấy chuyện tự ngược đãi kia rồi nhỉ?

Ừ ừ, hai ba ngày này phải tiến hành giám sát nghiêm ngặt —— ăn, ngủ, tắm, một thứ cũng không được lơ lửng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 37: Lần Đầu Tiên Chính Thức Trò Chuyện Với Harry

Biết cơ thể mình sau khi được phép thuật chữa trị thật ra cũng không thích hợp bò tới bò lui nhiều, con rắn nhỏ Nguy Nhiễm bèn dứt khoát trở nên lười biếng, bắt đầu cuộc sống mặt dày mày dạn nhõng nhẽo, thay vào đó, bất kể là ăn, mặc, ở, đi đứng hay là hoạt động học tập, chủ nhân của cô luôn sắp xếp hết cho cô một cách mạnh mẽ và dứt khoát, tự nhiên sẽ không cần cô lo nghĩ nhiều. Điều đáng tiếc duy nhất chính là bởi vì bị thương, nên mọi hành động của cô đều bị kiểm soát chặt chẽ, vốn còn tưởng có thể ngủ nướng thêm một chút, nhưng mới tản sáng hôm sau thì ý định đã bị đập tan!

Giáo sư Snape vẫn xóc dưng cô dậy như ngày thường, chẳng qua trái ngược với sự thô lỗ lúc trước, có lẽ vì hắn có cân nhắc đến chuyện cô bị thương cho nên cũng không làm cô choáng váng dữ dội như vậy nữa. Chỉ có điều, chuyện này cũng đủ để con rắn nhỏ mang thương tích trên người cảm nhận được sự tôn trọng tâm linh lần thứ hai rồi! Chẳng lẽ làm một con rắn thì sẽ không có quyền lợi xin nghỉ bệnh à?

Sau một hồi cố gắng để đầu óc thông thoáng hơn, con rắn nhỏ Nguy Nhiễm phát hiện ngày hôm nay không hề có bữa sáng được đưa đến trong văn phòng, cô chột bưng tỉnh —— hôm nay là ngày quy định đến Đại Sân Đường dùng bữa mang tính “báo cáo” của chủ nhân cô. Đại khái là do khoảng thời gian qua hắn luôn ăn trưa ở đại sảnh, làm cô quên bằng đi loại quy định như thế luôn.

Xét đến việc bữa sáng lại được uống sữa tươi, hơn nữa còn có thể cướp lấy mấy món ngọt mà Dumbledore đặc biệt chuẩn bị cho chính ông ta, Nguy Nhiễm liền vui không chịu nổi —— chẳng phải cô khoái khẩu gì những thứ đồ vật kia, mà cô chỉ là hết sức yêu thích được trông thấy —— biểu cảm buồn bực mỗi lần phát hiện bị cô bóc lột đồ ngọt của ông cụ râu bạc đó, cộng thêm bộ dạng oan ức của ông khi bị kẹt giữa tình cảnh trước mặt công chúng vào buổi sáng và con ghen vì không thể phản bác sự khiển trách trong im lặng của đông đảo đồng nghiệp xung quanh.

Tuy vậy, bữa sáng ngày hôm ấy ở Hogwarts thực ra cũng chẳng khiến người ta vui vẻ gì cho cam. Giữa lúc một người một rắn còn đang từ tốn ăn bữa sáng của mình, một gói hàng dài ngoằng do sáu con cú mèo liên hợp vận chuyển liền được thả xuống ngay trước mặt Harry.

Trên thực tế, mặc dù chiều hôm qua giáo sư Snape đã dùng hành động mang tính phá hoại trên diện rộng để xả bớt con giận dữ của mình xuống một mức độ nhất định nào đó, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhớ rõ vấn đề này. Mà cũng tại gói hàng đáng ghét vừa nhìn đã biết ngay là cây chổi kia, cái loại tâm trạng không ổn định này của hắn mới có phản ứng càng thêm mãnh liệt.

Nếu như nói không biết chuyện Harry gia nhập đội bóng Quidditch, thì có lẽ mọi người cũng sẽ không nghĩ ra cái thứ tên chổi bay ấy, nhưng có tình là, toàn bộ giáo sư Hogwarts đều biết rõ, thậm chí vì nguyên nhân của nó mà giáo sư Snape còn triệt để bùng nổ một lần. Thế nên, đối với tin tức sáng nay, cho dù con rắn nhỏ Nguy Nhiễm không thêm quan tâm, nhưng cô vẫn sẽ khắc vào trong đầu, huống chi chuyện này còn là việc lớn mang tính then chốt, có liên quan đến chủ nhân cô nữa chứ!

Nhìn sắc mặt âm u của chủ nhân cô và nụ cười xán lạn trên gương mặt giáo sư McGonagall tạo thành hai mảng đối lập rõ ràng, con rắn nhỏ Nguy Nhiễm bĩu môi —— thực ra, ai chẳng muốn để Nhà mình thắng lợi, đâu phải chỉ có một mình chủ nhân của cô đâu! Hơn nữa, chủ nhân của cô cũng chỉ trừ điểm đám sư tử con nhiều hơn chút xíu mà thôi, đằng này giáo sư McGonagall lại thắng tay phá vỡ quy định học sinh năm nhất không được có chổi bay và không thể tham gia đội bóng của Hogwarts luôn đó ——

Bởi vậy mới nói, mọi người đều có lòng ích kỷ. Và dĩ nhiên, cho dù bây giờ cô là một con rắn, nhưng cô cũng có lòng ích kỷ giống như vậy thôi.

Ăn xong bữa sáng, giáo sư Snape giao con rắn nhỏ cho giáo sư McGonagall, người có tiết dạy học buổi sáng, còn bản thân hắn thì lại phải bắt đầu chuẩn bị khóa học nâng cao dành cho học sinh năm thứ bảy sắp tốt nghiệp(1). Mỗi khi vào khóa học năm thứ bảy vốn chỉ toàn là tự thân thực hành chế tác chứ chẳng còn lý thuyết gì để giảng, giáo sư Snape luôn để mặc cho con rắn cưng của mình đi chơi khắp nơi —— à, đương nhiên hiện tại đã biến thành giao cô cho người khác đưa đi học rồi.

Ở một phương diện khác, từ khi các giáo sư phát hiện thật ra con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hẳn là có khả năng nghe hiểu một vài thứ, thì sự nhiệt tình giảng dạy của bọn họ bèn tăng cao rõ rệt! Ngoài việc bất cứ lúc nào cũng chú ý từng động tác nhỏ của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, bọn họ còn dành thêm giờ dạy cho cô —— ví dụ như vào khoảng thời gian trống giữa hai tiết học, các giáo sư đều sẽ làm mẫu một chút để cô quan sát. Tất nhiên, Ngụy Nhiễm thích nhất vẫn là màn biểu diễn biến hình của giáo sư McGonagall, đặc biệt là khi bà biến thành mèo, cực kỳ có phong thái của bà Norris.

Điều đáng tiếc duy nhất là, mỗi lần như thế cô lại chẳng dám hó hé một câu, bởi cô rất sợ những giáo sư ấy coi cô thành một con thú phép thuật quái lạ nào đó rồi mang đi mổ xẻ phân tích. Dù sao cô nghe bấy cú mèo bảo con chuột Scabbers xấu xa kia cũng có thể giao tiếp với loài chuột thông thường, lẽ như giáo sư McGonagall dưới lớp hóa thú cũng nghe hiểu được lời nói của cô, vậy thì chẳng phải cô sẽ bị bại lộ ư? May mà thời gian qua cô vẫn chưa nói gì nhiều lắm...

Ngụy Nhiễm vừa vui mừng, vừa nhìn giáo sư McGonagall kết thúc bài giảng thêm trong tiết học, sau đó rời khỏi phòng, có lẽ là tạm quay về văn phòng của bà để lấy vài thứ —— đầu sao cũng chẳng có ai dám đến giờ phút khó khăn phá vỡ trong lớp của giáo sư môn Biến Hình, chủ nhiệm nhà Gryffindor cả, bởi vì ở một mức độ nào đó mà nói, sự nghiêm túc của giáo sư McGonagall và tính lạnh lùng hà khắc của chủ nhân cô đều khủng bố y như nhau.

Giữa lúc Ngụy Nhiễm đang cuộn người nhằm chán thử nghiệm xem nên làm sao để điều động năng lượng phép thuật mà cô căn bản không hề cảm giác được trong cơ thể, một cậu nhóc tóc đen gầy yếu bỗng vội vã chạy vào, song khi phát hiện bên trong phòng học không có người, cậu nhóc bèn tỏ ra hơi nghi hoặc gãi gãi mái đầu bù xù như đồng cỏ dại của mình.

Ngụy Nhiễm rung lắc cái đuôi mảnh khảnh nhìn Chúa Cứu Thế đứng trước mặt, trông thế này thì chắc là cậu nhóc đến tìm giáo sư McGonagall nhỉ? Vừa vận hiện giờ ở lớp học không có người nào khác, đúng là thời điểm để giao lưu với Harry một bữa ra trò rồi. Nhưng mà, sự nhớ tới cây chổi sáng nay khiến chủ nhân của mình cực kỳ khó chịu... Ngụy Nhiễm liền dừng tọng trườn Harry một cái, sau đó mới “xi xi” làm bộ nghi ngờ hỏi: “Mi đang làm cái gì vậy?”

“Tôi...” Harry kinh ngạc nhìn con rắn nhỏ trên bàn làm việc, nó nhanh chân bước tới trước cái bàn, kim lông không đậu thốt ra Xà ngữ đáp lời: “Tao tới tìm giáo sư McGonagall, mày, mày có biết giáo sư McGonagall đang ở đâu không? Ồ, không phải, tao càng muốn hỏi, tại sao mày lại có thể nói chuyện? Hơn nữa hình như người khác cũng không nghe được, mà sao chỉ có mình tao nghe được?”

“Thứ ta đang nói chính là Xà ngữ, tất cả mọi người đều có thể nghe được, nhưng mà hình như chỉ có mình mi là nghe hiểu.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm trả lời một cách hết sức nhạt nhẽo, có điều cô vẫn khẽ nghiêng cái đầu be bé, liếc nhìn Harry qua khóe mắt, kinh thường nói: “Thậm chí đến ta đây cũng được ngài chủ nhân truyền thụ, hiểu biết loại phẩm chất nói được Xà ngữ rất riêng biệt này đại biểu cho cái gì, tại sao ngay cả mi cũng không biết hả, thật là ngu ngốc! Mi thật sự có chuẩn bị bài vở đáng hoàng sao? Ồi chà! Đích thực nên trừ Gryffindor 10 điểm —— vì sự dốt đặc của Harry Potter.”

“Tao...” Harry ngáp ngừng, nhớ đến hôm học tiết Độc Dược đầu tiên sau khai giảng, về vấn đề mà bản thân nó không thể trả lời, rõ ràng là con rắn này biết đáp án, nó bỗng nhất thời bắt đầu suy xét, chẳng lẽ đầu óc của nó không bằng nổi một con rắn thật? Còn nữa, có gì giáo sư Snape và con rắn của thầy lại có một bộ giống y chang nhau như thế, cứ khoái trừ điểm nó suốt thôi.

Giữa lúc Harry còn đang thắc mắc tứ tung, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lại thè lưỡi ra một chút, tiếp tục xia xói móc mĩa: “Lỗ mãng, dễ kích động, sao ở trên người mi ta chẳng nhòm thấy chút xíu nét đẹp nào mà Hedwig kể mỗi khi nhắc tới mi vậy nhỉ? Mi thực sự không cần tự mình kiểm điểm chút nào hết hả?”

“Mày... đến cùng là cái gì?” Harry ngây như phỗng nhìn con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, “Làm sao mà...”

Ngụy Nhiễm khinh bỉ ngó Harry, nói thật cô cũng biết đứa bé này đáng thương, rất đáng để cảm thông, nhưng vừa nghĩ tới chuyện cái con người ngay trước mắt sẽ khiến chủ nhân của mình hao phí một khoảng thời gian dài đi bảo vệ, mà thằng bé còn có khả năng chẳng thêm để ý, cô liền cảm thấy cực không thoải mái! Cho dù toàn bộ những chuyện này thực sự có lẽ chỉ là tình tiết từ quyển sách bên trong ký ức của riêng cô ——

“Là sinh vật phép thuật, ta tên Zoey, mi có thể gọi ta như thế.” Ngụy Nhiễm vô cùng đắc ý tự giới thiệu: “Điều ta muốn nói với mi chính là, nói được Xà ngữ đồng nghĩa với việc có được phẩm chất đặc thù của Slytherin, tốt nhất là mi nên tìm tư liệu tự mình đọc đi.”

“S...Slytherin?” Harry càng đỡ đầu.

“Hơn nữa còn là đặc trưng chỉ có hậu duệ mang dòng máu Slytherin mới có được.” Ngụy Nhiễm hơi khoa trương há to cái miệng vốn cũng không lớn lắm của mình, có điều, loại hành động tượng trưng cho sự nguy hiểm ghim sâu trong tư tưởng loài người này vẫn dọa Harry sợ tới mức lùi về sau một bước.

“Hậu... hậu duệ của S...Slytherin?” Harry lùi bước xong mới lặp lại lần nữa.

“Cái con chim lẻo lét chết tiệt kia của Hiệu trưởng Dumbledore cũng không giống con vẹt bằng mi đâu.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khẽ nghiêng đầu.

“Mình giống con vẹt...” Harry lặp lại theo bản năng, sau đó nhanh chóng lắc đầu nguây nguẩy, “Không thể nào!”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vụng trộm cười trong lòng, mấy chuyện con con có thể khiến Harry buồn bực như vậy, cô chắc chắn sẽ không bỏ qua! Thế nên, cô vui sướng tiếp tục nói: “Quả thực, hình thể của mi tương đối cao to, phỏng chừng không thể nhét vừa lồng vẹt trong nấy cửa hàng bán thú cưng

—— trừ phi dùng cái lòng cỡ bự hơn, chẳng hạn như, lòng sư tử?”

(1) Khóa học nâng cao: môn Pha chế Độc được Nâng cao, là khóa học nâng cao cuối cùng để đạt mức N.E.W.T – kỳ thi cuối cùng dành cho năm thứ 7 (N.E.W.Ts: Nastily Exhausting Wizarding Tests, theo bản dịch truyện thì nó là kỳ thi Phù thủy Tận sức, nhưng dịch sát nghĩa gốc thì nó nên được gọi là “Kỳ thi phù thủy gây mệt mỏi khủng khiếp”). Phù thủy Tận sức nghe cứ như học sinh cố gắng phấn đấu kiểu 5 điều Bác dạy, ngoan hiền ra phết. Còn tên gốc thì khai huych toẹt bản chất của cuộc thi: vất khô sức lực tụi học sinh năm thứ 7, chưa thi thì ná thờ với đồng kiến thức, ngồi phòng thi nhòm tờ đề thấy đời như hồ đen vũ trụ, thi xong đũa nào đũa nấy ngủm củ tỏi, tất nhiên là trừ mấy bọn học hành hết sảy như Hermione.)

Editor: Chuyện về xưng hô:

Harry với Zoey: trong mắt Harry, Zoey chỉ là một con rắn, xưng mày-tao là hoàn toàn bình thường, cũng giống như cách cậu nhóc gọi con rắn trong sở thú ở tập 1 vậy.

Zoey với Harry: hiện giờ Zoey là rắn, hơn nữa mấy màn độc mồm độc miệng của cô nàng thừa kế 100% độ hoàn mỹ của thầy Snape, cho nên xưng hô giống thầy mới thấy đủ cái sự bối mớ xia xối trong từng câu chữ.

Sẽ thay đổi cách xưng hô khi tình huống thay đổi, sao cho phù hợp nhất là ok hehe!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 38: Báo Cáo Của Bầy Chuột

Ngay lúc Harry mở miệng lặp lại câu “lòng sư tử” một cách vô thức thì giáo sư McGonagall đã bước vào, vừa trông thấy Harry liền nói thật nghiêm túc: “Cậu Potter, ta chỉ muốn nói với trò, Zoey, chính là con rắn nhỏ trước mặt trò đây, mặc dù nó là thú cưng của giáo sư Snape, mà ta biết rõ ở lớp Độc Dược trò cũng không được vui vẻ gì, nhưng Zoey là vô tội.”

Harry buồn bực gật gật đầu, rồi lại quay sang nhìn con rắn nằm dài trên bàn —— tuy rằng Harry không nhìn ra được vẻ mặt của con rắn nhỏ, nhưng mà cái điệu bộ lắc đuôi, thè lưỡi kia, thiết tình là khiến người ta vừa ghé mắt liền có cảm giác con rắn này đang cười nhạo nó đấy! Tại sao thú cưng của giáo sư Độc Dược lại giống y như giáo sư Độc Dược đến vậy chứ? Hờ ra là trừ điểm nó một cách đầy thích thú, động một chút thì lại mĩa mai nó, ời Merlin ơi! Nó thực sự còn có thể gửi gắm hy vọng vào con rắn này, hy vọng ở những tiết Độc Dược sắp tới sẽ giúp nó một tay sao?

Vừa mới nghĩ như thế, Harry liền âm thầm thờ dài, sau đó tỏ vẻ cực kỳ vô tội ngược nhìn giáo sư McGonagall, lấp ba lấp bấp giải thích: “Không phải, thưa giáo sư. Tại lúc con vào, con...con chỉ trông thấy mình nó, nên con muốn hỏi thử xem nó có gặp cô không...”

Giáo sư McGonagall cúi đầu, nhìn Harry chằm chằm bằng ánh mắt dễ sợ thường làm đám học trò phạm lỗi không dám tiếp xúc, nhưng Harry đích thực đã có ý định như thế, hơn nữa cũng không có chỗ nào khiến nó phải chột dạ, cho nên nó mới có thể dũng cảm đối mặt với bà.

Qua cả buổi trời, giáo sư McGonagall mới nói một cách khá miễng cường: “Thôi được, ta tin tưởng trò chưa nói gì. Thế nhưng, cậu Potter, trò thật sự cho rằng Zoey, con rắn này không chỉ có thể nghe hiểu trò đang hỏi cái gì mà còn có thể trả lời trò nữa hả?”

“Thực tế thì, nó đích xác đã ——” Harry hơi ngừng lại, nó vốn định khai ra nội dung cuộc đối thoại giữa nó và con rắn nhỏ, song nó chợt nghĩ, nếu khả năng của mình là thứ chỉ riêng hậu duệ của Slytherin mới có, đúng như con rắn kia đã nói, và nếu chuyện này bị người khác phát hiện, thì có khi nào hậu quả sẽ là nó bị đuổi cổ khỏi Gryffindor không? Vừa tưởng tượng đến cảnh nó gia nhập nhà Slytherin, trở thành học sinh dưới tay ông thầy Độc Dược, cộng thêm phải hứng chịu sự châm chọc khiêu khích từ Malfoy, nó liền cảm thấy không rét mà run! Có lẽ phải nhanh chóng đi điều tra cái khả năng quái gở này của nó cho rõ ràng mới được!

Nghĩ vậy, Harry bèn cố gắng suy tính làm sao để hoàn tất câu nói của mình, nó vắt hết óc mới nghĩ ra được một lý do, sau đó ngáp ngừng đáp: “Thưa giáo sư, thật ra, con, con tưởng mọi thú cưng trong thế giới phép thuật đều có thể nói chuyện với phù thủy, cho nên... con liền thử một lần xem sao. Nhưng rồi con thấy, hiệu quả đúng là... không tốt lắm”

“Được rồi, cậu Potter, ta có lời tán thưởng tinh thần dũng cảm thử nghiệm của trò, có điều ——” Giáo sư McGonagall hít một hơi sâu, “Tuy rằng trong những tình huống bình thường Zoey là một con rắn rất ngoan, thế nhưng nó vẫn là một con rắn độc, loại cực độc, nếu trò trêu chọc nó thật, như vậy trò rất có khả năng sẽ bị nó cắn đấy.”

“Vâng ạ, con biết rồi.” Harry gật đầu nhe nhẹ, chẳng qua trong lòng nó tất nhiên không cho rằng cái con rắn suốt ngày nghĩ xem nên trừ điểm nó kiểu nào kia sẽ không hiểu được nó và giáo sư đang nói những gì, huống chi, con rắn này còn có thể châm biếm người khác nữa đấy thôi! Chưa hết, chuyện về Hedwig nó vừa nói đó là gì nhỉ? Trời đất! Merlin phù hộ, tại sao bí mật liên quan đến con rắn này lại càng lúc càng nhiều thế?

Giữa lúc Harry vẫn đang đau đầu về vấn đề mà con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đã nói, giáo sư McGonagall bỗng mở miệng hỏi: “Cậu Potter, trò đến lớp vào giờ này, là vì có tiết học với ta hả?”

“Ôi, à, vâng ạ, thưa giáo sư.” Harry lập tức trả lời một cách lúng túng: “Còn nữa, con muốn tới để cảm ơn cô đã tặng con cái chổi bay. Ron nói với con cái chổi đó —— ý con là cây Nimbus 2000, là loại bay nhanh nhất hiện nay ạ.”

Ngay khi giáo sư McGonagall nghe xong câu nói ấy, khóe môi của bà liền nhếch lên một độ cong cực nhỏ, gần như khiến người ta không thể phát hiện, tâm trạng khá vui vẻ: “Không cần khách khí, Harry. Ta hy vọng trò có thể đạt thành tích tốt trong trận thi đấu ngày hôm nay, phải biết rằng —— chúng ta quả thực chưa thắng được Slytherin tới mấy năm liền rồi...”

Nghe thấy như thế, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khẽ giật giật cơ thể —— thì ra trong cuộc tranh giành so đo giữa hai Nhà ký túc xá, không chỉ riêng mình chủ nhân cô mới hậm hực than vãn, mà con ếch nọ của giáo sư McGonagall cũng không ít chút nào đâu! Nhưng nếu Gryffindor thật sự giành chiến thắng, vậy chẳng phải chủ nhân của cô sẽ rất khó chịu sao? Cho nên, vì sự vui vẻ của chủ nhân ta, Harry Potter, ta sẽ nguyên rủa mi không bắt được trái Snitch vàng!

Tiết học Biến Hình sau đó trôi qua một cách vô cùng thoải mái, mặc dù giáo sư McGonagall là một người cực kỳ nghiêm túc, song bởi vì tâm trạng khá tốt ban này, nên suốt bài giảng bà cộng thêm cho đám học trò không ít điểm, ngoài Nhà do bà làm chủ nhiệm, bên Slytherin học chung tiết cũng giành được khá nhiều, thậm chí chỉ trong một lần mà Draco đã thu về tới hơn mười lăm điểm cộng!

Chẳng qua, khi trông thấy Draco, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Hôm trước, món quà cậu nhóc đưa cho chủ nhân cô, rốt cuộc là cái gì thế? Cô nhớ lúc ấy giáo sư Snape đang định mở nó ra thì nhận được lá thư từ Dumbledore, sau đó bọn họ quên luôn về sự tồn tại của món quà, lại sau đó, vì lửa giận bùng bùng của vị giáo sư nọ mà cả văn phòng bị xáo trộn triệt để, không biết bây giờ cái hộp đã bị “bùa tẩy rửa” đẩy tới xó xỉnh nào rồi nhỉ? Xem ra, lúc trở về phải đi tìm thử coi sao...

Sau khi lớp Biến Hình kết thúc, ngài giáo sư Độc Dược vốn nên đến đón con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lại không hề xuất hiện, thay vào đó chính là thầy Giám thị Filch.

“Giáo sư McGonagall, xin lỗi vì đã quấy rầy!” Filch nói rõ to, “Tại vì một trò năm thứ bảy làm nổ banh một cái vạc trong giờ Độc Dược, nên giáo sư Snape để tôi tới mang con rắn kia, ờ, ý tôi là tới mang Zoey về.”

Giáo sư McGonagall khẽ gật đầu, “Vây làm phiền anh rồi, Filch.”

Filch đáp, không chút nào để ý: “Không có chi.”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghe thế xong bèn nhanh chóng bò từ trên bàn xuống, tiến đến bên cạnh bà Norris, vui vẻ chào hỏi bắt chuyện vài câu rồi leo lên lưng bà Norris.

Trông thấy con rắn nhỏ đã tự tìm đến vị trí thích hợp, ông thầy Giám thị Filch mới quay sang chào giáo sư McGonagall một câu, sau đó dẫn theo một mèo một rắn rời khỏi phòng học môn Biến Hình.

Đến khi bắt đầu di chuyển, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm gần như lập tức nghe thấy bà Norris thăm hỏi: “Này! Zoey, dạo này bò sống thế nào? Hình như cũng được một thời gian không gặp rồi đấy.”

“Ừ, phải ha.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rầu rĩ than một câu, “Dạo này bận lên lớp với bạn học quá.”

“Nhìn bạn kiểu này, bộ vị giáo sư Độc Dược kia của bò lạc quan với tương lai phép thuật của bò lắm hả?” Giọng điệu của bà Norris chứa đầy ý cười, “Thế, tiến độ học hành của bò tới đâu rồi?”

“Thiệt ra mình có thể nghe hiểu một ít đấy nhé.” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm tui thân nôm cái gáy của bà Norris, sau đó dùng sức cọ cái đầu bé tẹo của mình lên đầu con mèo, “Nhưng mà, mình cần bản chẳng cảm nhận được năng lượng phép thuật bà Pomfrey nói hôm làm kiểm tra gì hết trơn... Á đúng rồi, mình nhớ Norris cũng có năng lực phép thuật mà phải không?”

Bà Norris gật gù, “Thực tế, đây chỉ là bản năng của động vật thôi. Nói thật mình cảm thấy giáo sư Độc Dược của bạn rất thú vị, ít ra thì xưa giờ mình không biết vẫn còn có loài sinh vật phép thuật học được bùa chú phù thủy đấy. Ờ, về điểm này, có lẽ chúng ta có thể hỏi thử những loài sống lâu hơn một chút xem sao, ví dụ như —— mà thôi, trước tiên khoan đề cập tới chuyện này đã, bò nghe tin tình báo mấy con chuột mang về chưa?”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ban đầu còn tưởng thật sự có thể hỏi thăm được tư liệu gì đó, vốn tràn đầy chờ mong phần tiếp theo ngay sau cái cụm “ví dụ như” kia, nhưng rồi kết quả cuối cùng tự nhiên lại biến thành như thế?! Cho nên, cô bèn nói với giọng yếu xìu: “Chưa nghe, vậy chứ chúng nó báo tin gì?”

“Ồ, mấy hôm trước bầy chuột phát hiện giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, chính là cái gã cả thân nồng nặc mùi tỏi làm người ta khó chịu ấy, gần đây gã thường xuyên vào vùng lân cận khu Rừng Cấm, hơn nữa còn đi lúc nửa đêm.” Bà Norris băng quơ kể: “Mà tui cáo trong Rừng Cấm tới trao đổi thức ăn thì lại báo dạo này có một tên quái vật đỏ đen luôn tìm thứ gì đó bên trong khu rừng.”

“Ý bò là, ông giáo sư kia vào Rừng Cấm hả?” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hơi nghiêng đầu, cô nghĩ, có vẻ như bạch kỳ mã(1) sắp xui xẻo rồi nhỉ?

“Ồi chà! Lũ chuột không dám tùy tiện chui đầu vô trông, với lại bọn chúng theo dõi gã đến biên giới Rừng Cấm xong thì phát hiện gã không vào tiếp nữa...” Bà Norris vừa đi vừa giải thích, “Có điều hình như bọn chúng vẫn đang cố gắng liên hệ thêm càng nhiều loài sinh vật để cùng nhau điều tra, cực lực đánh đuổi cái tên gây ô nhiễm không khí ở Hogwarts kia...”

“Thiệt hả, được rồi...” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lúng túng nhìn bà Norris, cái mùi tỏi đó thực sự khiến mọi người căm ghét dữ vậy sao? À, cô nhớ rồi,

hình như cũng bởi vì mùi tỏi nồng nặc, bày chuột sống xung quanh phòng học môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mới phải dọn nhà, đi tìm chỗ định cư mới... Đúng là thù phá hoại gia đình mà!

(1) Bạch kỳ mã: theo wikipedia, bạch kỳ mã là “một con vật huyền bí và linh thiêng ở trong Khu rừng cấm (Forbidden Forest) của trường Hogwarts. Lông đuôi của nó có thể dùng để chế tạo đũa phép. Sừng và lông đuôi thường được dùng trong môn Độc Dược. Máu của nó màu bạc, nó di chuyển rất nhanh nhẹn.

Bạch kỳ mã là một con vật đẹp và buồn: chân dài thon thả, bờm màu ngọc trai.

Máu bạch kỳ mã có thể làm cho người ta bất tử, dù cái chết đã kề cận. Nhưng bù lại nếu một người giết bạch kỳ mã có thể bị ghét bỏ suốt phần đời còn lại khi máu bạch kỳ mã chạm vào môi hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 39: Rốt Cuộc Thì Đã Ăn Phải Cái Gì Vậy?

“Norris, thế mọi người chưa từng đoán xem có phải hắn đang giấu một bí mật xấu xa nào đó hay không sao?” Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cố gắng nghĩ cách hướng dẫn bà Norris đi lên con đường điều tra đúng đắn —— bởi suy cho cùng, gã kia rất nguy hiểm. Và lại, tuy bạch kỳ mã trong Rừng Cấm là vô tội, nhưng cô không phải loài nhân mã có khả năng tiên tri, bói toán, cô chỉ là một con rắn độc mới bắt đầu có năng lực phép thuật mà thôi.

“Có.” Bà Norris bước từng bước tao nhã, vừa đi vừa kể: “Bây nhện đã theo dõi bên kia suốt ngày đêm rồi. Hy vọng có thể lấy được ít manh mối. Nhân tiện nói luôn, trình độ theo dõi của bọn chúng là đảm bảo nhất đấy. Mặt khác, những sinh vật sống trong Rừng Cấm, bao gồm cả loài nhân mã cũng đang bắt đầu công cuộc tuần tra, nhóm nhân mã hình như đã biết điều gì đó, nhưng mà bọn họ không chịu nói.”

Nhện và nhân mã? Chẳng lẽ manh mối chính là cái này sao? Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khó xử suy tính, nhưng ở ngoài miệng, cô vẫn tiếp tục khuyên lơn bà Norris để bà đừng nghĩ ngợi nhiều quá, dù sao thì cá tính của bảy nhân mã cũng là cái kiểu như thế thôi.

“À, nhắc mới nhớ, hôm nay mình còn nghe được một chuyện khá thú vị ——” Bà Norris cười híp mắt nói: “Có một cái gương lớn bị chuyển đến căn phòng nào đó trên hành lang, nghe đâu một con chuột nhất sống ở đó trông thấy toàn bộ cảnh tượng nên vừa được bọn họ phá lệ cho phép dời nhà vào phòng bếp Hogwarts rồi.”

Nó... chính là chiếc gương có thể soi rõ những ước muốn sâu xa nhất kia ư? Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm sững sờ một chút, nói như vậy, thì ra mới sớm thế này mà chiếc gương đó đã được chuyển đến Hogwarts rồi! Có điều —— dọn nhà vô phòng bếp? Chẳng lẽ giấc mơ to lớn nhất của bảy chuột chỉ là ăn thôi hả? Hơi bị thiếu ý chí theo đuổi quá đấy!

Suốt thời gian sau đó hai con thú cưng vừa đi vừa tán gẫu, Filch đương nhiên chẳng hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng đối với tình hữu nghị của bọn họ, ông ta cũng không ngang ngược can thiệp vào, chỉ mang theo bọn họ đi thẳng một đường trở lại văn phòng Độc Dược.

Khi cả đoàn tới trước cửa văn phòng Độc Dược, giáo sư Snape vẫn chưa xử lý xong vụ nổ vạc và trở về, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm bèn trao đổi đôi chút về kế hoạch hành động tiếp theo một cách ngắn gọn với bà Norris rồi mới chào tạm biệt, bỏ vào trong văn phòng Độc Dược qua khe hở giữa cánh cửa và sàn nhà —— đạo gần đây động tác này càng lúc càng khó làm, có vẻ như mặc dù chưa thay da nhưng cơ thể của cô vẫn đã tăng trưởng thêm một ít rồi.

Dựa theo “chiều cao” do Ngụy Nhiễm tự mình đo đạc bằng cây thước đặt trên cái bàn ở chỗ giáo sư Flitwick, độ dài cơ thể chính xác của cô hiện đã đạt đến 25 centimet, bề ngang phát triển không nhiều lắm. Cho dù trước kia cô chưa từng đo, song bây giờ, nhìn từ động tác chui khe cửa của cô thì cô quả thực đã lớn hơn một chút. Nhưng mà, tại sao cô vẫn chưa thay da cơ chứ? Chẳng lẽ chỉ cần có năng lực phép thuật, thì đến cả bộ áo khoác da của cô cũng sẽ tự động phát triển hay sao? Hu hu, cô còn đang muốn cảm mấy cái áo da đó đi đổi vài món quà xịn hơn nữa mà...

Có điều, bây giờ không phải là lúc vướng bận vấn đề này, Ngụy Nhiễm lắc lắc cái đầu nhỏ, quảng mấy chuyện liên quan tới sự sinh trưởng vốn chẳng lớn lao gì của bản thân ra khỏi óc, sau đó bắt đầu cố gắng hồi tưởng những động tác của chủ nhân cô lúc nhận được lá thư mà hôm ấy ông già râu bạc kia để Fawkes đưa đến, rốt cuộc thì cái hộp Draco tặng bị vứt tới chỗ nào? Trên bàn làm việc? Hay trên ghế sofa? Thế nhưng —— con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đầu đầu nghĩ, bất luận nó ở chỗ nào, thì sau cái ngày cần hăm phải chịu đựng con búng phát lửa giận ấy, xác suất cái hộp còn ở tại chỗ cũ là bằng không.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ra sức tìm kiếm, bàn làm việc, bàn cà phê, không có; góc trống bên cạnh giá sách, cũng không có; sau một hồi lục lọi mọi góc ngách mà cô cho rằng có thể đã được cái “bùa tẩy rửa” kia dọn dẹp, cô không thể không bắt đầu rà soát rải thảm —— nghiêm chỉnh và thận trọng bò xuống tìm ở những hốc kẹt bị che khuất dưới gầm ghế sofa hoặc trong khe hở dưới chân giá sách.

(Rà soát rải thảm: thuật ngữ ngành cảnh sát, chỉ việc tìm kiếm/ rà soát trên diện rộng một cách thật chi tiết, từng chút từng chút một)

Sau một hồi lăn lê bò toài từ gầm sofa đến kê hờ tối thui dưới giá sách, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nhẹ nhàng cử động cơ thể mệt lả bám đầy tro bụi, bò dọc theo từng ô vuông giá sách, một lần nữa leo lên đỉnh kệ cao vút — vừa bò vừa cảm thán — mấy con gia tinh làm việc mà không có tinh thần trách nhiệm gì hết, văn phòng Độc Dược thực sự là rất cần được dọn dẹp đàng hoàng lại lần nữa rồi đó!

Nhưng may mắn thay, khi bò đến chỗ đỉnh kệ gần như áp sát với trần nhà, cô cuối cùng cũng tìm được cái hộp quà bị câu thần chú đáng ghét kia lừa vào một xô! Trời ạ, nếu không phải vì hôm nay trông thấy Draco khiến cô nghĩ tới nguy cơ mà món quà này rất có thể đang ẩn giấu nên mới bắt đầu đi tìm, thì với một món đồ nằm ở nơi như thế này, chắc cô và cả chủ nhân của cô đều nhất định sẽ bỏ qua luôn rồi nhỉ? Ôi ôi, nếu cái tên quý tộc tóc bạch kim kia có ý đồ xấu xa thật, vậy thì chuyện này phải nguy hiểm tới cỡ nào chứ?

Nghe đến đây, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liền bắt đầu nguyên rủa cái tên mắc dịch đã phát minh ra bùa “tẩy rửa”, hoàn toàn chẳng đặt ra giới hạn đồ vật nào nên được xếp dọn vào đâu gì cả! Thực sự là quá thất bại! Sau này cô nhất định phải tiến hành cải tạo nó — dĩ nhiên, điều kiện trước tiên để làm được việc như thế chính là, nếu quả thật có một ngày, cô có khả năng phá vỡ quy luật sinh vật phép thuật không thể học thần chú phù thủy.

Có điều, nếu mấy thứ này đều là chuyện trong tương lai, vậy thì hiện tại cô vẫn cứ tập trung vào cái hộp trước mắt đi đã! Ngụy Nhiễm nhìn cái hộp khá to tại sau lần bị đập tới đập lui hôm nọ, há to mồm, dùng lực miệng và đuôi, ra sức xé mở “món hàng nguy hiểm” này.

Ngay lúc ấy, cánh cửa văn phòng Độc Dược mở ra, giáo sư Snape bước từng bước nặng nề tiến vào, làm một vị giáo sư Độc Dược, đối với chuyện đã học lên năm thứ bảy, sắp tốt nghiệp rồi mà vẫn có người có thể làm vạc nấu thuốc nổ tung, đe dọa đến sự an toàn của những người bên cạnh, giáo sư Snape cảm thấy, đây tuyệt đối là một cú sốc đáng sợ! Ôi Merlin ở trên cao — là học sinh năm thứ bảy rồi, đã trải qua cả bảy năm học hành rồi, thế mà vẫn có thể gây ra chuyện như vậy, quả thật chính là sự sỉ nhục cho sự nghiệp làm giáo sư của hắn! Và cũng bởi sự kiện ngoài ý muốn ấy, mà tâm trạng ác liệt trong suốt mấy ngày gần đây của giáo sư Snape càng lúc càng giống như lửa bị châm thêm dầu.

Bước vào văn phòng làm việc của mình, giáo sư Snape vốn tưởng rằng con rắn nhỏ mà hắn nhờ Filch đón về sẽ ồ ạt bỏ ra bày tỏ sự chào đón của nó, chỉ ít còn có thể cho hắn một chút cảm giác thành tựu khi làm chủ nhân của một con thú cưng, thế nhưng, mãi đến lúc hắn đã đứng ngay chính giữa căn phòng, hắn vẫn không hề nhìn thấy tung tích của con rắn nhỏ lười biếng kia. Không lẽ, nó vẫn chưa trở về?

Song lại nhớ tới khoảng thời gian chậm trễ của bản thân, hắn biết ngay rằng suy đoán này là không đúng, cho nên hắn liền xụ mặt, cực kỳ bức bối bất chước đáng về khi một chủ nhân gọi thú cưng của mình: “Zoey? Đi ra đây!”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vẫn mãi ở trên đầu giá sách bặt mạng khiêu chiến với cái hộp, không hề chú ý chủ nhân của cô đã về, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu trầm thấp như vậy, toàn thân bỗng run hết cả lên, cơ thể vốn đang cong vẹo vì phải dùng sức xé mở cái hộp bất giác co giật một cái, trọng tâm không ổn định khiến cô lập tức rớt xuống khỏi đỉnh kệ.

Mất thấy chính mình sắp ngã thành nửa chết nửa liệt, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm liền liều mạng há mồm, cố gắng hô to “Cứu mạng” — tất nhiên, đây chỉ là bản năng cầu sinh từ hồi còn làm người của cô mà thôi.

Giáo sư Snape gọi thú cưng của mình xong, tự nhiên cũng chú ý tới tình cảnh ấy, hắn nhanh chóng rút đũa phép, ếm một cái bùa bay(1) lên con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, đảm bảo an toàn cho nó.

Nhưng có tình, đồng thời rơi xuống với con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm còn có hộp quà bị đuôi của cô quẹt trúng. Mà cái hộp khiến con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm tổn hết hơi cũng không thể mở đó lại nè ngay lúc rớt xuống, vừa vụn va vào một góc cạnh nhô ra của giá sách rồi nhẹ nhàng mở bung ra — cho nên, cứ như vậy, y theo định nghĩa trong Vật lý học, món đồ không rõ là gì ở bên trong bèn lọt thẳng vào cái miệng há to của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang rơi tự do với vận tốc chậm dần... .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 40: Cái Này Có Tính Là Lãng Phí Hay Không?

Sau khi nghe thấy câu thần chú của cái bùa bay kia, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cảm giác được tốc độ rơi của mình dần dần chậm lại, vốn là đã thờ phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lúc vật lạ rớt vào trong cái miệng đang há to của cô, cô căn bản còn chưa phản ứng kịp thì đã trực tiếp nuốt trọn món đồ đó — không thể không cảm thán rằng, công năng nuốt lớn của loài rắn thực sự là quá mạnh mẽ!

Ngụy Nhiễm ai oán nghĩ thầm, nếu chuyện này xảy ra với người, nói không chừng nó đã mắc kẹt ở đâu đó rồi, tuy rằng đồ vật kia xác thực không lớn lắm, song tính chất hình như có chút trơn trượt, cảm giác giống như trạng thái bán lỏng. Nhưng mà, vấn đề then chốt nhất là, thứ này rốt cuộc là cái gì vậy? Sau này sẽ không cần phải mổ bụng kiểm tra chứ? Không biết phương pháp thú y của giới phù thủy có tốt hơn giới Muggle, có thể cho cô một cuộc giải phẫu không đau không sẹo hay không nhỉ?

Giữa lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm mãi mê suy nghĩ mấy chuyện có hay không có như thế, giáo sư Snape đã bước nhanh tới, bế lấy con rắn nhỏ đang chậm chậm rơi xuống, đặt cô lên bả vai hắn, sau đó mới ngồi xôm xuống nhặt cái hộp bị mở bung ở bên cạnh, hắn cẩn thận kiểm tra bên trong hộp một chút rồi nhẹ nhàng ngửi thử mùi hương của nó, ngay tức khắc, sắc mặt của hắn trở nên thật khó coi, chớp một phát bắt lấy cái cổ của con rắn nhỏ Ngụy

Nhiệm, “Zoey, khắc ra!”

Khắc ra? Con rắn nhỏ Ngụy Nhiệm bày vẻ mặt như khóc tang nhìn chủ nhân của mình, cô cũng muốn khắc ra lắm chứ, nhưng mà đồ đã vào bụng thì phải khắc ra kiểu nào? A, chẳng lẽ đồ vật cô nuốt vào là vật liệu quan trọng nào đó? Làm chủ nhân cô thấy tiếc rồi hả? Hu hu, thì ra địa vị của cô vẫn không cao cấp bằng nguyên vật liệu sao?

Giáo sư Snape đương nhiên sẽ không biết con rắn nhỏ Ngụy Nhiệm đang xót xa hờn tủi cái gì, hắn chỉ kẹp chặt cổ của cô, dùng sức xoa nắn cái bụng con rắn nhỏ của hắn, nỗ lực làm cho nó ói món đồ ra, có điều mãi đến khi con rắn đã bị hắn vật lộn đến mức đau khổ không thể tả, ngài giáo sư Độc Dược mới phát hiện như vậy cũng không phải là biện pháp.

Thế là, giáo sư Snape bèn cấp tốc bắc vạc, chọn lọc vài dược liệu từ trong tủ dược phẩm một cách đầy quyết đoán, bắt đầu công tác hầm chế thực nhanh chóng. Hành động như thế khiến con rắn nhỏ đột nhiên có cảm giác sợ hãi — chẳng lẽ món đồ cô nuốt có độc? Hơn nữa còn không phải là loại thuốc độc thông thường, đến nỗi thuốc giải cũng cần ngài chủ nhân đặc biệt điều chế sao?

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiệm kinh hồn táng đảm, tí mi nghiền cứu từng biến hóa trên cơ thể của mình, và rồi, cô bắt đầu cảm thấy đầu óc càng lúc càng nặng nề, thân mình càng lúc càng nóng, một cảm giác bành trướng kịch liệt bỗng dâng lên, căng cứng đến mức tầng da rắn mỏng manh của cô như có xu hướng nứt toạc.

Lúc này, giáo sư Snape đã pha chế thuốc nước thành công, hắn nhìn đáng vẻ đáng thương của con thú cưng, nhíu mày một cái, vươn tay trái ra kẹp cổ cô lại, trực tiếp rót thuốc vào họng — phải biết rằng, bởi vì công tác mớm thuốc trước kia, cho nên đối với chuyện như vậy, giáo sư Snape đã quen tay quen việc quá rồi.

Ngay sau khi uống ngụm đầu tiên của món thuốc nước mà chủ nhân cô vừa pha chế, con rắn nhỏ Ngụy Nhiệm vốn đã cực kỳ khó chịu liền bắt đầu nôn khan — trời đất, mùi vị này là cái quỷ gì vậy? Vốn tưởng rằng loại thuốc tăng cường năng lượng pháp thuật hồi trước đã khó uống tới trình độ cao nhất rồi, nhưng nếu so sánh với món thuốc hiện tại, thì nó giống như phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn ấy! Tuy vậy, cho dù thuốc này vô cùng kinh tởm, song vì suy xét đến sự an toàn tính mạng của mình, con rắn nhỏ Ngụy Nhiệm vẫn cố gắng buộc bản thân nuốt trọn chúng nó, đồng thời cố nén cơn xung động muốn ói hết cả ra.

Nhưng ngay khi Ngụy Nhiệm cảm thấy cô đã chấm dứt với nỗi giày vò của việc uống thuốc, cuối cùng cũng được sống sót, thì ngài chủ nhân đột nhiên lại bắt đầu tọng thêm vào bụng của cô. Ngụy Nhiệm ra sức ngậm chặt mồm, hu hu, đây là muốn trộn đều trộn đủ chất giải độc trong bụng cô à?

Giáo sư Snape đau đầu nhìn con rắn cưng của mình, rõ ràng món thuốc này đã kinh khủng lắm rồi, nhưng tại sao con rắn xưa giờ ngay cả thuốc tăng cường phép thuật cũng không nhịn nổi của hắn lại có thể uống cạn cái thứ này mà không nôn ọe chút nào cơ chứ? Thế có Merlin biết, hắn phải suy nghĩ rất lâu mới pha được loại thuốc có thể khiến nó ói ra món đồ chơi lố bịch bị nó nuốt vào bụng kia đấy!

Nghĩ tới đây, giáo sư Snape lần đầu tiên gửi gắm hy vọng vào phần trăm con rắn cưng của hắn có thể nghe hiểu lời hắn nói, cắn răng, mô phỏng theo mấy kiểu đồ dành nhào nhọt ngu xuẩn mà chủ thú cưng thường dùng với con thú của họ, nói rằng: “Zoey, há mồm nào, nôn mọi thứ ra, kể cả cái mà mi đã nuốt nữa... Có nghe không? Cái đồ đó không ăn được...”

Nghe xong câu nói của chủ nhân mình, Ngụy Nhiệm cảm thấy sao từ lúc đến với thế giới này cô cứ bị giốn mặt hoài vậy? A a a, chẳng lẽ mục đích chủ nhân cô cho cô uống thứ này là để nôn nữa sao? Thế thì cô mắc chứng gì phải kiên trì chứ! Nghĩ tới đây, Ngụy Nhiệm bèn dứt khoát, kiên quyết ọe toàn bộ món thuốc nước mùi vị khủng bố kia ra, ép hết mọi nguồn cơn khiến cô khổ khổ ra ngoài...

Tiếc thay, kết quả làm cả chủ nhân và thú cưng đều thất vọng chính là, dù đã hy sinh lớn như thế, nhưng cái thứ chết tiệt bị Ngụy nhiệm nuốt vào bụng vẫn không có xuất hiện.

Đồ vật đó đến cùng là cái gì? Ngụy Nhiệm quan sát chủ nhân của mình, có vẻ như cũng không phải là độc dược gì nhỉ? Không lẽ nó thực chất là một vật liệu cực kỳ quý giá, đánh bại đánh bại bị cô nuốt nhầm? Như vậy, nếu là như vậy, có khi nào chủ nhân của cô cân nhắc giá trị xong thì sẽ vứt bỏ cô, chọn lựa vật liệu không...? Hu hu, cô nhất định sẽ nỗ lực phối hợp trị liệu, tổng cái thứ lúc nào cũng có thể đe dọa đến sự an toàn tính mạng của cô này ra ngoài!

Khi đã phát hiện phương pháp của bản thân cũng không có hiệu quả, giáo sư Snape bèn dứt khoát ẵm con rắn của hắn lên, chẳng hề để ý thu dọn chai lọ vạc thuốc lung tung trong văn phòng, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài, thẳng tiến khu bệnh xá — tìm bà Pomfrey nghĩ cách giải quyết. Có điều, trên đường đi, sắc mặt giáo sư Snape cũng không dễ coi chút nào, đợi lúc lấy được đồ vật kia ra, hắn nhất định sẽ nghiêm khắc cảnh cáo cái con rắn tham ăn này một trận: Không phải thứ nào cũng có thể tùy tiện bỏ vô miệng!

Giáo sư Độc Dược vừa rời khỏi bệnh xá không bao lâu thì đã phải quay lại lần nữa khiến bà Pomfrey khá là kinh ngạc, nhưng khi trông thấy con rắn nhỏ ốm đau oặt oẹ trong ngực hắn, bản năng thầy thuốc lập tức làm khí thế của bà trở nên thực lớn mạnh, vô cùng tức giận chỉ trích: “Severus, anh lại làm cái gì với Zoey thế hả? Anh phải biết là nó còn nhỏ chứ...”

Giáo sư Snape hung tợn trừng con rắn nhỏ, hết sức bất mãn chầm chọc: “Là chính nó tham ăn, nuốt vào thuốc sinh trưởng nồng độ cao được tính chế đến trạng thái bán rắn. Phải biết rằng tới khi tôi kiểm tra cái hộp xong mới phát hiện, thứ kia... Tuyệt đối có thể làm nó mọc ra thêm mấy cái đầu đấy!”

Đáng giận nhất chính là, Lucius Malfoy nhắc chứng gì lại muốn tặng hắn thứ này chứ? Được thôi, hắn thừa nhận loại thuốc sinh trưởng được thuần túy tính chế từ thực vật này và thuốc sinh trưởng phổ thông có khác biệt rất lớn, hơn nữa rất nhiều phương diện trong lĩnh vực Độc Dược đều có chỗ cần dùng nó — không, hắn chẳng cảm thấy hắn đang giận chó đánh mèo chút nào cả! Nếu con rắn của hắn chết vì sinh trưởng quá nhanh, vậy thì Lucius Malfoy, kẻ đã đưa thứ này tới, chính là tên đầu sỏ!

Bà Pomfrey nghe giáo sư Snape giải thích xong, sắc mặt có hơi thay đổi, bà lập tức rút đầu phép, nhanh chóng bắt đầu kiểm tra cơ thể của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, sau đó lên tiếng với vẻ xin lỗi: “Tuy rằng có thể lấy ra, nhưng tôi tin là nó đã hấp thu một phần trong đó rồi, nhìn đáng vẻ đáng thương của nó bây giờ, đêm nay có thể sẽ rất khó vượt qua...”

“Vậy thì nhanh lấy ra đi!” Giáo sư Snape nhìn bà y tá trước mắt, không nhịn được nói: “Còn chần chờ gì nữa chứ?”

Bà Pomfrey bắt đầu dùng giáo sư Độc Dược một cái, chẳng qua xét thấy hẳn là “người nhà” bệnh nhân nên mới có tâm trạng lo lắng như thế, bà rút cuộc vẫn kiên nhẫn giải thích: “Severus, tôi cần một lượng thuốc rất lớn, có thể bổ sung đủ năng lượng mà nó cần có trong quá trình sinh trưởng, bằng không sự sinh trưởng cấp tốc như vậy tuyệt đối có thể giết chết Zoey. Tôi nghĩ có lẽ anh có thể giúp tôi việc này, còn tôi sẽ tập trung chữa trị cho Zoey...”

Giáo sư Snape nghe đến đó bèn rửa thầm một tiếng, xoay người đi vào phòng chứa thuốc bên trong bệnh xá, bắt tay vào công việc. Mặt khác, bà Pomfrey lại cẩn thận từng li từng tí chuyển con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm sang một chiếc giường bệnh tinh xảo xinh xắn —— đây là vị trí chuyên dụng dành riêng cho nhóm thú cưng ở Hogwarts, sau đó bắt đầu công tác chữa trị.

Con rắn nhỏ nghe rõ cuộc đối thoại của chủ nhân mình và bà Pomfrey, cảm thấy cô kỳ thực thật sự rất vô tội, dù sao cô cũng chỉ muốn tìm được cái hộp đó thôi, căn bản chẳng có ham muốn ăn luôn nó gì cả, tạo thành hậu quả thế này đâu phải là điều cô muốn đâu! Chẳng qua, nói đi thì phải nói lại, thứ này có thể khiến cô lớn lên, vậy có phải nó cũng đồng nghĩa với chuyện cô rất có thể sẽ lớn đến một độ dài khủng bố nào đó không? Ôi không, phải biết rằng, cơ thể to lớn không chỉ bất lợi cho mọi hoạt động, mà sau này còn mất đi khả năng một mình lén chạy ra ngoài văn phòng Độc Dược nữa đó!

Sau khi bà Pomfrey lấy được khối thuốc sinh trưởng chỉ bị hấp thu một phần cực nhỏ, trên cơ bản vẫn giữ nguyên dạng ra ngoài, bà liền bắt đầu đút con rắn nhỏ uống phần thuốc nước sử dụng phối hợp với thuốc sinh trưởng do giáo sư Độc Dược vừa mới tự tay hầm chế.

Phi thường may mắn là, không rõ bởi vì chính bản thân con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm hay vì năng lực phép thuật đặc biệt cô sẵn có, mà sau khi trải qua lần lột da đầy đau khổ, gần như có thể dùng máu thịt be bét để hình dung, sự phát triển của cô đã dần dần ổn định lại, và rồi, dưới sự chăm sóc từ những câu thần chú chữa trị được bà Pomfrey vận dụng một cách thông thạo, mấy vết thương khiến cô khốn khổ cũng dần dần không còn đau nữa.

Ban đêm, thuốc sinh trưởng đã mất đi hiệu lực, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm mang theo tinh thần mệt mỏi vì kiệt sức quá độ và cơn đau hành hạ, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Đến tận giờ phút này, bà Pomfrey mới khẽ nở nụ cười: “Được rồi, Severus, tôi nghĩ tình huống của Zoey đã không có vấn đề gì nữa, chúng ta xác thực nên ăn mừng đấy, bị thuốc sinh trưởng nồng độ cao như thế ảnh hưởng mà nó chỉ lớn lên có bấy nhiêu đây thôi... Có điều, tối nay để nó ở lại chỗ này cho tôi chăm sóc là tốt nhất.”

Giáo sư Snape lạnh lùng nhìn đồng nghiệp của mình, rồi lại nhìn sang con rắn đã dài gần 40cm, lớn cỡ hai ngón tay nằm trên chiếc giường nhỏ nhắn tinh xảo, hơi bất mãn bĩu môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói một câu rời khỏi bệnh xá...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 41: Âm Mưu Quỷ Khổng Lồ Ở Lễ Halloween

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Nhiễm tỉnh lại từ giấc ngủ mê man, đến lúc cố gắng cử động cơ thể của chính mình cô mới phát hiện —— thế mà chẳng còn cảm thấy chút đau đớn nào nữa! Những câu thần chú chữa trị kia thật sự có hiệu quả như vậy sao? Có điều, khi cô còn chưa kịp tiếp tục kiểm tra cơ thể của mình thì bà Pomfrey đã đi tới, vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt ve đầu con rắn nhỏ, vui cười tươi rói nói rằng: “Được rồi, bé cưng, mày tỉnh là không sao rồi, ôi, ta nghĩ mày cần phải thích ứng với cái đầu của mày một lần nữa đấy...”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghe xong câu nói ấy bèn xoay đầu nhìn xem cơ thể của chính mình, bấy giờ mới nhận ra cơ thể vốn thật mảnh mai, nhỏ và ngắn ngủn của cô, sao lại biến thành vừa dài vừa thô mắt rồi? A —— không lẽ, thứ thuốc kia còn có tác dụng làm béo? Thử lắc lắc cái đuôi, cô phát hiện bây giờ sức lực cần dùng để bắt đầu cử động lớn hơn nhiều so với trước đây, chẳng qua hình như bởi vì kích cỡ to lớn của cơ thể, cho nên cái gọi là năng lượng trong người mà lúc trước cô hoàn toàn không cảm giác được bây giờ lại có chút phản ứng —— ừm, loại năng lượng khiến tinh thần của cô đặc biệt dồi dào này, chắc hẳn chính là một kiểu hình thức biểu thị năng lực phép thuật rồi nhỉ?

Chẳng lẽ, nguyên nhân trước đây cô không cảm giác được năng lượng phép thuật là do tuổi còn quá nhỏ? Chỉ bởi vì cái đầu quá bé nên cô mới học phép thuật thất bại, giống như phù thủy vị thành niên thường thường không thể tự mình khống chế năng lực pháp thuật mà tạo thành những sự kiện rò rỉ pháp thuật thôi sao? Nếu quả thật như thế, vậy thì —— đúng là cũng phải cảm ơn thứ thuốc sinh trưởng hành cô sống đỡ chết đỡ kia rồi.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rảnh rỗi buồn chán, liên tục thăm dò sự huyền bí trong cơ thể, mãi cho đến thời gian dùng bữa tối, cô mới trông thấy chủ nhân của mình. Giáo sư Snape vẫn mặc một cây đồ đen như cũ, có điều tâm trạng hiện tại của hẳn rõ ràng không tốt chút nào, cả người tỏa ra hơi thở lạnh như băng đủ để người khác phải lùi bước tránh xa. Tuy nhiên, những người khác ở đây lại không bao gồm cả bà Pomfrey.

Bà y tá vừa nhìn thấy giáo sư Snape đi đến liền chỉ chỉ Ngụy Nhiễm vẫn luôn nằm trên giường bệnh, “Zoey đã không sao rồi, nhưng mà tôi nghĩ là nó xác thực phải cần một khoảng thời gian mới thích ứng được với hình thể mới của nó, dù sao thì nó cũng lớn lên hơi nhanh quá.”

Giáo sư Snape khẽ gật đầu, chau mày liếc nhìn con vật mà hiện tại hẳn rõ ràng đã không thể dùng túi áo để đựng —— tuy rằng với hình thể bây giờ, nọc độc nó cung cấp sẽ càng nhiều, thế nhưng nếu nói tới chuyện làm một con thú cưng thì hình như lại có chút bất tiện mất rồi. Chẳng qua, một chỗ tốt khác chính là —— bây giờ con rắn này hoàn toàn không thể tự mình tự do ra vào văn phòng của hắn, nói cách khác, mấy chuyện ăn nhấm đồ vật này nó giống bây giờ, về sau chắc hẳn sẽ không còn tái diễn nữa.

Nghĩ tới đây, ngài giáo sư Độc Dược cuối cùng cũng coi như đã tìm được ưu điểm cho hình thể mới của con rắn cưng của mình.

“Đợi đã! Severus.” Vừa nhận thấy đồng nghiệp chuẩn bị một tay tóm lấy thú cưng của hắn rồi đi ngay, bà Pomfrey liền lên tiếng: “Lớp da của Zoey đang rất yếu ớt, phải biết rằng nó cũng chưa chuẩn bị tốt để lột da gì cả, anh phải nhẹ nhàng hơn một chút!”

Giáo sư Snape sầm mặt lại, duỗi cánh tay ra, để Ngụy Nhiễm tự mình bò lên, hắn lập tức cảm giác được sức nặng của con rắn, hơn nữa còn xoắn tay hắn càng chặt! Có điều, tuy là nói thế, nhưng nhìn con thú cưng lớn lên đến mức có thể dùng khỏe mạnh để so sánh —— chỉ ít đã không còn kiểu hình thể bất luận ăn bao nhiêu cũng không dài nổi, quần trên tay hắn trông y chang một cái lắc tay như trước —— trong lòng hắn vẫn cảm thấy thật thỏa mãn.

“Severus, nhớ kỹ, hai ngày này Zoey phải tiếp tục uống thuốc đấy nhé.” Trước khi ông bạn đồng nghiệp ra khỏi cửa, bà Pomfrey lại dặn dò thêm một lần: “Nếu mà anh lại làm cho Zoey bị bệnh một lần nữa, tôi thật không ngại để nó chuyển tới bệnh xá của tôi ở luôn đâu.”

Giáo sư Snape không hề để ý đến câu nói ấy, bước nhanh chân rời đi, bực bội nghĩ thầm trong bụng —— ngày hôm qua bà y tá này cũng chả thèm hỏi hắn, thân là chủ nhân của con rắn nhỏ xem hắn có đồng ý ở lại chăm sóc thú cưng của mình hay không thì đã đuổi cổ hắn đi rồi, giờ còn muốn đề thú cưng của hắn tiếp tục sinh sống ở cái loại địa phương đó nữa à? Phải biết rằng, hôm qua hắn bị xua đuổi mà bây giờ vẫn nhìn, không bùng nổ sự bất mãn của mình ra là đã rất không dễ dàng rồi đấy!

Và thế là, vị giáo sư Độc Dược đang trong trạng thái khuếch tán con tức giận hiển nhiên cũng chẳng nghe được câu nói cuối cùng của bà Pomfrey: “Hai bữa nay tốt nhất là cho nó ăn nhiều một chút nhé!”

Tần suất bước chân quá nhanh của chủ nhân cô khiến cơ thể hắn lay động, lớp da mới mọc ra của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang vất vèo trên người ngài chủ nhân bị ma sát tới mức có chút đau, có điều bởi vì chuyện lần này dù gì cũng là sai lầm của bản thân cô, làm sao mà dám than vãn, cho nên cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc buồn buồn tui tui xê dịch cơ thể, cuộn tròn phần lớn thân mình trên bả vai ngài giáo sư, sau đó dán cái đầu bé xíu sát vào cổ chủ nhân rồi nằm sấp ở đấy —— tư thế này có thể đảm bảo sự an toàn và thoải mái cho cô đến mức độ lớn nhất.

Một người một rắn cứ như vậy đi thẳng vào Đại sảnh đường Hogwarts, nhìn thấy trang trí bên trong đại sảnh, Ngụy Nhiễm mới bỗng nhiên như bừng tỉnh —— thế mà đã đến Halloween rồi à? Cô cứ trông ngóng lễ Halloween mãi thôi, từ tận mấy ngày hôm trước luôn đó! Không biết bữa nay có món gì ngon không. . . Nhưng mà, Ngụy Nhiễm ngắm nghía cơ thể của mình, hình như bị béo phì thì phải, cô có nên bắt đầu chú ý giữ dáng cho thỏa đáng hay không nhỉ? Dầu sao, nếu nó mập quá, quần lên người chủ nhân thì cô sẽ biến thành gánh nặng cho hắn mất!

“Ồ, hình dáng cơ thể của Zoey trông thật không sai.” Giáo sư Flitwick nhìn con rắn cưng và hình thể to dài hơn không ít của nó, rồi lại ngó xuống bản thân ông, “Ồ này, rốt cuộc thì nó đã ăn cái gì vậy?”

—— Ngụy Nhiễm nhòm nhòm vị giáo sư lùn xùn trước mắt, giáo sư Flitwick à, chẳng lẽ ông cũng có hứng thú thử nghiệm cái loại tăng trưởng cấp tốc ấy hả? Cô không sợ tăng trưởng, cũng lắm chỉ phá hỏng một lớp da rắn thôi, nhưng mà nếu là con người thì. . .

Giáo sư Snape co giật khóe miệng một chút, rõ ràng đoán được ý tứ trong lời nói của ông bạn đồng nghiệp, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu bé tẹo của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ra hiệu cho cô tự thân bỏ xuống, xong xuôi mới tàn tàn mở miệng: “Một loại thuốc sinh trưởng nồng độ cao. Trên thực tế, tôi rất mừng là con rắn này vẫn chưa mọc ra thêm ba cái đầu đấy.”

Nghe xong cái hiệu quả kinh khủng rất có khả năng xảy ra đó, giáo sư Flitwick liền không hỏi tới nữa, lập tức chuyển câu chuyện sang vấn đề sau khi có được hình thể mới thì có xuất hiện sự bất tiện nào trong sinh hoạt hay không ——

“Coi bộ, sau này Zoey không thể tự mình quay về văn phòng Độc Dược luôn rồi hả?” Giáo sư Sprout hỏi với vẻ vô cùng quan tâm: “Vậy, Severus, lẽ như tới lúc anh không ở đó thì phải làm sao?”

Giáo sư Snape liếc mắt ngó con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang ra sức tiến thẳng tới đồng đồ ngọt, bơ sữa trái cây khai vị to đùng bày đầy ở trên bàn, duỗi tay trực tiếp kéo cô lại, sau đó hung tợn nói: “Nó khỏi tự trở về được là tốt nhất, bằng không tới hồi nuốt nhấm thứ gì đó không nên nuốt. . . Không chừng lại phải biến luôn từ rắn thành thần lùn.”

Thần lùn? Mọc chân? Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm dùng đầu cọ cọ bàn tay của chủ nhân cô, thực ra nếu có chân, coi như không còn là rắn cô vẫn sẽ rất vui vẻ, bởi vì dầu sao, dùng bụng để đi thực sự chẳng phải là động tác tao nhã gì cả.

Bữa tiệc lớn mừng lễ Halloween bắt đầu ngay sau lời tuyên bố của Hiệu trưởng Dumbledore, đủ loại thức ăn phong phú lập tức xuất hiện trên mọi dãy bàn.

Ngụy Nhiễm sáng rỡ hai mắt nhìn những món ăn bình thường rất khó gặp, toàn bộ bày ra trong cùng một lần, hưng phấn không thôi, tức tốc đâm đầu nhào thẳng vào cái mâm gần nhất. Đáng tiếc, cô còn chưa kịp nhúc nhích được chút nào thì đã bị ế một câu chú khóa chân(1) lên người, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm té lộn mèo một vòng, vừa ngoảnh lại nhìn chủ nhân mình bằng ánh mắt đau buồn, vừa hờn giận trong lòng —— cô vốn đã là một con rắn chẳng có chân cẳng gì sắt, nhưng tại sao vẫn không thể tránh được công kích của thần chú khóa chân cơ chứ?

“Severus à, Zoey thích thì cứ để nó ăn đi.” Giáo sư Flitwick ngồi một bên cười ha hả nói: “Tôi thật không khoái món điểm tâm kia chút nào, nhưng chúng nó cho các anh hết đây.”

Giáo sư Snape hoàn toàn không thèm để ý đến ông bạn đồng nghiệp của hắn, vỗ vỗ cái đầu con rắn cứng của mình, nói một câu nhẹ hẫng: “Chỉ được một miếng, đây là trừng phạt.” Trên thực tế, từ sau sự kiện con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vừa nghe thấy hắn bảo ói ra liền ngoan ngoãn vâng theo ngày hôm qua, ngài giáo sư Độc Dược lại càng có lòng tin khá vững chắc với chuyện con rắn của hắn có thể nghe hiểu tiếng người.

Chỉ được một miếng? Thật sự là rất khó làm đó ——

Chính ngay lúc ấy, cửa đại sảnh bị mở ra, gã Quirrell đầu bọc cái khăn trùm to ùng hoảng loạn lật đật chạy vào, chạy liên tục tới giữa đại sảnh xong mới hôn ha hôn hên la lên: “Quý không lỗ, có quý không lỗ —— tôi... tôi nghĩ ngài nên biết ——”

(1) Thân chú khóa chân: leg-locker curse; câu chú: locomotor mortis; ánh sáng tím; tác dụng: khóa cứng cặp giò đối tượng bị ếm; cách quơ đũa:

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 42: Hai Cái Mồm Vĩ Đại Của Fluffy

Nghe thấy tiếng la của Quirrell, toàn thể học sinh bắt đầu náo loạn, rít gào đòi bỏ chạy, các giáo sư cũng nhìn nhau, cuối cùng lại chuyển ánh mắt sang phía Hiệu trưởng Dumbledore.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm lặng lẽ nuốt thêm một miếng kem trái cây vào bụng, tiếp theo mới chậm rãi bò lên người chủ nhân mình, cuộn lấy hắn thật chặt. Phải biết rằng, ngay sau đây, chủ nhân của cô rất có thể sẽ vì đã nghi ngờ Quirrell từ trước mà chạy đi khu vực cấm trên lầu ba kiểm tra một phen —— ôi, Fluffy à, nề tình tôi thường xuyên đến thăm bạn, tới lúc đó đừng có thương tổn chủ nhân nhà tôi nha!

Ngay khi Dumbledore dùng đũa phép phóng đại giọng nói thành một tiếng rền vang, bên trong đại sảnh liền yên tĩnh lại, bọn học trò bắt đầu nhao nhao rời khỏi sảnh đường dưới sự chú ý giúp đỡ của các giáo sư và các huynh trưởng. Giáo sư Snape không tham gia vào công tác hộ tống học sinh trở về, hắn nhanh chân rời khỏi đại sảnh đường, sau đó cũng không ngoài dự đoán đi thẳng về phía khu vực cấm lầu ba.

Ngụy Nhiễm lo lắng nhìn chủ nhân của mình, mặc dù làm như thế là không sai, nhưng dầu sao ngồi lì ở trong cũng là con Fluffy đang buồn chán đến phát rồ vì bị giam cầm đó! Bị nhốt thời gian dài như vậy, Ngụy Nhiễm tin tưởng —— bất cứ kẻ nào muốn xông vào đều sẽ bị tên kia hung tợn xử lý hết!

Bước chân của giáo sư Snape rất dài, tần suất cũng rất nhanh, chỉ trong thời gian cực ngắn một người một rắn đã đi từ đại sảnh đường lên đến khu vực cấm trên tầng ba. Vừa vào tới hành lang, Ngụy Nhiễm liền trông thấy một bóng người khác —— trời đất, nhanh như vậy mà cái gã té xiu trong truyền thuyết kia đã tới nơi này rồi à?

“Quả nhiên anh đang ở đây ——” Giáo sư Snape chau mày, quan sát con người trước mắt.

Quirrell không hề bất ngờ, quay đầu lại nhìn người mới đến, nói với vẻ đường hoàng chính đáng: “Tôi, tôi chỉ lo có người sẽ tới đi... đây phá hoại. Giáo sư Snape, chẳng lẽ lẽ nguyên nhân lúc trước anh, anh không đồng ý là, là vì có mưu đồ với chỗ này sao?”

—— Đây chính là vụ không ngược lại trong truyền thuyết à? Ngụy Nhiễm nhìn gã Quirrell trước mắt, nói cái kiểu đó, vậy mục đích tới khu cấm của hai người bị đảo lộn hoàn toàn luôn rồi hả? Ôi chà, coi bộ vị Quirrell này vẫn chưa chuẩn bị xé bỏ ngục trang đầu nhì?

“Nếu đã thế, giáo sư Quirrell,” Giáo sư Snape trầm giọng xuống, “Xem ra cái khóa vẫn còn nguyên vẹn, vậy thì, bất luận là tôi hay anh đều có thể tạm thời yên tâm rồi, đúng chứ?”

“Nhưng ——” Quirrell đẩy cửa một cái, cánh cửa thế mà lại bật ra một cái khe, “Tôi cho rằng, đã có, có người đi vào rồi... Giáo sư Snape không, không muốn vô xem sao?”

—— Gã đã dùng thân chú để mở cửa từ lúc nào? Chẳng lẽ là trước khi bọn cô đến? Ah! Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân chủ nhân của cô bị lừa đi vào trong? Ngụy Nhiễm căng thẳng rục rịch cơ thể lại, mò tới gần sát khuôn mặt của chủ nhân cô, phải biết rằng cái gã trước mắt này không phải chỉ là một người đầu, đằng sau đầu còn có một sự tồn tại hoàn toàn không phải người nữa đó! Nhưng mà... thực ra bây giờ song phương đều coi như là 2 đối 2, tuy rằng cô chẳng có công dụng gì nhiều cả...

Giáo sư Snape vừa trông thấy tình cảnh như vậy, quả nhiên có chút sốt ruột, bước nhanh tiến tới, lập tức định mở cửa đi vào. Ngụy Nhiễm thè lưỡi răn nhẹ nhàng liếm liếm gò má chủ nhân, lo lắng dùng cái đầu bé xíu cọ xát hắn, bức thiết muốn truyền đạt ý tưởng “Đừng đi vào” của cô.

Không biết là do giáo sư Độc Dược cảm nhận được ý tưởng của con thú cưng của mình, hay hắn thực sự đã nghĩ tới điều gì đó, mà giáo sư Snape lại

dừng bước, dán mắt lên cánh cửa, thấp giọng nói: “Giáo sư Quirrell đã vào rồi à?”

Quirrell tiếp tục phát huy tất cả tầm của gã: “Làm, làm sao có thể chứ, tôi, tôi mới tới chỗ này mà.”

“Nếu giáo sư Quirrell lo lắng cho sự an toàn của trường như thế ——” Giáo sư Snape nghiêng đầu ngó gã đồng nghiệp của hắn, “Thế thì, cùng đi vào đi, tôi nghĩ là tôi cũng cần phải nhờ anh chứng minh tôi không có lòng dạ khác thường như vài người nào đó, không phải sao?”

Quirrell lúng túng ngừng lại một chút, sau đó liền nói với vẻ căng thẳng: “Có, có lẽ giáo sư Snape vẫn quen thuộc với, với nơi này hơn nhỉ? Tôi...”

“Tôi tưởng bảo vệ trường học không bị bên ngoài xâm phạm là một trong những chức trách của giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám ——” Giáo sư Snape ngẩng đầu, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn con người đứng trước mặt, “Không lẽ, tôi nhớ nhầm, đây là nghĩa vụ của giáo sư môn Độc Dược sao?”

Mặt Quirrell dần chuyển sang màu đỏ, chẳng qua đây rõ ràng là do bị nhìn thấu nên thẹn quá thành giận, chỉ trong nháy mắt gã liền bước lên phía trước giáo sư Snape, lần đầu tiên không cả lăm nói hết một câu —— “Để tôi đi trước!” Nói xong, gã bèn trực tiếp đi thẳng vào bên trong căn phòng. Mà giáo sư Snape cũng theo sát đằng sau, cặp mắt u tối lạnh lẽo, sít sao theo dõi gã, không hề may mắn buông lỏng.

Bảy giờ trời đã vào đêm, Fluffy hiếm khi được một lần hưởng thụ bữa tiệc lớn mừng lễ Halloween, xong xuôi liền bắt đầu yên giấc. Thế nhưng cố tình, lúc này ngoài cửa lại có người cãi nhau âm ỉ đánh thức nó, giữa lúc con chó Fluffy bùng phát căn bệnh nổi điên mỗi khi vừa tỉnh dậy đang mài móng chuẩn bị cho cái tên muốn vô trộm đồ một bài học hung tợn thì cửa gỗ bị mở ra, một trước một sau nối đuôi đi vào —— Ờ, hai tên?

Fluffy hơi nghi hoặc nhìn người mới tới, thì ra kẻ ăn trộm có đồng lõa, nếu nói như vậy, không lẽ nó cần dùng mỗi cái đầu đóp một tên, không bỏ qua tên nào luôn hả?

Cũng ngay thời điểm ấy, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thò đầu, gượng gạo phát ra âm thanh —— “Này! Fluffy, dạo này khỏe không?” Nói nào ngay, Ngụy Nhiễm cảm thấy, trao đổi trong tình huống nhân vật Voldemort cũng đang tồn tại trên đỉnh đầu của cái gã nào đấy kiểu này thì có vẻ khá nguy hiểm, dù sao người kia cũng hiểu được Xà ngữ, cho nên cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc học theo mấy con vật phổ thông, chào hỏi bạn bè của mình mà không hề đếm xỉa đến xung quanh, với biểu cảm giống như chả biết cái gì cả.

“Zoey?” Fluffy càng thêm lẫn lộn, tại sao con rắn nhỏ bạn của nó lại đột nhiên lớn hơn rồi? Hơn nữa bây giờ còn đi theo chủ nhân nó tới trộm đồ là sao?

“Tôi nè...” Ngụy Nhiễm gật gật, “Tôi lớn lên rồi, với lại, tôi nay bạn đã ăn cái gì thế? Tôi thấy có mấy cọng thịt dính trước răng bạn kia.” Hiển nhiên, Fluffy rất sẵn lòng bàn luận cái đề tài này, bởi vậy nó liền khoai chí găm gừ vài tiếng, trả lời câu hỏi của con rắn nhỏ.

Cuộc trò chuyện của Fluffy và Ngụy Nhiễm lọt vào trong mắt Quirrell và giáo sư Snape thì lại biến thành không phải là trò chuyện, vì đầu sao bọn họ cũng không nghe hiểu Xà ngữ, Quirrell nhìn con chó ba đầu đang găm rú, rút đũa phép ra, tính toán nên ếm cái gì lên Fluffy. Về phần giáo sư Snape, hắn bỗng phát huy khiếu hài hước hiếm thấy của mình —— vồ vồ cái đầu của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, lạnh giọng nói: “Zoey, nếu mi mà còn ăn đồ lung tung, thì rất có thể sẽ phát triển thành cái dạng mọc dư đầu như thế kia đấy!”

—— Xạo sự! Ngụy Nhiễm quay đầu lại, nhìn chủ nhân của mình, Fluffy nó rõ ràng vừa sinh ra thì đã có sẵn hình dáng ba đầu rồi, mới không phải vì tùy tiện ăn đồ lung tung đâu. Vừa nghĩ đến chuyện chủ nhân của cô lấy Fluffy làm ví dụ để cảnh cáo cô không được tùy tiện ăn bậy, bằng không kết cục sẽ rất thảm, Ngụy Nhiễm liền cảm thấy, sau này, có phải ngài chủ nhân nhà mình cũng cần phân biệt thật giả cho cẩn thận luôn không nhỉ?

Giữa lúc một người một rắn vẫn đang chìm đắm trong vấn đề giáo dục, Quirrell liền hươu đũa phép nhắm ngay con chó to, phóng ra một cái “bùa ngủ” (1). Tiếc thay, mặc dù “bùa ngủ” có hiệu quả đối với đại đa số các sinh vật phép thuật, thế nhưng tuyệt đối không bao gồm cả Fluffy! Tuy rằng nhờ có giáo sư Snape ở một bên mà Quirrell không thể sử dụng những loại bùa chú hung ác để gây thương tổn cho Fluffy, song sự lựa chọn ấy của gã không thể nghi ngờ là sẽ làm gã nhận lấy trả thù! Bởi vì vào lúc này, Fluffy vừa gặp phải công kích bằng phép thuật lập tức nổi điên, lớn tiếng găm rú vọt thẳng về phía Quirrell.

Giáo sư Snape kịp thời lùi một bước ra sau, nhìn đợt tấn công hung mãnh của con chó bự trước mắt, còn Quirrell thì lại phóng thêm một cái “bùa ngủ”, tất nhiên cũng chẳng có hiệu quả nào như cũ.

Fluffy liên tục chịu hai lần tập kích, độ tức giận liền tăng mạnh! Khi một cái đầu phát hiện bạn của nó đang nhe răng trợn mắt trừng Quirrell, về mặt giống như muốn tộp cái gã bắt nạt nó một phát, trong lòng nó cảm thấy khá thỏa mãn —— suy cho cùng bạn của nó vẫn đang quan tâm nó lắm kia! Đã thế thì, Fluffy lắc lắc hai cái đầu khác, nó nhất định sẽ cắn được gã kia, vừa xả con giận, vừa chứng minh thực lực của bản thân nó!

Fluffy nghĩ vậy, và cũng làm như vậy, nó bật mạnh rượt theo Quirrell, sau đó há mồm thật to, mạnh bạo đóp tới cằm chân của Quirrell —— hai cái đầu cùng cắn, luôn có một cái có thể cắn trúng!

(1) Bùa ngủ: bewitched sleep, là loại phép thuật khiến đối tượng chìm vào giấc ngủ rất say, không rõ câu chú, loại: charm (bùa).

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 43: Tung Tích Của Quỷ Khổng Lồ

Ngay lúc Quirrell trông thấy con chó bự bỏ nhào tới chân mình, gã liền quỵnh đến độ vội vàng lùi lại, có điều thực đáng tiếc, Fluffy với hai cái đầu cùng xuất kích vẫn thành công cắn trúng cái chân bên trái của Quirrell. Nghe tiếng thét thảm thiết của Quirrell, Ngụy Nhiễm lập tức xoay cái đầu nhỏ sang chỗ khác, ài! Không biết có phải người nào đó đang sau cái ót của gã cũng có thể dùng chung cảm giác với cơ thể hay không nữa? Nếu là phải thì tốt rồi... Cái sự tồn tại đó làm cô chẳng dám tùy tiện lên tiếng gì cả, cứ sợ bị phát hiện bản thân cô là một sinh vật không tầm thường mãi thôi...

Giáo sư Snape chú ý tới động tác của con rắn của hắn qua khoeo mắt, trên thực tế, ban này không phải hắn không nhìn thấy tình cảnh con thú cưng của hắn “trò chuyện” với con chó to xác kia, chẳng qua sự truyền đạt giữa những sinh vật phép thuật với nhau luôn dễ dàng hơn việc giao tiếp với phù thủy, cho nên hắn đương nhiên sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Tuy nhiên, mãi đến khi tận mắt chứng kiến Quirrell bị cắn, giáo sư Snape mới lơ mơ nhận ra vì sao vừa rồi con rắn cưng của hắn lại bắt đầu trò chuyện... Nghĩ tới đây, giáo sư Snape thậm chí có cảm giác vừa mừng vừa yên tâm, đôi khi, có một con thú cưng có “xà duyên” không tệ chút nào thực sự cũng là một loại vận may. Thế là sau đó, hắn bèn vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu bé tẹo của con rắn cưng của mình — xem như là một kiểu khen ngợi?

Xà duyên: mượn từ ‘nhân duyên’ — nói chung ở đây ý bà tác giả là mợ Nhiễm có số rắn tốt, không chỉ quen mấy con thú trời ơi đất hỡi mà còn được tụi nó thích, làm bạn với tụi nó nữa =]]]

Thời điểm con chó bự xông lên, giáo sư Snape vốn đã cẩn thận lùi lại vài bước, nắm chặt đũa phép trong tay, chuẩn bị “giải cứu” đồng nghiệp của hắn vào bất cứ lúc nào. Có điều, trông thấy đáng về trước mắt của Quirrell, hắn khẽ nhủ mảy, nhìn biểu hiện của cái gã chết tiệt này, coi bộ hắn cũng không đuổi theo đến đây một cách vô ích rồi.

Chính vào lúc đó, mấy tiếng khóc thét của Quirrell lại lần nữa thu hút sự chú ý của một người một rắn, giáo sư Snape nhẹ nhàng phẩy đũa phép, mới thấp giọng đọc một câu thần chú xong thì đã thấy Fluffy co giật một cái, nhả mồm ra, gầm rú quay sang nhìn một người khác vừa công kích nó, chỉ có điều người này là đồ vật thuộc sở hữu của bạn nó, nếu nó đánh tới thì có không thích hợp lắm không nhỉ? Fluffy cảm thấy hơi do dự.

Nhân cơ hội này, giáo sư Snape lại thi triển thêm một cái bùa khinh thân(1), sau đó túm lấy Quirrell liêu xiêu sắp đổ, nhanh chóng rời khỏi căn phòng nguy hiểm ấy. Trước khi ra ngoài, Ngụy Nhiễm liếc nhìn gã Quirrell đang bị chủ nhân cô lôi xềnh xệch, sức mạnh trong cú đớp kia của Fluffy nhỏ quá đi! Có lẽ cùng lắm thì Quirrell cũng chỉ tới mức độ gãy xương thôi, dùng thuốc phép một phát là có thể trị hết một cách rất dễ dàng — quá hời cho gã rồi!

Chỉ có điều, nhớ đến cái kẻ có thể nghe hiểu lời cô nói đang sống sau ót gã, Ngụy Nhiễm vốn còn định khích lệ Fluffy một tiếng đánh phải thờ dài trong bụng. Hừ! Dù sao về sau con người đó cũng chẳng có kết cục tốt đâu, chúng ta cứ chờ xem! Nghĩ vậy, Ngụy Nhiễm liền đặc ý ngóc đầu, cọ cọ gò má chủ nhân mình, lần đầu tiên chủ nhân và thú cưng hợp tác chiến đấu — thành công!

Khi đã ra tới ngoài cửa, thoát ly nguy hiểm, giáo sư Snape bèn tức khắc sử dụng một câu thần chú chữa trị, giúp Quirrell cầm máu.

“Giáo sư Quirrell, với cương vị là giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám —” Giáo sư Snape nhướn cao chân mày, “Việc bây giờ đi tìm con quỷ khổng lồ xông vào trường học chỉ vì ‘ngoài ý muốn’ kia, chắc phải là trách nhiệm của anh chứ nhỉ?” Vừa nói, ngài giáo sư Độc Dược vừa nhanh chóng chìa đũa phép vô cánh cửa lớn được đóng lại lần nữa, ém một câu thần chú, “Chỗ này đã được chúng ta ‘cùng nhau’ kiểm tra, hẳn là không có vấn đề, hửm?”

Quirrell miễn cưỡng đứng vững, lúc căng chân bên trái hạ xuống đất còn không chịu nổi mà hít vào một hơi, sau khi điều chỉnh cơ thể cho tốt gã mới lắp bắp nói: “Đúng, đúng thế, chỗ này không còn chuyện gì nữa. À phải, quỷ khổng lồ — vậy, giáo, giáo sư Snape có bằng lòng giúp tôi tìm, tìm nó...”

“Đương nhiên, nếu như bây giờ mấy phép phòng ngự nghệ thuật Hắc ám của chúng ta không đủ mạnh mẽ...” Giáo sư Snape đánh giá Quirrell một phen, “Không thành vấn đề.” Nói xong, giáo sư Snape phất tà áo chùm một cái, lập tức xoay người rời đi.

Ngụy Nhiễm quay đầu nhìn Quirrell, gã dường như vừa thở phào nhẹ nhõm, khắp khiêng tiến vài bước lên phía trước, lấy tay đẩy cửa một cái thì phát hiện nó đã bị khóa kín, tiếp theo mới lục lọi khắp người tìm kiếm thứ gì đó — đũa phép ư? Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nghĩ tới đây, bỗng nhớ ban nãy khi Fluffy cắn gã một phát, hình như vị giáo sư này lại bắt đầu theo bản năng dồn sức vật lộn bằng tay không để tránh thoát cái mồm to dùng của Fluffy, cho nên cuối cùng, cây đũa phép trong tay, cứ thế mà rơi mất...

Ôi Merlin ơi — quãng mất đũa phép ở hiện trường phạm tội, này có tính là tên tội phạm ngu nhất từ trước tới nay không? Chẳng biết không có đũa phép, cái vị sau đầu gã có mắng chết gã không nữa? Nói vậy, nếu ngày mai đến thăm Fluffy, có lẽ cô còn nhặt được một món đồ chơi mới — đũa phép của Quirrell cũng không chừng? Biết đâu có đũa phép rồi cô lại có thể sử dụng phép thuật thì sao? Phải biết rằng năng lượng phép thuật hiện nay của cô rất thấp, chỉ sợ dù là phép thuật không cần đũa đơn giản nhất cô cũng không thể thực hiện luôn đó...

Ngừng suy nghĩ thêm về vấn đề gã Quirrell tạm thời mất đũa phép còn có thể lên vào nữa hay không, giáo sư Snape nhanh chân bắt đầu đi xuống lầu dưới, đúng là để mau chóng tìm cho ra con quỷ khổng lồ kia. Mà con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm rất rõ ràng địa điểm con quỷ khổng lồ sắp xuất hiện — nhà vệ sinh nữ, thế nên cô thỉnh thoảng lại dùng đầu cọ xát chủ nhân của mình, ý bảo hắn đi nhầm rồi. Dĩ nhiên, trên thực tế, chuyện cô đã biết ngay từ đầu chỉ là một phương diện mà thôi, hiện tại đám chuột nhỏ chạy ngang qua hành lang, tán loạn bỏ trốn đang lú ra lú rú phát sáng trực tiếp tình hình cụ thể mới là nguyên nhân then chốt nhất, giúp cô có thể nắm giữ hành tung con quỷ khổng lồ vào mọi lúc.

Cô dùng cách thức biểu đạt như thế, giáo sư Snape chủ nhân của cô tất nhiên cũng đã hiểu rõ! Mỗi lần cô động đây, giáo sư Snape sẽ lập tức điều chỉnh hướng đi của mình, một người một rắn không hề đi nhầm bất cứ lối rẽ quanh co nào, một đường từ khu vực cấm tầng ba chạy thẳng về vùng phụ cận nhà

vệ sinh nữ nơi quý không lồ xuất hiện.

Ngay khi bọn họ vừa bước xuống cầu thang thì đã trông thấy, cách đó không xa có hai cậu học trò nhỏ hỏn hỏn ngồi xổm trước cửa, giáo sư Snape cấp tốc đi tới, nói với giọng điệu băng giá: “Cậu Potter, cậu Weasley, hai trò có thể nói cho ta tại sao hai trò lại có mặt ở đây vào lúc này không? Vào lúc con quý không lồ còn lờn vờn trong trường ——”

“Con, tụi con ——” Đương Harry đang nỗ lực giải thích, một tiếng thét chói tai thỉnh linh truyền đến từ bên trong nhà vệ sinh nữ, không đợi giáo sư Snape tra hỏi, Harry và Ron liền hoảng hồn biến sắc —— “Ồi, không! Hermione còn ở trong!”

Giáo sư Snape đặt hai đứa học trò đứng chắn trước cửa ra một phút, phát đưa phép lên, phóng một cái bùa cắt đứt⁽²⁾ khiến cánh cửa triệt để biến thành mảnh vỡ. Mà bây giờ, xuất hiện ở trước mắt ba người chính là cảnh tượng con quý không lồ vung vẩy cái gậy gỗ to đùng, đập phá hệ thống thiết bị trong nhà vệ sinh, còn Hermione Granger, học sinh mới nhà Gryffindor, thì chạy vòng vòng trốn đông trốn tây, thỉnh thoảng la một tiếng na ná tiếng rít gào kêu cứu mạng!

Cửa vừa mở ra, một mùi dị hợm liền phát tán khắp nơi, Ngụy Nhiễm cố gắng phân biệt một phen, phát hiện nó thực ra là cái mùi cực kỳ gay mũi tỏa ra từ trên người con quý không lồ. Người thấy loại mùi hương ấy, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm tức thì rụt đầu không ngừng nghĩ, tại sao lại có người muốn dùng cái thứ này để tới đây phá hoại vậy chứ? Chẳng có chút ý thức bảo vệ môi trường nào hết trơn!

Quý không lồ sức lực lớn vô cùng, nhưng lại ngu xuẩn cực độ, cách thức hành động của con quý trước mắt hiển nhiên đã không làm thất vọng danh tiếng trên hai phương diện ấy của cả bảy đàn. Cho dù cửa lớn bị nổ banh, con quý không lồ phản ứng cực chậm cũng phải đập phá thêm mấy bận rồi mới nhận ra động tĩnh ở bên này, chậm rãi xoay người, cây gậy không lồ hơi ngừng một chút, sau đó liền tiếp tục điên cuồng oanh tạc, chỉ có điều, phương hướng lần này là từ từ tiến gần đến cánh cửa. Rất rõ ràng, bởi vì sự xuất hiện của ba người, cho nên Hermione đã không còn là đối tượng bị chú ý duy nhất nữa.

Hai đứa Harry và Ron hình như cũng có ý định lập tức xông lên hỗ trợ, thế nhưng tất nhiên giáo sư Snape sẽ không để học trò của hắn mạo hiểm lớn như vậy, hắn đẩy hai thằng nhóc ra ngoài, nói với giọng điệu thậm chí có thể dùng tàn bạo để hình dung: “Chạy trở về tòa tháp của tụi bây ngay! Đừng có để ta lại trông thấy tụi bây đi bừa khắp nơi nữa! Đặc biệt là tối nay!”

Nói xong, giáo sư Snape vung đưa phép của hắn lên, bắn ra một câu thần chú Ngụy Nhiễm chưa bao giờ nghe qua, về phần quý không lồ, sau lần tập kích này, nó liền nổi điên rít gào, cây gậy to đùng trong tay quật càng mạnh bạo, may mà Hermione đã co rúm cả người trốn vào một góc, bằng không không chừng đã sớm bị đập trúng rồi.

Ngụy Nhiễm quan sát con quý không lồ nổi con tam bành, rụt đầu về, chẳng trách bọn chuột bảo cô không nên đến đây, loài sinh vật này, thiết đúng là hoàn toàn không có lý trí, hơn nữa còn nguy hiểm hết sức! Vì sao mới chạy thoát khỏi miệng Fluffy thì cô và chủ nhân cô đã phải đối mặt với cái thứ này ngay vậy? A a a! Rầu nhất chính là, mắc chứng gì cô lại muốn chỉ đường cơ chứ! Bộ ba Gryffindor rõ ràng có thể giải quyết mọi nguy hiểm này không phải sao? Thế mà bây giờ còn kéo chủ nhân của mình dây vào ——

Giữa lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang bận oán thầm trong bụng, giáo sư Snape đã liên tiếp phóng ra vài câu thần chú, vô cùng nhanh chóng, dễ nhận thấy rằng chúng đều là những bùa chú hắn quen thuộc. Mà hiệu quả của những loại bùa chú này coi như cũng không tồi, sau một hồi con quý không lồ lắc lư quay vòng, tốc độ hành động của nó đã chậm đi rất nhiều.

Chính thời điểm này, các giáo sư khác nghe được tiếng động liền chạy tới, dưới sự hợp sức của mọi người, con quý không lồ cực kỳ cao to cường tráng cuối cùng cũng ngã xuống. . .

Giáo sư Snape bước nhanh lên phía trước kiểm tra một chút, xác nhận con quý không lồ đã mất khả năng hoạt động xong mới chuyển ánh mắt bùng bùng lửa giận sang trừng Harry, Ron và Hermione, “Lúc xảy ra nguy hiểm không để ý cảnh cáo của giáo sư mà chạy loạn trong trường học, chẳng lẽ đầu óc của bọn mi chỉ chứa toàn rơm rạ thôi hả? Tối con quý không lồ còn thông minh hơn bọn mi đấy! Vì cái sự ngu xuẩn và lờ mờ của bọn mi ——”

“Đúng vậy, cậu Potter, cậu Weasley và cô Granger, các trò thực sự là đã quá xúc động.” Giáo sư McGonagall khẽ gật đầu với giáo sư Snape, nói tiếp, “Tuy rằng đúng cảm là một hành vi đáng được tuyên dương, nhưng ngày hôm nay các trò, làm sai quá rồi. Ta không thể không trừ Nhà chúng ta, 10 điểm, mỗi người!”

Ngay giây phút ấy Ngụy Nhiễm thấy được rõ ràng, khi nghe đến kết quả như vậy, chủ nhân của cô liền bĩu môi, biểu thị bất mãn. Được rồi, cô không thể không thừa nhận, thật ra nhiều lúc giáo sư McGonagall cũng mảnh khảnh xấu bụng lắm! Chẳng qua, thực hiển nhiên, ba người học sinh bị trừng phạt cũng không hề cố gắng biện minh, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu, cứ như đang nhận hết lỗi lầm của mình vậy. . .

(1) Bùa khinh thân: câu niệm chú “levicorpus”. Thực ra nó là 1 loại bùa nguyên rủa (jinx), do chính thầy Snape phát minh, khiến đối tượng bị ếm bị treo ngược giò lên không trung.

(2) Bùa cắt đứt: câu chú là Diffindo, dùng để cắt đứt, phá vỡ đồ vật. Tùy mức độ mạnh yếu mà có kết quả khác nhau, nếu dùng không hợp lý có thể gây chết người.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 44: Phiên Ngoại Vô Trách Nhiệm Sống Chung Với Thú Cưng (1)

Ngày 30 tháng 8 năm 1990 *Lúc đi Hẻm Xéo mua nguyên liệu, tình cờ trông thấy một con rắn sắp sửa bị làm thịt, ông chủ cửa hàng hoàn toàn không hiểu làm sao mới có thể sử dụng độc rắn lâu dài, thực sự rất lãng phí, đặc biệt là với một con rắn độc châu Úc vẫn còn sức sống mạnh như vậy kể cả sau khi được vận chuyển đến nước Anh. Thế nên, bỏ ra chút tiền, mua con rắn đó, nếu phân nọc độc của nó thành mấy phần để lấy từ từ, tuyệt đối sẽ có thể kiếm lại phí tổn, không lỗ chút nào.*

Huống hồ, nọc độc của loài rắn hổ tử vong còn là sản phẩm thay thế cực kỳ ưu tú dùng để pha chế rất nhiều độc dược, công dụng rộng khắp...

Ngày 10 tháng 9 năm 1990

Nuôi con rắn kia được một quãng thời gian, phát hiện tuy rằng con rắn này ăn thức ăn cái kiểu rất quái lạ — giống y như con người, nhưng trên cơ bản những chức năng của loài rắn vẫn không thay đổi. Tìm thời gian rảnh, ghé qua thư viện đọc thử mấy cuốn sách liên quan đến việc lấy nọc rắn, chuẩn bị sẵn sàng mọi dụng cụ chứa nọc, thậm chí chuẩn bị luôn cả thuốc giải độc — Merlin mới biết con rắn này có thể cắn người hay không!

Có điều, tất cả những lo lắng ấy đều là dư thừa, con rắn đó rất ngoan, thực khiến người ta hài lòng, nếu nguyên liệu nào cũng dễ tìm tới như vậy thì tốt biết mấy...

Ngày 15 tháng 9 năm 1990

Lấy nọc độc xong chưa được hai ngày, con rắn này bắt đầu giẫy nảy đòi tuyệt thực, buổi tối cho nó ăn đồ ăn thì nó lại không chịu? Thế sao được, vất vả lắm mới có thể lấy nọc độc một cách nhẹ nhàng dễ chịu như vậy. Cho nên, tức khắc đứng dậy, tính toán ép buộc con rắn nuốt đồ ăn vào, không ngờ rằng vừa mới trông thấy chủ nhân của nó đỡ bỏ lỏng sắt, nó lại ngoan ngoãn ngay, nhìn cái điệu bộ nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay hân của nó, thực sự không đành lòng nhốt nó lại vô lồng chút nào. Khoan đã, chẳng lẽ là, nó không thích ở trong lồng? Nghĩ đến trước đó con rắn này biểu hiện cũng không tồi, vậy thì cứ nuôi thả nó thử xem sao!

Hậu quả việc nuôi thả khiến con người ta có chút hối hận, con rắn này càng ngày càng to gan, có mỗi chuyện ăn thôi mà cũng phải bò lên đùi ta...

Ngày 20 tháng 9 năm 1990

Con rắn này càng ngày càng thích quán lấy hân, không chỉ lúc ăn mới như vậy, mà ngay cả lúc lên lớp cũng không chịu buông lỏng, thôi thôi, có một tên nhóc con luôn ở bên cạnh, cái loại trọng lượng như có như không đó nằm trên bả vai cũng chẳng bao giờ làm người ta cảm thấy khó chịu, nó thích thì cứ nằm đấy cũng được. Chỉ có điều, bên trong phòng học môn Độc Dược quả nhiên là nguy hiểm, con rắn nhỏ nghịch ngợm bò lên trên ngăn tủ, thế rồi liền bị mấy đứa học trò hành cho một trận!

Chết tiệt! Đây là rắn của hân! Bắt nạt rắn của hân? Trừ đi! Dùng việc trừ đi để bình ổn con tức của bản thân luôn là hành động hiệu quả nhất, có điều, nếu như có thể phạt lao động thêm vài đứa thì càng tốt...

Buổi tối, quay về văn phòng, cẩn thận kiểm tra khắp người con rắn, xong xuôi mới thở phào nhẹ nhõm, không bị gì là tốt rồi. Nhưng mà, hân bắt đầu để ý sự an toàn của con rắn này, vậy có phải đã chứng minh rằng nó cũng bắt đầu trở nên quan trọng rồi không? Càng ngày càng cảm thấy mối quan hệ với con rắn này trở nên thực kỳ quái, bộ nó cũng bắt đầu tương tự với mối quan hệ giữa Dumbledore và con phượng hoàng ngu ngốc kia luôn rồi hả?

Nếu làm thú cưng, ừm, không tệ, rất nghe lời, không gây chuyện, ngoại trừ tham ăn yêu ngủ thì cũng chẳng còn phiền phức nào khác nữa...

Ngày 27 tháng 9 năm 1990

Đến ngày cố định dùng bữa ở Đại sảnh đường, có lẽ thú cưng thực sự nên cùng ăn với chủ của nó, suy nghĩ một chút, thôi thì cứ mang con rắn này đi luôn vậy. Không ngoài dự đoán bị vô số người hỏi han — chẳng lẽ bản thân hân không thể nuôi một con thú cưng à? Đến cả cái lão ong mật già Dumbledore kia cũng có nuôi một con chim ketch cỡm hết sức kìa!

Trên bàn ăn, có thể nhìn ra được con rắn nhỏ không ưa lão ong mật, song hình như đồng nghiệp của hân rất thích con rắn này. Bọn họ còn đề xuất chuyện thú cưng nên có tên tuổi nữa. Nhưng mà, tại sao phải hao tổn đầu óc để nghĩ mấy thứ này chứ?

Trên đường trở về văn phòng, luôn cân nhắc mãi, cuối cùng khi đứng trước kệ sách, đầu tiên vẫn là tiện tay cầm lấy một cuốn giới thiệu về các nhân vật, tìm đại một cái tên thì được rồi — chính hân tự nhủ với mình như thế.

Tuy vậy, khi con rắn kia thành linh phóng cái bộp xuống từ trên vai hân, nằm bò trên một trang sách, đang đưa cái đuôi của nó, hân vẫn quyết định ngay lập tức, cứ gọi con rắn nhỏ bằng cái tên này luôn đi!

Vuốt vuốt cái đầu bé tẹo của con rắn, thờ dài trong bụng, nếu như con rắn này — Zoey, thật sự có thể đọc hiểu mấy thứ kia, chắc là sẽ rất tốt...

Ngày 28 tháng 10 năm 1990

Bài tập về nhà của đám học trò khiến con người ta mới vừa đọc thì đã muốn bốc lửa, đặc biệt là Gryffindor, chẳng lẽ mấy đứa đó không dùng cái đầu để làm bài tập được à? Đúng là còn ngu hơn cả Hufflepuff! Lay Merlin — tại sao phải có nhà Gryffindor chứ? Vừa nghĩ tới thì đã chịu hết nổi, tức giận ném cây bút lông ngỗng ra ngoài, nửa buổi trời cũng không thể khôi phục bình tĩnh như trước.

Sau đó không lâu lắm, lại thấy con rắn vẫn luôn chơi đùa với quả táo kia cong vẹo đuôi cuốn lấy cây bút lông ngỗng, bò lên bàn ngay trước mặt hắn, hơn nữa còn bày ra cái vẻ nịnh bợ lấy lòng. Không hiểu sao, tự nhiên lại cảm thấy, con rắn này là đang quan tâm lo lắng cho hắn đấy? Tuy rằng chỉ là sự quan tâm từ một con rắn, từ con thú cưng của chính mình, nhưng mà, đã bao nhiêu năm chưa từng có được cảm giác này rồi...

Ngày 22 tháng 12 năm 1990

Con rắn của hắn thích mèo, thích mọi thứ liên quan tới mèo — điểm này làm hắn rối rắm hết sức, thú cưng của một vị chủ nhiệm Nhà “rắn” đi thích cái loại động vật giống mèo này nọ, quả thực chẳng phải là chuyện khiến người ta vui vẻ gì cả. Có điều ít ra nó không có thích Gryffindor, chuyện này để cho hắn cân bằng lại một chút, chỉ ít thì hắn không cần lo lắng mình nuôi phải một tên phản đồ...

Thời gian trôi qua rất nhanh, con rắn này, thôi được rồi, hắn miễn cưỡng thừa nhận tên của nó — Zoey, cái tên do tự nó chọn lấy — đến lễ Giáng sinh, mấy đồng nghiệp tặng thú cưng của hắn không ít đồ vật, tới nỗi hắn nhìn mà không khỏi cảm thán “xà duyên” của con rắn này, làm giáo sư ở Hogwarts hơn chục năm, tại sao chẳng có ai tặng quà Giáng sinh gì cho hắn hết vậy? À, ngoại trừ gói kẹo với cái tên nghe mắc ói lão ong mật đưa mỗi năm —

Chỉ là, đến khi nhận được món nguyên liệu cực kỳ khó thu hoạch mà con thú cưng hắn nuôi cuốn vào đuôi kéo tới, không hiểu sao, hắn lại có chút cảm động! Con rắn cưng của hắn có tấm lòng như thế, thực sự là hiếm thấy! Mặc dù biết rõ, đại khái cũng là con rắn này đạo diễn toàn bộ sự kiện tặng quà thần bí xảy ra khắp Hogwarts trước lễ Giáng sinh, nhưng nghĩ đến việc phần quà của hắn có lẽ là món làm nó tốn công sức nhất, thế là tâm lý lại được cân bằng...

Ngày 10 tháng 1 năm 1991

Từ hôm nhận được quà tặng của thú cưng, bản thân hắn cũng bắt đầu quan tâm con rắn này nhiều hơn một chút, đặc biệt ghé qua chỗ giáo sư Kettleburn mượn một quyển sách hướng dẫn chăm sóc rắn, từ đó phát hiện rắn thay da là chuyện cực kỳ đau đớn, cho nên dành riêng hắn một chuyến đi tới thư viện tìm vài cuốn sách đọc được liên quan đến công tác chăm sóc thú cưng — cái thể loại xưa nay hắn chả bao giờ nghiên cứu, pha chế mấy phần thuốc chuyên môn chuẩn bị cho loài rắn lột da, vậy mà, tới hồi chuẩn bị xong xuôi những thứ này, con rắn của hắn lại ngủ đông —

Không cần lột da, không hề lớn thêm được chút nào, cứ ngủ đông thẳng một mạch luôn à? Chẳng lẽ mọi thứ trong quyển sách kia nói đều sai sao? Nhìn con rắn cồng kềnh đến run lập cập, thờ dài, mang ổ của nó vô phòng ngủ của mình — để tránh tình trạng xuất hiện bản tin thời sự Hogwarts hàng năm mới toanh với tiêu đề “thú cưng chết vì bị ngược đãi”.

Thật mừng là, tình huống như thế không kéo dài lâu lắm, con rắn này rút cuộc cũng hồi phục như thường, dưới sự trợ giúp của thuốc thang, nó thuận lợi lột ra miếng da hoàn chỉnh — một nguyên liệu tốt vô cùng! Lúc nhìn thấy miếng da đó, có cảm giác rất hài lòng, thì ra nuôi rắn ngoại trừ để lấy nọc độc, còn có thể có thu hoạch vượt chỉ tiêu nữa...

Ngày 4 tháng 5 năm 1991

Bận rộn lên lớp, chấm sửa bài tập, trước đây cảm thấy cuộc sống kiểu này rất ổn định thường, đến khi không còn con rắn kia ở bên cạnh, nó bỗng bắt đầu có chút thay đổi. Không có cái đầu nhỏ lành lạnh mò tới cọ xát lúc hắn nổi giận, không có tên nhóc con khôn ranh bắt hắn ăn nhiều thêm vài món ở mỗi bữa ăn, ít đi gánh nặng hằng ngày quán lấy hắn đòi cùng nhau vào tiết học...

Phải tới lúc con rắn lười biếng kia rút cuộc cũng ngừng cái sự lười của nó lại, cuộc sống giống như đã thiếu mất thứ gì đó như thế mới quay về quỹ đạo bình thường, tiếp tục đút thức ăn cho nó, không thể không tắm rửa đúng giờ giấc vì cái sự nhậy nhậy làm phiền của nó — Thế có Merlin! Con rắn luôn phải nhờ hắn dùng bùa tẩy rửa giúp nó làm vệ sinh này bị cái gì mà cứ chú ý vấn đề tóc tai của hắn hoài vậy?

Ngày 8 tháng 7 năm 1991

Sau một đồng khổ khăn phiền phức, năm học cuối cùng cũng kết thúc. Thói quen ở lại trường thêm một quãng thời gian ngày xưa, năm nay bị đánh vỡ triệt để. Không biết tại sao, rất muốn trở về đường Bàn Xoay, để con thú cưng của hắn nhìn xem nơi đó. Đương nhiên, dù cho ngày thường không hề chú ý đến vấn đề sinh hoạt, nhưng xét thấy còn có một con rắn tham ăn cùng trở về, hắn bèn bảo đám gia đình Hogwarts chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn sớm một chút, nhân tiện đọc mấy cuốn sách nấu ăn — tuy hắn có thể làm chín vài thứ, song vì lo nghĩ cho con rắn của mình, học thêm một chút vẫn tốt hơn.

Quả nhiên, con rắn kia đúng là tham ăn, ngay sau khi hắn hỏi nó thích ăn cái gì, nó liền đẩy cánh gà ra một cách thiết bất lịch sự. Sự nhớ con rắn nhỏ còn thích cả táo, cho nên hắn mới không hề chán chường làm món ăn đó. Hơn nữa, hắn càng ngày càng khẳng định, con rắn kia dường như có thể nghe hiểu lời hắn nói...

Ngày 10 tháng 7 năm 1991

Mấy ngày kế tiếp, bắt đầu tập trung vào công tác nghiên cứu. Vẫn còn lo lắng vấn đề ám no của con rắn kia, nhưng khi thấy nó tự bò đi tìm đồ ăn thì lại yên tâm rồi. Không ngờ rằng, không quá hai ngày, con rắn này vậy mà sẽ nằm chờ trước cửa phòng thí nghiệm dưới tầng hầm, thân thể bé xíu còn tha theo một ổ bánh mì nhỏ, là đang lo lắng sao?

Ôm lấy con rắn, vuốt vuốt cái đầu của nó, mặc dù nó đang quan tâm chủ nhân đã dùng bữa hay chưa, nhưng đây rõ ràng không phải là trách nhiệm của một con thú cưng, với lại, bị con rắn cưng của mình phát hiện mình có thói quen sinh hoạt thực kém cỏi, thậm chí còn được con rắn này — hẳn tuyệt đối không thừa nhận, ngay lúc nhìn thấy con rắn nhỏ chờ ở cửa, cảm giác dưới đáy lòng là cảm động...

Ngày 20 tháng 7 năm 1991

Chậm rãi tiến hành thí nghiệm, quá trình coi như đều thuận lợi, song vẫn có chút phiền toái, chính là cái con rắn kia. Tuy đúng là hắn đã để cửa cho nó đẩy, nhưng sáng nào con rắn lười biếng này cũng dậy rất trễ, dậy xong thì sẽ luôn bò vào nhà bếp trước, ăn hết bữa sáng hắn chuẩn bị sẵn cho nó, sau đó mới mò vô phòng, nằm ỏ ngay trên người hắn, cuối cùng sẽ canh chừng hắn chăm chăm, đúng giờ đi ăn, đi tắm, đi ngủ.

Nếu không phải vì sáng sớm con rắn này muốn ngủ nướng, biết đâu nó còn nhất định sẽ canh chừng để hắn khỏi ra được ổ chăn chung với nó luôn đấy! Dù sao thì bây giờ nó cũng nằm ngay trên cái gối của hắn rồi. Chỉ có điều, cái sở thích đặc thù của con rắn, cái sự ưa chuộng gối đầu của chủ nhân đó — cực kỳ khiến hắn chẳng biết phải làm sao cả...

Ngày 31 tháng 7 năm 1991

Lúc đi tới Hẻm Xéo, được biết từ chỗ ông chủ cửa hàng, tình hình sinh trưởng của con rắn hắn nuôi gặp vấn đề, chuyện này làm tâm trạng hắn rất tệ, đồng thời cũng bắt đầu cân nhắc xem rồi cuộc thì ai mới có thể đến giúp con rắn cưng có vẻ không dễ nuôi chút nào này của hắn.

Khoảng thời gian tiếp theo, miễn cưỡng ăn một bữa với người từng là đàn anh lớp trên, hơn nữa còn bị nhờ vả chăm sóc đứa bé kia. Tất cả những điều này cũng không hề gì, chỉ cần nó không phải là một đứa Gryffindor thiếu não thôi, học trò Nhà của hắn đương nhiên hắn đều sẽ “chăm sóc”. Có điều, con rắn cưng của hắn hình như khá thích mấy món hải sản ngày hôm đó, làm hắn rối rắm hết sức — chẳng lẽ đây cũng là thói quen nhờ chơi thân với mèo mới có?

Rời khỏi nhà hàng, trông thấy thằng nhóc Potter! Chúa Cứu Thế cỡ nào vĩ đại! Nhưng nó vẫn là con của người kia, mạng sống của nó, là người kia dùng tánh mạng đổi lấy...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 45: Chuyến Lữ Hành Thần Kỳ Của Cây Đũa Phép

Bởi vì thành công làm ngài giáo sư tội gặp xúi quẩy, tâm trạng của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm khá là kích động, cho dù là lúc tới văn phòng Hiệu trưởng để trao đổi tình hình, cô cũng không có chủ động đi gây hấn với con Fawkes hoặc tạo ra mấy thứ phản ứng khá kỳ diệu vô đồ ăn ngọt của ông Hiệu trưởng. Thế nhưng, hưng phấn quá độ cũng có vấn đề — chẳng hạn như ngày hôm sau khi chủ nhân cô lôi cô dậy khỏi chiếc gối, đầu óc mụ mị trong chốc lát khiến cô không hề có phản ứng lại, may mắn thay, dường như giáo sư Snape cũng phát hiện tinh thần con rắn cưng của hắn đang cực kỳ uể oải, cho nên mới hiếm khi được một lần quan tâm an ủi con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vừa “khổ cực lập công lớn”, rộng lượng tha cho cô làm biếng một bữa.

Thế là, lần đầu tiên kể từ ngày bắt đầu bị giáo dục một cách nghiêm khắc, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ngủ nướng thành công!

Đến khi mặt trời đã hoàn toàn hiện rõ, thậm chí còn chiếu xuyên qua những khung cửa lấy ánh sáng dưới tận tầng hầm, Ngụy Nhiễm mới i ạch động dậy cơ thể, cảm giác áp áp bao phủ khiến cô chẳng muốn thức dậy chút nào. Chỉ có điều, sự nhớ tới cây đũa phép bị Quirrell bỏ quên ở trong căn phòng của Fluffy, cô bèn lập tức dựng thẳng người lên, tính toán ra ngoài mạo hiểm một phen. Tuy nhiên, đến khi bò tới trước cửa, cô mới buồn bực phát hiện, thể hình hiện nay của chính mình, căn bản là không thể chui lọt qua khe hở giữa chân cửa và mặt đất, cái này, coi bộ cuộc sống của cô cũng giống như trẻ em bị khóa giữ trong nhà luôn rồi hả?

Thật không ngờ rằng, sau hơn hai mươi năm cuộc đời, một lần nữa cô lại may mắn được trải nghiệm cuộc sống kiểu bị nhốt ở nhà, chờ ba mẹ về nấu cơm cho mình mà ngày còn bé, chỉ đến những kỳ nghỉ cô mới có thể được cảm nhận.

Giữa lúc cô đang nhìn cửa than vắn thở dài, cửa lớn của văn phòng Độc Dược thỉnh linh bị mở ra, mắt thấy cánh cửa sẽ đập trúng người mình, Ngụy Nhiễm liền “la” lên “xì xì” một cách thâm thiết, có vẻ như lỗi tại người mở cửa khá nhạy, vừa nghe thấy loại âm thanh hoàn toàn có thể bị bỏ lơ đó, cánh cửa liền dừng lại ngay trước đỉnh đầu con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm chưa đầy 1cm.

Ngụy Nhiễm thờ phào một hơi, may mà nó chưa quệt tới, bằng không với cái tốc độ mở cửa này, cô nhất định sẽ bị đập bay ra ngoài!

Mục đích giáo sư Snape quay về văn phòng vào giữa giờ học chính là để mang con rắn lười biếng kia ra ngoài, dù sao thì xong tiết thứ hai hắn vẫn phải cùng đến Đại sảnh đường dùng bữa với nó, có điều sau khi nhìn thấy con rắn của hắn mềm nhũn là gặp xui xẻo như thế, hắn cũng chỉ đành lắc đầu một cái, cúi xuống ôm lấy con rắn nhỏ, vuốt vuốt đầu nó, lầm bầm với giọng đều đều: “Lại muốn ra ngoài gây chuyện hửm?”

Giờ phút này Ngụy Nhiễm thật sự rất muốn lấy nhân cách của mình ra thế một câu không có, nhưng lại sợ nhớ một con rắn thì làm gì còn có cái thứ tên “nhân cách” đó, cho nên cô chỉ có thể lắc lư cái đầu bé tẹo, cọ xát gò má của chủ nhân, giả vờ ngoan ngoãn.

Trông thấy dáng vẻ của con rắn cưng của mình, giáo sư Snape bèn quay sang ngó cánh cửa văn phòng Độc Dược, mừng thầm trong bụng —— may mà con rắn này đã lớn lên tới mức không thể dựa vào khả năng của bản thân nó để đi ra ngoài, bằng không cũng chẳng biết sau tiết học thứ hai hắn có phải trình diễn một vở “Giáo sư Độc dược tìm thú cưng phiêu lưu ký” mới ra lò luôn hay không? Nghĩ vậy, hắn lại lần nữa cảm thấy hài lòng yên tâm với sự sinh trưởng của con rắn nhỏ —— giúp hắn hạn chế nó, tiện lợi hết sức!

Ngụy Nhiễm giành hết vị trí trên bả vai, trên cổ của chủ nhân cô, chiếm cứ một chỗ quan sát khá cao, quan sát xem nhóm chân dung treo dọc đường đi đang bàn luận đề tài gì —— đây là phát hiện mới nhất của cô, thực ra cái đám nhiều chuyện nhất ở trường Hogwarts không phải là liên minh thú cưng, mà là toàn bộ nhân vật lúc nào cũng có thể tùy ý chạy loạn xạ trong những bức tranh tường trải rộng từ phòng Hiệu trưởng đến tận nhà vệ sinh. Chỉ có điều, thậm chí cho dù là các giáo sư, phòng chừng cũng chẳng mấy ai sẽ chú ý tới những người này cả...

Vừa mới từ văn phòng đi đến trước cửa lớp học, một người một rắn bỗng nhìn thấy bà Norris chạy tới, đứng trước mặt giáo sư Snape, ngó con rắn nhỏ trên bả vai hắn, meo meo nói chuyện: “Có món đồ chơi khá hay ho, muốn cùng đi coi hông? Mình đặc biệt tới đây tìm bồ đó.”

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nhìn chủ nhân của cô, uốn éo cơ thể muốn leo xuống. Giáo sư Snape cân nhắc một chút, con mèo trước mắt này chắc là sẽ không đến nỗi làm lạc mất con rắn cưng của mình, sau đó mới khom lưng thả con rắn của hắn lên lưng con mèo —— có điều từ hồi Zoey lớn hắn ra, cái kiểu hình tượng rắn bị mèo thò đầu trông thế nào cũng cảm thấy rất quái dị, là vì vấn đề thể hình chăng?

Về phần Ngụy Nhiễm, con rắn nhỏ hoàn toàn không chút suy đoán xem chủ nhân cô đang nghĩ cái gì, cô chỉ biết rằng, bây giờ mình được tự do rồi, thế nên cô thực vui vẻ dựng thẳng nửa người dậy, quay sang chủ nhân thế cái lười rần tỏ ý cảm ơn, sau đó mới nói với bà Norris: “Được chứ, vậy thì cùng đi đi! Không biết sẽ là trò hay gì đây?”

Bà Norris cồng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cùng đến một hang động khá hẹp vô cùng bí mật ngay đằng trước, Ngụy Nhiễm biết rõ nơi này là địa bàn của bà Norris, rất nhiều đồ sưu tập thần bí và một ít chiến lợi phẩm nó trao đổi được từ những động vật khác đều bị giấu ở đây, thậm chí còn có thể tìm thấy vài loại dược liệu không hề phổ biến bên trong hang động, chẳng qua bà Norris rất hào phóng, nếu như có lúc Ngụy Nhiễm muốn lấy lòng chủ nhân cô, chỉ cần tìm nó thì nhất định có thể được giúp đỡ.

Khi Ngụy Nhiễm đang mãi suy nghĩ những vấn đề này, bọn họ đã tiến vào bên trong hang động, thả con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm xuống xong, bà Norris liền kéo một cây đu đủ phép tới, vừa dùng móng vuốt chọt chọt chơi với cây đu đủ vừa nói: “Ban này ghé qua chuồng cú, Spectus đưa cái này cho mình, nói là hồi sáng sớm tại nó vô nhà bếp lấy đồ ăn thì phát hiện ở trong một cái thùng thiết to, vì không biết của ai nên mới để mình cầm nó về...”

Ngụy Nhiễm giật mình, nhà bếp? Không lẽ là... “Vậy, tại sao mấy con gia tinh trong nhà bếp lại có đu đủ phép? Mình nhớ bọn họ đều dùng phép thuật không đu đủ mà?”

“Đúng thế,” Bà Norris gật gù, “Cho nên, mình đã tới nhà bếp để hỏi. Đám gia tinh kể với mình là nó bị lấy ra từ kẽ móng vuốt của Fluffy, Fluffy rất không vừa ý với cây đu đủ phép này, tại vì cái que củi này mềm nhũn là chọc thủng giò nó rồi.”

Ngụy Nhiễm đen mặt nhìn cây đu đủ sần sùi, dù vóc dáng của Fluffy có hơi không lồ một tí thật, nhưng chắc cũng không đến nỗi có thể bị cái thứ vốn chẳng bén nhọn gì này đâm trúng da chứ? Chẳng lẽ da Fluffy mềm nõng lắm à?

“Cuối cùng, mình đi tìm Fluffy.” Bà Norris cười hi hi nói: “Có điều, Fluffy bảo là do kẻ trộm bỏ lại đây.”

Ngụy Nhiễm vạch đen đầy đầu lần nữa —— Fluffy sẽ không coi cô thành một phần tử của cái tập đoàn ăn trộm đó chứ?

“Không phải bồ vẫn luôn bị đồ sở hữu của bồ yêu cầu học phép thuật sao?” Bà Norris “sút” cây đu đủ phép tới trước mặt Ngụy Nhiễm, “Cái này đưa cho bồ là được, nói không chừng dùng đu đủ phép rồi bồ lại thành con rắn đầu tiên học được phép thuật luôn đây!”

Ngụy Nhiễm kích động nhìn cây đu đủ phép ngay trước mắt, cảm kích đến nỗi phốc cả người lên cọ lấy cọ để mặt bà Norris, bộ da lông xù của bà Norris và làn da lạnh lạnh trơn tuột của con rắn tiếp xúc với nhau, thế nhưng một mèo một rắn đều không có cảm giác khó chịu, ngược lại cảm thấy cực kỳ thân thiết.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt chăm chú đầy cổ vũ của bà Norris, Ngụy Nhiễm dùng đuôi quăn lấy cây đu đủ, cố gắng thử nghiệm câu thần chú đầu tiên khiến cô muốn phóng ra —— “Tỏa sáng!”(1). Nhưng thực đáng tiếc, không biết vì cây đu đủ này không hợp cạ với cô hay vì cô không có năng lực phóng bùa chú, mà nó chỉ khạc ra mấy đốm sáng le que rồi chẳng có phản ứng nào khác nữa.

Bà Norris nhìn nhìn cảnh tượng lúc bấy giờ, nói một câu tỏ vẻ không sao hết: “Tốt xấu gì cũng có phản ứng rồi, ờ, bồ có thể cầm cây đu đủ này về luyện tập nhiều hơn ——”

Ngụy Nhiễm gật gù cái đầu nhỏ, không nói gì thêm, song lại chột nghĩ, nếu cây đu đủ phép này bị chủ nhân của cô phát hiện, không biết kết cục sẽ như thế nào? Phòng chừng, đến giữa trưa thì món quà quý giá này cũng khỏi là đồ của cô luôn nhì? Suy cho cùng, dẫu giáo sư tòi có làm sai cỡ nào đi nữa, bây

giờ già vẫn còn là một giáo sư!

Đúng như dự đoán, ngay khi giáo sư Snape bước ra ngoài lớp học, trông thấy con rắn nhỏ của hắn chờ ở một bên, cuốn lấy một cây đu đủ phép khua khoắng lung tung với dáng vẻ điên kinh khủng, hắn liền ôm con rắn nhỏ lên trước, đặt nó trên cánh tay trái của mình, bắt đầu đánh giá cây đu đủ kia, chốc lát sau mới do dự nhìn con rắn, khẽ giọng hỏi: “Đu đủ của Quirrell?” Hắn quả thực có gửi gắm chút hy vọng thú cưng của mình có thể trả lời vào trong câu hỏi, mặc dù loại khả năng này không lớn lắm.

Tuy nhiên, Ngụy Nhiễm cũng không để chủ nhân của cô phải thất vọng, cô vừa gật gật cái đầu tam giác bé xíu, vừa hưng phấn nghịch cây đu đủ, vung vẩy thêm một cái “Tỏa sáng!”, có điều kết quả vẫn y như cũ, ngoại trừ tăng thêm vài đốm sáng thì hoàn toàn chẳng còn gì khác thường. Thực sự là đáng tiếc, nếu như cô biểu hiện khá hơn một chút, nói không chừng vẫn có thể giữ cây đu đủ lại làm đồ chơi ấy chứ! Lúc cần thì nước tới chân mới nhảy, quả nhiên là chẳng thực tế gì hết!

Thế nhưng, điều này rõ ràng đã khiến giáo sư Snape giật mình, hắn nhìn con thú cưng rồi lại quay sang nhìn cây đu đủ, gật gù suy tư một hồi, nâng tay phải rút cây đu đủ đó ra, tiện tay vỗ vỗ đầu con rắn cưng buồn thiu co ro trước ngực hắn, trầm ngâm trong chốc lát mới nói: “Mì có thể dùng đu đủ của ta để luyện tập...”

Kính ngạc nghe xong câu nói này, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm kích động ngóc đầu, vui mừng áp sát vào khuôn mặt chủ nhân —— có được một chủ nhân thấu hiểu lòng “rắn” như vậy, đây là chuyện cỡ nào khó khăn! Cô bắt đầu ảo tưởng, một ngày nào đó trong tương lai, khi đã có thể biến thành con người, cô nhất định sẽ hết lòng báo đáp sự săn sóc của hắn...

(1) Tỏa sáng!: Lumos! – Câu chú của bùa thấp sáng lumos.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 46: Phiên Ngoại Vô Trách Nhiệm Lễ Valentine (

“Hôm lễ Valentine, giáo sư Snape nhận được tới mấy chục bông hồng đỏ tươi rồi!”

Tin tức này giờ đã lan truyền khắp mọi ngõ ngách trường Hogwarts rồi!

Thực ra, sỡ dĩ tin đồn sẽ lan nhanh như vậy, nguyên nhân mấu chốt nhất chính là mấy chục đóa hồng đỏ tạo hình phổ thông, không có giấy gói đặc biệt, nặc mùi hoang dã đó bị một binh đoàn chim cú chuyển đến ngay trong giờ ăn trưa, dưới ánh mắt của học sinh và giáo sư toàn trường, mỗi con ngậm một cành, liên tiếp không ngừng thả xuống trước mặt giáo sư Độc Dược! Thế nên, căn bản là chẳng cần người tuyên truyền lời đồn gì cả, bởi vì gần như toàn thể học sinh công nhân viên chức Hogwarts đều là nhân chứng luôn rồi!

Đương nhiên, chúng ta nhất định phải lơ đi sắc mặt mỗi khi nhận thêm một bông hồng thì lại tối tăm thêm một tầng của giáo sư Snape, đến khi nhìn thấy con chim cuối cùng, con cú lớn tướng nhất trường đưa tới quả cầu hoa hồng hình trái tim, hắn liền triệt để bùng nổ!

Đầu tiên, hắn phần nộ liếc nhìn Dumbledore đang bày vẻ mặt như được xem kịch hay ở một bên, hắn suy nghĩ một lát, con ong mật già cỗi đó tuyệt đối sẽ không có tư tưởng tấn tiền và khiêu khích mỷ như thế —— không thể không thừa nhận, quả cầu hoa hình trái tim kia rất đẹp —— cho nên, ứng cử viên lớn nhất cho kẻ đầu têu trò đùa quái ác này đã bị giáo sư Độc Dược gạt bỏ!

Tiếp theo, hắn quay đầu sang phía giáo sư McGonagall ngồi ngay bên cạnh Dumbledore —— không, quá mức nghiêm túc, sẽ không làm chuyện như vậy!

Giáo sư Flitwick? Miễn bàn đi, trừ phi ông ta muốn hắn ngừng giúp ông ta pha chế mấy loại độc dược kỳ lạ và quái đản nghe nói có thể làm cho người già cao lên kia, bằng không tuyệt đối sẽ chẳng bao giờ sáng tác ra cái sự kiện vừa khiến hắn mất thể diện, vừa khiến ông ta tuyệt giao với tên thợ thủ công chuyên chế thuốc của mình kiểu này!

Vậy thì giáo sư Sprout? Trồng hoa hồng trong nhà kính thảo dược? Mức độ khả thi rất lớn, có điều loại phương pháp ấy —— nó không giống như chuyện mà nhóm Hufflepuff luôn thiết thực và thận trọng sẽ làm chút nào!

Giáo sư Trelawney và bà Hooch, hai người đều chẳng bình thường gì cả, cũng không thân quen lắm, không lý nào lại làm chuyện như thế...

Vậy thì rốt cuộc, ai đã làm ra cái chuyện khiến hắn thiếu điều muốn xé xác tên khởi xướng nó như vậy? Nghĩ tới đây, thậm chí cả bữa trưa giáo sư Snape cũng không buồn ăn tiếp, quay đầu lập tức rời khỏi Đại sảnh đường, chỉ chừa lại học sinh và các giáo sư khác trong sảnh bắt đầu xì xào bàn luận ý kiến của mình với nhau ——

“Ôi chà, để chúng ta đoán xem ai mới là người tặng hoa nhé?” Dumbledore mỉm cười uống một ngụm nước bí ngô, “Việc lớn cả đời Severus rất có thể sẽ được giải quyết nội trong năm nay —— phải biết rằng anh ấy đã hơn ba mươi tuổi rồi, không còn trẻ nữa.”

“Quả thực là vậy,” Giáo sư Sprout cũng nở nụ cười y chang, “Không ngờ tôi vẫn còn được trông thấy buổi lễ kết hôn của Severus đấy!”

“Kết hôn?” Giáo sư Flitwick thốt lên the thé, “Ôi, thật quá tốt! Tôi nghĩ tới lúc đó tôi sẽ rất sẵn lòng thực hiện mấy cái hiệu ứng phép thuật trang trí cho bữa tiệc cưới của bọn họ! Để buổi hôn lễ trông càng... Lãng mạn! Đúng thế, lãng mạn!”

“Đợi chút, giáo sư Flitwick, anh nói là ‘bọn họ’?” Giáo sư McGonagall chợt phát hiện ra từ ngữ then chốt nào đó, đẩy nhẹ gọng kính của bà một cái rồi nói: “Nói vậy, anh biết là ai làm hả?”

Câu hỏi này vừa được thốt ra, tức khắc liền nhận lấy sự chú ý của toàn thể các giáo sư, tiêu điểm của mọi tầm mắt bỗng chốc đã biến thành bộ râu mép của giáo sư Flitwick — ô không, xin thứ lỗi, thực ra là cái miệng càng đáng giá với sự chú ý của mọi người bị che khuất dưới bộ râu kia mới đúng.

Giáo sư Flitwick ngơ ngác nhìn mọi người, song trí tuệ của một Ravenclaw vẫn giúp ông tỉnh táo lại một cách nhanh chóng, “Ồ, tôi đâu có biết. Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy, ờ, mọi người xem, có người dùng phương pháp lãng mạn như thể thỉnh cầu tình yêu với Severus, như vậy, nếu một khi Severus đã chấp nhận thì chúng ta cũng có thể chuẩn bị một buổi hôn lễ lãng mạn cho bọn họ, không phải sao? Tôi là nói Severus và cái người tặng hoa kia kia.”

“Nói cả buổi trời,” Bà Hooch bĩu môi, rút ra câu tổng kết cực kỳ thẳng thắn — “Tôi vẫn không biết là ai tặng hết tron!”

Các giáo sư khác trở mắt nhìn nhau, bọn họ cũng đâu có biết đâu!

Trái ngược với cuộc thảo luận của các giáo sư, suy luận của đám học trò lại phong phú hơn nhiều —

Phải biết rằng, một tác phẩm lãng mạn “hào phóng” như vậy, kiểu “tỏ tình” ngay trước mặt quần chúng như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện người bình thường có khả năng làm nổi! Cho nên sau đó, vấn đề này lập tức được nâng cấp lên thành đề tài thảo luận sôi dèo nhất Hogwarts hiện nay, mà ý tưởng trọng tâm chính là — đến cùng thì ai mới là người tặng hoa hồng? Nói theo cách khác, ai mới là cái vị nhân sĩ dở người đang bí mật ái mộ ông giáo sư Độc Độc khủng bố kia? Là giáo sư McGonagall luôn nghiêm túc? Hay giáo sư Sprout tốt bụng dễ gần? Hoặc giáo sư Trelawney lập dị? Không thì là — bà Hooch với cá tính phóng khoáng không hề thua kém đàn ông?

Trở về văn phòng Độc Độc, giáo sư Snape vẫn còn mang một bụng tức nghẹn, vừa liếc mắt liền trông thấy con rắn cưng nằm yên trên chiếc giường của hắn, đánh một giấc ngon lành, sức nhớ tên nhóc con này mấy ngày nay đang ngủ đông, hắn không khỏi có chút buồn bực — nếu bây giờ nó tỉnh, có phải hắn cũng sẽ có được một đối tượng để trút hết tâm sự hay không? Nhưng mà — thú cưng ngủ say vẫn tốt hơn nhiều, nó sẽ không nghe thấy gì cả!

Nghĩ đến đây, giáo sư Snape bèn nhẹ nhàng nằm ngửa người lên giường, ôm con rắn đang ngủ mê man của mình tới, đặt ở trước ngực, duỗi tay ra khẽ xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, thở dài một hơi rồi mới nói thực chậm rãi: “Rốt cuộc thì tên chết tiệt nào đã làm chuyện như vậy? Ồ, đám người lão Dumbledore ưa xem cảnh náo nhiệt kia nhất định sẽ không có ý tưởng... tuyệt như thế, ý ta là, nếu đối tượng bị tặng hoa không phải ta, ta đồng ý thừa nhận, kế hoạch này thật là quý tha ma bất nó không tồi chút nào! Nhưng mà —”

Nói tới chỗ này, giáo sư Snape dường như đã xác định được đáp án cho chính mình, nổi giận ngồi phắt dậy, con rắn cưng nằm trên người hắn liền lăn vèo từ trước ngực xuống đến trên đùi. Con chần động ấy làm con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm đang chìm trong giấc mộng từ từ tỉnh lại, mở mắt đầy vẻ tò mò nhìn ngài chủ nhân ngay trước mặt cô, có điều bản tính ngủ đông trời sinh của loài rắn vẫn làm cô không thể giữ tỉnh táo trong thời gian dài, cho nên cô chỉ hơi nghiêng đầu, cọ cọ mu bàn tay giáo sư Snape một chút, sau đó lại nằm ngay đơ tiếp tục đi ngủ...

Giáo sư Snape nhẹ nhàng chuyển con rắn cưng của hắn về trên giường, đứng lên — hắn nhớ rồi, chiều nay chính là tiết học Độc Độc của đám nhà Gryffindor, hắn chắc chắn sẽ dốc sức dùng nó để xả bớt con phần uất vì bị đùa bỡn của hắn ra! Vừa mới nghĩ như vậy, giáo sư Độc Độc liền cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều, hắn bước chậm ra ngoài phòng ngủ, sửa sang chiếc áo chùng đen của mình một chút, khi đã khôi phục thành vị giáo sư khủng bố mặt lạnh kia lại lần nữa, hắn mới rời khỏi văn phòng, bắt đầu kiếp sống “trừ điểm” của buổi chiều.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm ở lại trong phòng tiếp tục ngủ đông, mơ mơ màng màng rụt cơ thể vào một cái, trong đầu bỗng lóe lên một thắc mắc: Để Spectus lãnh đạo bày cú tiến hành hoạt động tặng hoa hồng Valentine như vậy, chẳng biết có thành công hay không nhỉ? Chủ nhân của cô có thích món quà lễ tình nhân này không ha?

Nghiêng đầu nghĩ ngợi trong chốc lát, cuối cùng con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vẫn không thể nào tiếp tục chống chọi với cơn buồn ngủ, cái đầu bé tẹo gục một cái, lập tức thiếp đi lần nữa. Hiển nhiên cô sẽ không biết được, buổi chiều hôm ấy, có một đám Gryffindor vô tội, chịu đựng một trận tàn phá y như dưới địa ngục...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 47: Trận Đấu Quidditch Đầu Tiên Của Harry Potter

(1)

Cây đũa phép mà bà Norris dùng làm quà tặng cho Ngụy Nhiễm, nhưng lại bị cô coi như món đồ chơi ấy cuối cùng vẫn bị giáo sư Snape giao trả cho Quirrell ngay tại bàn vào giờ ăn trưa. Song song với lúc đưa ra cây đũa, hắn còn nói một câu cực kỳ lạnh nhạt: “Làm một phù thủy mất đi đũa phép, giáo sư Quirrell, sinh hoạt cả nửa ngày hôm nay nhất định là gian nan lắm hả?”

Quirrell nhìn cây đũa, sau khi lấp ba lấp bấp cảm ơn xong, gã mới duỗi tay ra một cách vô cùng cứng ngắc cầm cây đũa phép của gã về, sau đó cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Ngược lại là giáo sư Flitwick, ông thầy ấy tuân theo khát vọng tìm tòi học hỏi bền bỉ của nhà Ravenclaw, tiếp tục hỏi han cẩn thận: “Đũa phép của giáo sư Quirrell xảy ra vấn đề gì hả? Nhưng mà nếu muốn sửa đũa, chẳng phải ông Ollivander sẽ càng chuyên nghiệp hơn sao? Severus, bây giờ anh cũng bắt đầu nghiên cứu những vấn đề liên quan đến đũa phép luôn rồi hả? Ồ để coi, đũa phép, hình như cũng không nằm trong phạm vi chuyên dụng của môn Độc Dược, chắc là anh đang bắt đầu nghiên cứu bùa chú rồi nhỉ? Ái chà, có lẽ chúng ta có thể tìm thời gian trao đổi vài lĩnh vực tâm đắc...”

Giáo sư Snape nín thinh nhìn ông giáo sư lùn xùn ngay bên cạnh mình, giật giật khoe miệng một cái, rồi mới miễn cưỡng nói: “Tôi cho rằng tôi là một Slytherin, không phải Ravenclaw, không có lòng ham học hỏi mạnh như thế. Cảm ơn ý tốt của thầy.” Hắn vừa thấp giọng đáp, vừa cắt một miếng thịt bò khá to, dứt vô cái mỡ đã sớm há rộng chờ sẵn ở một bên của con rắn nhỏ, từ sau khi con rắn này lớn lên, khẩu vị của nó cũng tăng theo luôn rồi... Xem ra lần tới phải nhắc kỹ với nhà bếp, lượng thức ăn ba bữa một ngày của hắn đều phải thêm nhiều vào.

Giáo sư Flitwick thấy đồng nghiệp của mình không có ý định ấy, cho nên cũng không miễn cưỡng nữa, dùng một cái “bùa cắt đứt”(1) nhanh nhẹn chia một khối thịt bò to trên đĩa của ông thành những miếng nhỏ, tiếp theo lại dùng một cái “bùa bay” chuyển sang một cái đĩa trống, thả tới trước mặt Ngụy Nhiễm, vui vẻ nói: “Coi bộ, hôm nay Zoey đói lắm ha...”

Sau một hồi rối rắm chuyện rớt cuộc hắn nên để cho con thú cưng của mình chia sẻ bữa trưa với người khác hay hắn nên nhịn đói, cuối cùng giáo sư Snape vẫn cảm thấy —— nó ăn của người khác một bữa, càng tốt! Mà Ngụy Nhiễm cũng cảm thấy, nếu nói dựa trên tầm vóc cơ thể của chủ nhân cô và giáo sư Flitwick, thì để ông giáo sư nhỏ thỏ này ăn ít lại một chút vẫn tốt hơn nhiều...

Và rồi, một bữa ăn trưa đã kết thúc trong yên bình như thế đấy.

Về phần những cuộc thảo luận liên quan tới cây đũa phép của Quirrell, dưới cái tình trạng gã Quirrell tự mình giấu nhem đi và giáo sư Snape cũng chẳng đồng ý phối hợp gì mấy lúc bấy giờ, chúng bèn tạm thời thoát ly khỏi tâm điểm chú ý của mọi người —— trên thực tế, Ngụy Nhiễm rất rõ ràng, ngay trong đêm xảy ra sự việc Hiệu trưởng Dumbledore của bọn họ cũng đã gọi chủ nhân cô đến để hỏi rõ tình huống rồi! Bấy giờ nhìn cái bộ dạng tươi cười hơ hớ không chút hiếu kỳ của ông cụ, thực sự là khiến người ta bức bối muốn chết! Thử tưởng tượng xem, nếu như đang ở ngay trước mặt mọi người, ngài Hiệu trưởng lại bày ra cái vẻ muốn được biết lắm nhưng ngại đi hỏi, thì nó sẽ là chuyện tuyệt vời cỡ nào cơ chứ! Thực sự là trời không toại lòng “rắn” mà ——

Chẳng là, đến khi trông thấy Quirrell rời khỏi đại sảnh với tướng đi liêu xiêu lẹo vẹo, cái loại tâm trạng buồn bực này liền từ từ phai mất —— cô nhớ rồi, có vẻ như mọi vết thương do Fluffy cắn mà thành đều không bao giờ có thể lành hẳn một cách dễ dàng như vậy đâu! Không biết Quirrell có tới tìm bà Pomfrey để chữa trị hay không nhỉ? Hoặc là, hắn dùng một phương pháp bí mật độc nhất vô nhị nào đó để xử lý mấy vết thương ngoài cũng không chừng? Ồi chà, nếu gã đến văn phòng Độc Dược bàn bạc việc bố trí công tác trị thương cùng với chủ nhân mình, thế thì sẽ đặc sắc liền cho coi!

Khi chuyện con quỷ khổng lồ và một loạt những sự kiện lung tung loạn xạ nối đuôi theo sau kết thúc, Ngụy Nhiễm bèn tiếp tục bắt đầu lại lịch trình học tập của một con rắn nhỏ ở Hogwarts. Tuy nhiên, bây giờ điều tương đối làm cô hưng phấn chính là, buổi tối mỗi ngày, cô đều có thể cuộn tròn nằm trên bàn làm việc trong văn phòng —— cũng tức là nằm ngay trước mặt giáo sư Snape, dùng đuôi quấn lấy cây đũa phép của chủ nhân, vừa phe phẩy vừa luyện tập thần chú —— tuy rằng mãi cho đến nay cô vẫn chưa sử dụng thành công dù chỉ là câu thần chú “thấp sáng”(2) đơn giản vô cùng.

Bình thường những lúc như thế, giáo sư Snape đều ngồi tại bàn làm việc chăm sửa bài tập, hơn nữa thỉnh thoảng còn nhặt lên cây đũa mà con rắn nhỏ quấn không chắc nên lần xuống tới trước mặt hắn, đặt nó trở về chỗ cái đuôi cho thú cưng của mình. Trên thực tế, giáo sư Độc Dược cũng không hề sốt ruột với tiến độ hoàn thành việc học phép thuật của con rắn nhỏ, thậm chí khi nhìn thấy con rắn lười này luyện tập chăm chỉ mỗi ngày, đồng thời mỗi ngày đều tiến bộ hơn bằng tốc độ từ từ tạo ra thêm vài đốm sáng, hắn còn có thể cổ vũ cho nó nữa...

Đến lúc con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm có thể sử dụng đũa phép làm những đốm sáng trên chóp đũa tụ tập nhiều hơn một chút, sinh ra luồng sáng kéo dài chỉ trong nháy mắt, thì trận đấu Quidditch đầu tiên của năm học đã chính thức bắt đầu, hai phe giao đấu lần này chính là kẻ địch lâu năm của nhau —— Gryffindor và Slytherin.

Sáng sớm tinh mơ, Ngụy Nhiễm lờ đờ thức dậy, bò thẳng một đường từ phòng ngủ —— từ trên chiếc giường của chủ nhân cô ra ngoài gian phòng làm việc, vừa nhắc mắt liền trông thấy chủ nhân của mình đang cầm đọc một quyển sách ghi chép toàn các loại bùa chú bảo hộ —— chẳng lẽ hắn đã nghi ngờ có người sẽ gây bất lợi cho Harry rồi ư? Mà cũng đúng thôi, hôm đó biểu hiện của Quirrell rõ ràng như vậy, chủ nhân của cô lại là người rất thông minh, không lý nào không nghĩ ra được những tình huống này cả.

Nhưng mà... Ngụy Nhiễm cảm thấy hơi khó hiểu, tại sao Dumbledore cũng rất thông minh lại cứ khư khư không chịu hỗ trợ nhỉ? Chẳng lẽ ông cụ râu bạc ấy cũng là một điển hình ham ăn biếng làm giống cô à?

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, khi phát hiện bản thân cô giờ đã không thể liên hệ những hình tượng nhân vật trong sách trước kia với hiện thực của thế giới này nữa, cô bèn từ bỏ việc suy nghĩ, dứt khoát bò lên trên đùi chủ nhân, thè lưỡi rắn, bắt đầu kêu gọi ngài chủ nhân thân ái của mình —— này này! Ăn sáng thôi nào! Cho dù hắn đang bận việc không muốn ăn, thì tốt xấu gì cũng nên vừa dứt cô ăn rồi vừa đọc sách đi chứ? Ồ bánh mì to như thế, cô thật không muốn ngốn hết toàn bộ đâu...

Sau khi một người một rấn dùng xong bữa sáng, giáo sư Snape khoác vào chiếc áo chùng, đặt Ngụy Nhiễm lên bả vai hấn cùng nhau rời khỏi văn phòng, lúc tới bên dưới khu khán đài sân bóng Quidditch dành cho các giáo sư, hấn vừa vận gặp được gã Quirrell đang tiến đến từ một hướng khác — cái tướng đi khập khiễng của gã bây giờ đã trở thành một phong cảnh đặc biệt của trường Hogwarts, rất nhiều học sinh đang suy đoán chắc là bởi vì tính nhát gan quá độ, cộng thêm nỗi sợ khắc sâu sau lần bị tin về con quỷ khổng lồ dọa té xù tạo thành tác dụng phụ, cho nên trên đường trở về văn phòng gã mới ngã lộn nhào từ bậc thang cao chót vót xuống!

Bấy giờ Quirrell cũng chú ý đến vị giáo sư mặc bộ đồ đen đứng trước lối vào ở bên này, khẽ gật đầu, “Thì ra giáo sư Snape cũng tới đây xem bóng sao?”

Giáo sư Snape bữu môi, “Hôm nay là trận đấu nhà Slytherin, tôi cho rằng những người đến theo dõi trận đấu, chỉ ít thì những người có đầu óc đều biết chuyện này từ sớm rồi.”

Quirrell ngừng một chút, ngơ ngếch cười ha ha, không nói câu nào, giống như đang ngầm thừa nhận gã thuộc tuýp không có đầu óc vậy.

Giáo sư Snape không tiếp tục nhìn Quirrell nữa, quay đầu đi thẳng lên lầu, chỉ có mình Ngụy Nhiễm vẫn mãi lắc lư cái đầu bé xíu chú ý tới gương mặt thỉnh thoảng biến hóa vô cùng vận vẹo của Quirrell — cô dám cá rằng, hấn nhất định là đang trù tính chuyện gì đó rất xấu xa!

(1) Bùa cắt đứt: diffindo.

(2) Bùa thấp sáng: lumos.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 48: Trận Đấu Quidditch Đầu Tiên Của Harry Potter (2)

Khi giáo sư Snape lên tới trên khán đài và ngồi xuống, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cảm giác được từng đợt gió lạnh buốt bèn chui tọt vào bên dưới lớp áo chùng của chủ nhân, chỉ lộ ra một cái đầu be bé, quan sát tình huống xung quanh. Mà giáo sư Snape cũng không cảm thấy khó hiểu vì cái bản tính loài rắn sợ lạnh trời sinh này của con thú cưng của mình chút nào.

Lèo đèo bám theo sau chính là gã Quirrell khập khà khập khiễng, gã ngồi ở vị trí góc chéo ngay đằng trước giáo sư Độc Dược.

Lúc ngửi thấy mùi tòi toát ra từ khắp người Quirrell, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm phiền muộn vì luôn cái đầu của cô vào bên dưới áo chùng của chủ nhân, ày! Chẳng trách sao cả bây chuột sống trong phòng học môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đều muốn dọn nhà, ngửi phải cái mùi buồn nôn này từ khoảng cách gần như thế, bất cứ ai cũng sẽ không chịu nổi!

Sau khi chú ý đến kiểu hành vi “đáng yêu” của thú cưng của mình, giáo sư Snape nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu bé tẹo bị cô núp đi, trong lòng âm thầm lắc lắc đầu: Chẳng lẽ trốn vào thì có thể không ngửi thấy liền sao? Song lại chợt nghĩ, cả người hấn cũng dính đầy hương vị đủ các loại thuốc do phải trường kỳ tiếp xúc với độc dược, nhưng con rắn nhỏ vẫn thích hít ngửi mùi bám trên áo quần, trên giường gối của hấn, giáo sư Độc Dược không khỏi lại cảm thán thêm một chút — thì ra con rắn hấn nuôi cũng cảm thấy rất hứng thú với độc dược đấy! Điều này, rất tốt!

Chờ đợi không lâu lắm, ngay sau tiếng còi của bà Hooch, trận thi đấu liền chính thức bắt đầu.

Gryffindor và Slytherin vẫn mãi là hai nhà ký túc xá luôn căm ghét, so bì lẫn nhau của học viện phép thuật Hogwarts, tất cả những trường hợp có thể tranh cao thấp một hồi, bọn họ đều sẽ tuyệt đối không bỏ qua. Mà trước đó, Slytherin đã giành được mọi giải thưởng lớn hàng năm trong suốt sáu năm liền, bao gồm cả cúp Quidditch và Cúp Nhà, đương nhiên, xác thực cũng có thêm nguyên nhân từ phía chủ nhiệm nhà Slytherin — từ cái hành vi trừ điểm bất công không thêm che giấu của giáo sư Snape, nhưng dù vậy, sự thực này vẫn là chuyện làm đám sư tử con khó chịu vô cùng.

Có điều, đối với nhà Gryffindor mà nói, năm nay hy vọng của bọn họ rất lớn, bởi năm nay, bọn họ vừa mới nghênh đón đứa bé sống sót Harry Potter. Tuy rằng từ hôm khai giảng đến giờ nhân vật truyền kỳ này chẳng có tí tẹo cống hiến nào trừ việc làm Gryffindor giảm mất không ít điểm vì hai sự kiện ngoài ý muốn, thế nhưng nếu cậu nhóc đã có thể khiến cô chủ nhiệm McGonagall luôn nghiêm khắc và cẩn thận chấp hành quy định phá lệ cho phép lấy thân phận học sinh mới năm nhất để gia nhập đội bóng nhà, thì cậu nhất định phải là một tay Tầm thủ khá giỏi rồi!

Nghĩ tới đây, Gryffindor lại hăng hái hấn lên một cách càng mãnh liệt!

Trận chiến giữa hai kẻ địch lâu năm này, vừa mới bắt đầu thì đã nồng nặc mùi thuốc súng, cái sự tranh giành bạt mạng của đôi bên đều tương đối hung tàn, nhiều lần xảy ra những động tác phạm quy, cái còi của bà Hooch bặt tới mắt tới mũi, mà cậu nhóc nhà Gryffindor giữ nhiệm vụ tường thuật thỉnh thoảng còn dốp vô mấy câu thêm mắm dặm muối làm đám nhà Slytherin tức muốn bốc khói...

Trong bầu không khí như thế, theo tỷ số tăng lên, hiện trường cũng càng lúc càng náo nhiệt.

Bây giờ, Ngụy Nhiễm dường như đã dần dần thích ứng với cái hỗn hợp mùi thuốc và mùi tòi quanh mình, thò nguyên cái đầu vốn chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài, chẳng qua thứ cô quan sát không phải là tình trạng thi đấu kịch liệt trong sân, mà là cái gã xấu xa rất có khả năng đang âm mưu điều gì đó ngồi ở góc trái đằng trước!

Dù sao, đối với loại thể thao bay lượn đầy thô lỗ này, Ngụy Nhiễm cũng chẳng hứng thú là bao, dưới cái kiểu thời tiết như vậy, cô càng muốn ở lại căn hầm, nằm bên cạnh lò sưởi ấm áp trong phòng ngủ của chủ nhân cô, vui vẻ hạnh phúc ngủ ngon lành...

Ngay lúc ấy, Ngụy Nhiễm dường như loáng thoáng nghe được chủ nhân của cô lầm nhảm điều gì đó, tuy rằng âm thanh vô cùng nhỏ yếu, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn khuôn miệng hắn, nó quả thực đang động đậy không ngừng, còn cặp mắt của hắn thì liên tục nhìn chằm chằm đằng xa. Ồ, đã bắt đầu đọc thần chú rồi à? Chẳng lẽ —— Ngụy Nhiễm lập tức phản ứng lại, quay sang hướng mà tầm mắt của giáo sư Snape đang quan sát, không ngoài dự đoán phát hiện, cây chổi của Harry Potter thực sự đã bắt đầu gặp sự cố rồi!

Trông thấy cảnh tượng như vậy, Ngụy Nhiễm bèn hí hóp mắt nhìn lên khán đài bên nhà Gryffindor, cô nhận ra đám học trò kia vẫn chưa phát hiện chỗ bất thường nào cả, vẫn đang theo dõi các tay Truy thủ, Tấn thủ trình diễn trận đấu với những đòn tấn công và phòng thủ chuyển đổi không ngừng. Nói như thế, thật sự là chỉ có mình chủ nhân cô luôn chú ý quan tâm đến sự an toàn của đứa bé này thôi sao? Ngay cả bạn thân của nó cũng không...

Nghĩ tới đây, Ngụy Nhiễm liền có chút khó chịu, như vậy mà sau này đám sư tử con lỗ mãng kia còn hiểu lầm chủ nhân của cô được nữa cơ đấy, đúng là tội lỗi tày trời! Có điều, nếu đã như vậy...

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm vặn vẹo thò cơ thể núp hẳn bên trong áo chùng của giáo sư Snape từ trước lúc thi đấu ra ngoài, men theo làn áo bò lên đùi hắn —— hu hu, không có áo chùng bao phủ, cảm giác lạnh quá đi! Ngài chủ nhân à, bây giờ tôi giúp ngài cản cái tên mặc dịch người đầy mùi tòi kia một phát, cho nên, để trừ khử vị lạ trong miệng tôi, tôi nay ngoài miếng bánh ngọt khi uống thuốc xong, ngài phải nhớ lấy thêm một phần đồ ngọt đến khen thưởng tôi đó!

Sau giây lát lặng lẽ cầu khẩn chủ nhân của mình có thể thương phạt phân minh, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm cố tới mức run cầm cập bèn trượt theo chân tà áo chùng xuống, phản bụng dán trên mặt đất lạnh buốt, chầm rì rì bò đi —— cô lại rửa thầm lần nữa, tại sao món thuốc sinh trưởng đó không tiện thể biến cô thành thần lùn luôn đi? Đời không chân khó sống quá rồi!

Cứ thế, Ngụy Nhiễm vừa oán giận vừa bò đến bên cạnh Quirrell, mới ngóc cái đầu bé xíu lên thì đã chạm phải đôi mắt ác độc của gã nhìn chằm chằm Harry, cô không khỏi run rẩy một chút, gã nguy trang thật lợi hại! Tuy biết rõ từ sớm rằng hình tượng lấp ba lấp bắp ngày thường của gã là giả, nhưng bây giờ, trông thấy cảm xúc chân thật của gã kiểu này vẫn khiến con người ta cực kỳ sợ hãi —— ờ, nếu cô cần thiết thì cái tên sau đầu gã sẽ không tính toán xử cô luôn chứ?

Trong lúc cô còn chìm đắm với đồng suy nghĩ lung tung, hành động theo dõi chằm chằm ấy hình như đã tạo thành con mọt là đè nặng toàn thân Quirrell, song tầm mắt của gã vẫn không dám rời khỏi Harry, tiếp tục dán chặt vào người ngồi trên cây chổi đằng xa như cũ, có điều cánh tay gã lại đóng đưa một cách vô cùng tùy ý, tỏ vẻ muốn hoạt động cơ thể đã bắt đầu nhức mỏi của mình.

Mất thấy cái tay lập tức sẽ đánh trúng cô, Ngụy Nhiễm không hề chần chừ há to mồm, chỉ trong một giây đồng hồ khi bàn tay nòng nặc mùi tòi đó bay vào miệng mình, cô liền cap một phát thật mạnh.

Thế là, các giáo sư khác trên khán đài bèn tức khắc nghe được tiếng tru thảm thiết của Quirrell, đi kèm với tiếng tru là hình ảnh Quirrell nhảy tung tung, liều mạng vung vẩy cánh tay phải, cố gắng hất bỏ vật lạ khỏi tay mình. Theo cường độ rung lắc cánh tay của Quirrell, Ngụy Nhiễm sống chết cũng không dám nhả hàm răng cắn bàn tay gã ra, chỉ sợ vừa nhả thì cô rất có thể sẽ ngã chết, đầu cô càng lúc càng choáng, lực cản cũng chầm chậm yếu đi...

“Ôi trời, giáo sư Quirrell, dừng lại!” Giáo sư Sprout, vị chủ nhiệm nhà Hufflepuff ngồi bên cạnh thuận túy xem trò hay, lúc này mới nhạy bén phát hiện “vật lạ hình dây” bay lượn trên cánh tay không ngừng vung vẩy của Quirrell là cái gì, vội vàng nói: “Là Zoey! Merlin phù hộ, sao nó lại cắn anh thế này, giáo sư Quirrel ngừng tay mau, tôi nghĩ Zoey sẽ không cắn nữa...”

Cánh tay phải run lẩy bẩy của Quirrell từ từ dừng lại, sau đó gã nhìn thấy một con rắn màu đen —— chính là con thú cưng của giáo sư Snape, đồng nghiệp của gã —— hàm răng nó đang cắn chặt bàn tay gã, cơ thể rù xuống rất tự nhiên, tạo thành một vật giống hệt sợi dây.

Song song với lúc cánh tay Quirrell ngừng lại, đầu Ngụy Nhiễm đã choáng đến không thể nào choáng hơn, đầu sao không phải bất cứ người (rắn?) nào cũng có thể giữ tinh táo sau một hồi bị rung lắc kịch liệt như thế cả. Hậu quả của con choáng đầu chính là cô không thể tiếp tục dùng răng ổn định cơ thể của mình nữa, hai cái răng nọc vừa nhả ra, cơ thể cô liền rớt thẳng xuống...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 49: Vị Khách Đáng Yêu

Trông thấy con rắn nhỏ sắp ngã thẳng xuống nền đất, giáo sư Flitwick bèn lập tức sử dụng một cái bùa bay, giáo sư Snape cũng nhanh chóng đưa tay ra, ôm con rắn đã ngã xỉu trở về, rút đũa phép dùng ngay câu thần chú chữa trị mà hắn từng nghe bà Pomfrey chuyên môn nói bóng nói gió rằng “rất thuận tiện, rất thực dụng”, cẩn thận kiểm tra cơ thể con rắn cưng của mình, sau đó hắn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, dời sự chú ý khỏi con rắn nhỏ, ngẩng đầu lên ngoi đầu bé đã ngồi vững lại trên cán chổi ở đằng xa, khoe môi hơi mấp máy, lạnh lùng nói: “Giáo sư Quirrell, Zoey là con rắn độc, nếu như anh không muốn bị khiêng đi, vậy thì ——”

Quirrell nhìn bàn tay phải của gã, tiếp theo liền phịch một tiếng lăn đùng ra đất —— độc phát rồi. Một màn này xảy ra khiến khu khán đài của các giáo sư nhất thời biến thành một mảnh nháo nhào hoảng loạn, tuy rằng Quirrell chẳng được mấy ai ưa, thế nhưng mọi người vẫn cuống cuống muốn mang gã đi bệnh thất, mà giáo sư Sprout cũng vì không có lý do nhất định nào để ở lại, cho nên bèn chủ động đảm nhận trách nhiệm ấy.

Giáo sư Snape giật giật khoe miệng một cái, liếc nhìn con rắn đã ngã xỉu trong lòng, song xét thấy bây giờ là trận đấu của Nhà do hắn làm chủ nhiệm, quả thật không tiện rời đi, hắn mới lờn khùng giao Ngụy Nhiễm cho giáo sư Sprout đang đứng bên cạnh, nói bằng giọng hơi miễn cưỡng: “Mang Zoey tới kiểm tra một chút luôn đi.” Ai biết được cái tên chết tiệt người đầy mùi tòi kia cũng có độc hay không chứ!

Giáo sư Sprout vui vẻ đón lấy Ngụy Nhiễm, cười cười với giáo sư Snape, “Ồ, yên tâm đi! Severus, tôi chắc chắn sẽ chăm sóc nó thật ôn thiết tốt.” Nói xong, bà phe phẩy đũa phép, sử dụng một cái “bùa tạo cánh cứu thương”(1), sau đó thả Quirrell lên trên, bà ôm Ngụy Nhiễm vào trong người, đồng thời khò khè cái cánh cứu thương trôi lơ lửng, bước nhanh chân rời khỏi khán đài.

Khi Ngụy Nhiễm mơ màng tỉnh lại, đầu vẫn còn văng vẳng vô cùng, thế nên trước mắt chỉ toàn là một mảng đen thui, giống như chưa mở ra tí nào cả —— mà thực tế thì, cô rõ ràng đã tròng mắt to lắm rồi! Ngay lúc này, cô bỗng nghe thấy giọng nói trầm thấp của chủ nhân, “Đây là ý gì? Cái gì gọi là Zoey bị xông đến xỉu hả?”

“Ồi, Severus, mặc dù không phải tôi muốn nói xấu đồng nghiệp,” Bà Pomfrey có chút phiền muộn, nói, “Phải biết rằng loài rắn rất mẫn cảm với mùi hương, mà giáo sư Quirrell —— tôi nghĩ chúng ta đều biết mùi tòi trên người thầy ấy nồng nặc cỡ nào rồi, hơn nữa tôi từng thấy trong vài quyển sách có nhắc tới, tôi thậm chí còn có tác dụng xua đuổi rắn đấy. Trên thực tế, tôi thật sự không hiểu tại sao Zoey lại bò qua bên cạnh Quirrell ——”

“Nó vốn không cần bò qua!” Giáo sư Snape trả lời, sắc mặt âm u, có điều tuy hắn đã nói như vậy, nhưng lúc vươn ngón tay đến nhẹ nhàng xoa cái đầu bé xíu của con rắn cưng của mình, hành động ấy lại chẳng tồn đọng chút bất mãn nào cả, chỉ là hết sức dịu dàng mà thôi.

Mà hiện tại, con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, đầu óc đã tỉnh táo hơn không ít và có thể bắt đầu suy nghĩ, mới đau khổ than thầm: Thực ra bây giờ cô cũng hơi hận vì sự kích động lúc đó lắm! Bây giờ trong miệng vẫn còn mùi tòi nồng nặc, nhớ lại loại cảm thụ vị giác kinh khiếp vào khoảnh khắc hàm rắn cắn phập xuống, thật sự là khó chịu muốn chết! A a, còn nữa, việc cô bỏ đi cắn cái gã kia, chẳng phải cũng là vì thanh danh và sự trong sạch của chủ nhân cô hay sao!

Thế rồi giáo sư Snape lại mở miệng: “Độc của Quirrell?”

Bà Pomfrey cười nói: “Giáo sư Quirrell đã thoát khỏi nguy hiểm, ờ, cú đớp này của Zoey thật sự là rất nặng, tôi nghĩ tay thầy ấy có khả năng sẽ không hết nổi trước lễ Giáng sinh đâu —— nếu cái loại thảo dược có thể giải độc trồng trong nhà ấm của giáo sư Sprout trưởng thành, tôi dám chắc, chúng ta có thể khiến tay thầy ấy khôi phục lành lặn.”

Giáo sư Snape khẽ ngoéo khoe môi một cái, động tác bí mật này bị con rắn nhỏ mới vừa lấy lại thị lực phát hiện, coi bộ, chủ nhân cô hài lòng với cú đớp đó của cô lắm nhỉ?

Lần này, sau khi hồi tỉnh, Ngụy Nhiễm không bị bắt nằm viện trong bệnh thất nữa, mà được chủ nhân của mình ôm về căn hầm. Ngay lúc một người một rắn về đến trước cửa văn phòng Độc Dược, bọn họ liền trông thấy một con mèo —— bà Norris đã chờ sẵn ở đấy, miệng còn tha theo một cái túi, mặt trên có hình huy hiệu trường Hogwarts.

Giáo sư Snape liếc nhìn con mèo trước mắt, không nói thêm bất cứ điều gì, trực tiếp mở cánh cửa, dùng một cái bùa triệu tập(2) gọi ra cái đệm có thể lăn tới lăn lui mà trước đây con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm thường sử dụng, đặt nó lên bàn trà rồi thả Ngụy Nhiễm nằm lên trên, cuối cùng mới hiếm được một lần cho phép một con thú họ nhà mèo bước chân vô phòng làm việc của hắn.

Bà Norris thận trọng từng li từng tí đi vào cái chốn xưa nay vốn không dám vào này, bỏ cái túi treo lưng lửng bên mép xuống bàn trà, sau đó liền mở miệng, “Nghe nói bò bị thương, hơn nữa còn là vì cái ông giáo sư tòi kia mới bị thương, lũ chuột hồi trước bị ép phải dọn nhà đều bảo muốn đến cảm ơn bò, tội nó phản kích cực kỳ luôn. Nhưng mà mình đoán là bò sẽ chẳng có hứng thú gì với đồ ăn của tội nó hết, cho nên mình đi nhà bếp cầm ra ít đồ ngọt nè, ờ, Zoey, chắc mùi vị trong miệng bò giờ phải ghê lắm ha?”

Con mèo vừa nói vừa khều mở cái túi, Ngụy Nhiễm nhanh chóng nhìn thấy mấy khối bánh ga-tô pho mát thơm nức mũi lẳng lẳng xuất hiện ngay trước mắt, nhất thời liền có cảm giác —— quả nhiên, vẫn chỉ có bà Norris mới thấu hiểu được cá tính và cái tật tham ăn của cô thôi! Không chờ chủ nhân của mình kịp lên tiếng, cô bèn lập tức há mồm thật to ngón sạch một khối bánh ngọt, chậm rãi hưởng thụ mọi hương vị và xúc cảm của nó, tận sức cố gắng lãng quên cái mùi khùng bố kia ở trong miệng.

Nuốt xong khối bánh, Ngụy Nhiễm mới nói: “Norris, cảm ơn mấy cái bánh ga-tô của bò, nó thực sự là một trải nghiệm đáng sợ! Xưa nay mình chưa bao giờ biết được lực sát thương của nước tòi lại lớn như vậy!”

“Không có chi.” Bà Norris xò móng vuốt, dùng lòng bàn chân sờ sờ cái đầu nhỏ nhắn cúi thấp xuống của Ngụy Nhiễm rồi tiếp tục, “Mặt khác, bây

nhận chuyển lời tới đây, bảo là Fluffy muốn nói với bò, nếu được thì uống sữa bò nhiều nhiều vào (ghi chú ①). Hồi trước nó cần cái gã mắc dịch đầy mùi tỏi đó xong, khó chịu suốt một thời gian rất dài, mãi đến sau bữa tối nhà bếp đưa cho nó nguyên một thau sữa to, miệng nó mới dễ chịu hơn một chút.”

Sữa bò? Xem ra chịu khổ cũng không chỉ có một mình cô, lần trước chắc Fluffy phải vất vả lắm nhỉ? Nghĩ vậy, Ngụy Nhiễm bèn gật gù gật gù, tỏ ý đã hiểu rồi đấy, nhưng còn cái miệng thì vẫn không buông tha cho đồng đồ ngọt nằm trước mặt.

Bà Norris dường như cảm thấy bản thân nó đã ở nơi này khá lâu, cho nên bèn nhảy xuống bàn trà, bắt đầu đi ra ngoài, vừa bước tới bên cạnh cánh cửa, nó lại quay đầu về dặn một câu: “Mặc dù mình không biết sắp tới vị giáo sư nhà bò có chuẩn bị cho bò hay không, nhưng mình nghĩ bánh ga-tô pho mát sẽ hiệu quả đó, mà biện pháp của Fluffy cũng không tệ, vì vậy —— cứ cố gắng hết sức xem sao! Nghi ngơi thật tốt nhé!” Nói xong, không chờ Ngụy Nhiễm đáp lời, bà Norris liền đi thẳng ra ngoài, coi bộ nó không thích bầu không khí lạnh lẽo trong văn phòng Độc Dược chút nào cả.

Kể từ lúc đặt chân vào văn phòng, giáo sư Snape vẫn luôn cầm một quyển sách lẳng lặng ngồi sau bàn làm việc, có điều cặp mắt của hắn lại chưa từng chuyển đến trên trang sách, chỉ mãi đắm đuối theo dõi một mèo một rắn trông cứ như đang trao đổi với nhau bằng những tiếng “meo meo” “xì xì”, rồi khi nhìn thấy con thú cưng của mình không chờ nổi mà nuốt trọn khối bánh được con mèo mang tới, hắn mới khẽ nhủ mảy một cái, sức nhớ con rắn cưng của mình đã sử dụng “bộ phận” nào để tiếp cận cái tép tỏi kia, cả người hắn lập tức bắt đầu bốc lên khí lạnh!

Con mèo vừa rời khỏi, hắn liền đứng phắt dậy, bắc vạc, đầu tiên là cấp tốc pha chế nguyên một nồi thuốc tóa mùi thơm say lòng người, sau đó trút món thuốc hòa với nước ấm vào một cái chậu không lớn lắm, cuối cùng là quăng con thú cưng đầy mùi tỏi vô trong.

“Zoey, ta nghĩ mi có thể nghe và hiểu được ta đang nói cái gì ——” Giáo sư Snape cầm một quyển sách vừa bị triệu hồi, ngồi xuống ghế sofa, “Tự tắm rửa cho kỹ, loại nước thuốc này có thể giúp mi trừ khử mùi lạ trên người rất nhanh.” Câu nói chấm dứt, hắn cũng chẳng buồn coi phản ứng của con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm, bắt đầu lật xem quyển sách của mình.

Ngụy Nhiễm bị ném vào nước ấm, bấy giờ mới cảm thấy yên lòng —— cô còn tưởng rằng chủ nhân của cô đang vì bất mãn quá độ mà tính xem nên dùng nguyên liệu đặc biệt gì để xào nấu cô thành một bữa đại tiệc rồi xử cô luôn chứ!

Ghi chú của tác giả ①: Sau khi ăn tỏi, uống một tách sữa bò, chất protein bên trong sẽ phát sinh phản ứng với tỏi, chỉ cần thế là có thể khử mùi tỏi một cách hiệu quả rồi. Nhưng mà, lúc uống sữa, chú ý uống từ từ, từng ngụm nhỏ, giữ sữa trong khoang miệng lâu một chút, hơn nữa tốt nhất là nên dùng sữa nóng, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn.

(1) Nguyên văn: “担架咒语” – mình dịch y chang nguyên văn, tìm cả tiếng đồng hồ mà không tìm ra tên tiếng Anh gốc của nó (có lẽ bữa này là tác giả chế?). Ai biết/tìm thấy tên gốc thì nói mình nhé!

(2) Bùa Accio

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 50: Cuộc Họp Thảo Luận Việc Trừng Phạt Liên Quan Đến Sự Kiện Cắn Người Của Zoey

Ngay tại thời điểm khi giáo sư Snape còn mãi mê với quyển sách, và con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm trong chậu nước thuốc vẫn đang uốn lượn cơ thể, ngâm mình tắm tấp một cách thực hạnh phúc, cố gắng gột sạch mùi vị dính trên người, thì con Fawkes lè lẹt bỗng hùng hổ bay vào, ném xuống thêm một phong thư cho giáo sư Độc Dược, sau đó liếc mắt đầy khiêu khích nhìn Ngụy Nhiễm chìm trong thứ nước thuốc với cái màu kỳ cục, giữ giữ bộ lông đuôi óng ánh rực rỡ, làm ra vẻ mặt mà theo cảm nhận của Ngụy Nhiễm, nó tuyệt đối chính là “cười nhạo”, cuối cùng mới dùng một tư thế bay tương đối quái dị —— có lẽ dưới cái nhìn của nó, đây gọi là phô trương nhan sắc —— để rời khỏi căn hầm.

—— Con chim chết bầm này! Một người một rắn bên trong căn hầm đồng thời mắng thăm cùng một câu.

Ngụy Nhiễm buồn bực bởi cô bị chế nhạo, thế nhưng tâm trạng của giáo sư Snape lại phức tạp hơn nhiều, ngoại trừ sự bất mãn vì hành động của con Fawkes, hắn còn cảm thấy càng khó chịu với phong thư do nó mang đến! Hắn vừa phẫn nộ nghĩ, vừa mạnh tay xé toạc phong bì, rút lấy tờ giấy rồi mở ra, mấy câu văn đơn giản hết cỡ liền đập vào mắt:

“Xin hãy đến văn phòng của tôi.

PS: Đừng mang Zoey tới.

Albus.”

Giáo sư Độc Dược nhìn ba dòng chữ này, thực sự là không hiểu nổi con ong mật già đó rốt cuộc có chuyện gì mà phải gọi hắn đến văn phòng của lão

— nên biết rằng hồi sáng, trước lúc đi bệnh thất thăm con rắn của mình hắn đã giải thích với lão về chuyện xảy ra trên sân bóng Quidditch ngày hôm nay rồi. Vậy thì tại sao bây giờ lão lại gọi hắn đến? Chẳng lẽ lão lại muốn bắt đầu mở buổi họp mặt công bố sản phẩm kẹo và đồ ngọt mới của mình nữa à? Thế nên mới không thể để Zoey đi cùng, phòng ngừa nó giật đồ ăn với lão sao?

Giáo sư Snape ném bức thư qua một bên, liếc nhìn con rắn cưng đang ngâm mình trong nước thuốc, vỗ vỗ đầu nó, trầm ngâm một chút xong mới nói: “Zoey, ngoan ngoãn ở yên trong thuốc, tự tắm rửa sạch sẽ, ta không hy vọng có một con rắn mùi tỏi đầy người bò lên trên giường của ta!” Dứt lời, hắn liền bước nhanh chân rời khỏi căn phòng làm việc.

Con rắn nhỏ Ngụy Nhiễm nằm trong chậu nước, buồn bức động đậy cơ thể, nếu vừa ngâm thuốc vừa được phối hợp thêm ly sữa bò để khử luôn mùi vị trong miệng cùng một lúc thì tốt biết mấy? Phải biết rằng bánh ga-tô pho mát thực sự cũng chẳng hiệu quả là bao đâu.

Mới tiến vào văn phòng Hiệu trưởng, giáo sư Snape liền phát hiện, ngoài hắn ra, ba vị chủ nhiệm của ba Nhà khác đều đã ngồi chờ đông đủ, hắn đột nhiên cảm thấy hơi khó hiểu — có chuyện gì mà cần cả bộ sậu nhân viên quản lý phải tham dự vậy?

Trông thấy hắn xuất hiện, Dumbledore bèn nhẹ nhàng gật gật ra hiệu cho hắn ngồi xuống, sau đó bắt đầu nói: “Được rồi, rất tốt, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu cuộc họp đêm nay... Severus, hồi sáng này Nhà Slytherin giành chiến thắng trong trận đấu Quidditch, mặc dù là trò Potter bắt được trái Snitch vàng thật, chà, tâm trạng của anh chắc đang tốt lắm nhỉ? Muốn dùng chút trà sữa không?”

“Albus.” Giáo sư McGonagall nghiêm túc nhìn ông Hiệu trưởng, “Tôi nghĩ rằng thầy có chuyện quan trọng cần tuyên bố.” Tôi nghĩ rằng, là một Gryffindor, thầy không nên vui mừng vì thắng lợi của Slytherin như thế. Cho dù thầy thật sự chỉ vì Harry Potter bắt được trái Snitch vàng nên mới vui mừng, thì cũng đừng có nhè ngay lúc này, lúc mà tôi, chủ nhiệm Nhà Gryffindor, người đang cảm thấy cực kỳ tồi tệ cũng có mặt ở đây để thảo luận cái sự bại trận của Gryffindor với thầy Snape chủ nhiệm Nhà Slytherin chứ — mặc dù bị thua có mỗi 10 điểm thôi, nhưng thua kiểu này mới càng nhục hơn đó!

Tiếp nhận lời kháng nghị của giáo sư McGonagall, Dumbledore hơi cười cười, “Được rồi được rồi, thế thì chúng ta bắt đầu thảo luận việc chính. Trên thực tế, ban này tôi vừa nhận được vài kháng nghị và đề xuất từ giáo sư Quirrell hiện vẫn phải nằm ở bệnh thất, thầy ấy cho rằng Severus không nên dung túng Zoey, để mặc nó bò loạn khắp nơi như vậy, dầu sao trường chúng ta cũng có rất nhiều phù thủy vị thành niên, mà những học sinh đó rất có thể sẽ đụng phải kết cục y như thầy ấy — như bị cắn chẳng hạn.”

“Điều này là không thể nào!” Giáo sư Sprout luôn yêu mến con rắn nhỏ giật mình lắc đầu, “Lâu đến vậy rồi mà Zoey vẫn luôn thật ngoan, ít ra nó cũng ở chung khá tốt với đám học trò trong lớp của tôi, thậm chí là bao gồm cả học sinh Nhà Gryffindor!”

“Đúng, tôi cũng nghĩ như thế này.” Giáo sư Flitwick rung rung bộ râu mép của mình, “Zoey là một con rắn rất thông minh, nó hiểu rõ không được tùy tiện cắn người, nó thậm chí có thể nghe hiểu lời giảng giải của tôi, ờ, nếu không phải vì nó không có khả năng hô thần chú, không chừng tôi đã tin tưởng nó có thể sử dụng phép thuật rồi. Mọi người biết đấy, dạy dỗ một con rắn học phép thuật là kiểu thực nghiệm giàu tính thần nghiên cứu cực kỳ luôn!”

Bấy giờ giáo sư McGonagall cũng nhẹ nhàng gật đầu, nói một cách rất chính đáng, rất công bằng: “Tôi cũng cho rằng chuyện ngày hôm nay chỉ là sự kiện ngoài ý muốn, tuy tôi không có mặt trên khu khán đài giáo sư, nhưng mà tốt nhất chúng ta vẫn nên tìm hiểu rõ trước, xem xét rốt cuộc cái gì đã khiến Zoey muốn bỏ đi cắn Quirrell...”

Nghe xong ý kiến của giáo sư McGonagall, mấy người đang ngồi bên quay sang nhìn nhau, dần dần chìm sâu vào suy nghĩ.

“Sinh vật giới phép thuật bình thường đều rất mẫn cảm với môi trường xung quanh, Zoey là một con rắn thì lại càng đặc biệt.” Giáo sư Flitwick vuốt râu, suy đoán dựa theo trí thông minh của ông, “Tôi nghĩ chắc hẳn nó đã cảm nhận được hơi hướm không tốt lành gì nên mới chủ động phát ra công kích, mọi người biết đấy — giống như loài chuột vừa nghe thấy mùi của mèo từ rất xa thì sẽ đào tẩu vậy. Zoey rất có thể đã cảm giác được trên người giáo sư Quirrell có chỗ nào đó không đúng! Đương nhiên, cũng không phải là không có xác suất ngộ thương... nhưng mà nó rất nhỏ.”

“Tôi đồng ý với ý kiến của giáo sư Flitwick.” Giáo sư Sprout gật gật, tuy rằng bản thân bà không có ý tưởng gì, song bà vẫn bổ sung thêm một câu: “Bằng không tôi chẳng tin nổi có con rắn nào sẽ chịu đi cắn một gã mùi tỏi khắp người, mấy người phải biết cái mùi đó thiệt sự là —”

“Rất không tốt, chúng tôi hiểu rõ.” Dumbledore gật gù với vẻ kinh nghiệm sâu sắc đầy mình, rồi lại quay sang nhìn giáo sư Snape trầm mặc mãi từ nãy đến giờ, “Vậy Severus, anh có ý kiến gì không? Về con rắn của anh?”

“Tôi đồng ý quan điểm này.” Giáo sư Snape nhàn nhạt nói, “Zoey rất sợ lạnh, khiến nó bò được ra bên ngoài trên khu khán đài lạnh như thế, nhất định không chỉ đơn giản là muốn cắn người thôi đâu.” Nếu không phải thực sự đã phát hiện ra cái gì, con rắn lười biếng đó chắc chắn sẽ rúc vào trong người hắn ngủ say như chết cho mà xem. Như vậy, rốt cuộc nó đã phát hiện ra cái gì chứ? Là hắn đang niệm chú hay gã Quirrell đang hạ nguyên rùa? Bất luận nói thế nào, con rắn này đều đã giúp hắn một phen, cho dù — kết quả cũng không hoàn toàn vừa ý đến thế.

“Nếu mọi người đều nghĩ như vậy —” Dumbledore khẽ gật đầu, “Được rồi, tạm thời không đề cập tới việc nhốt Zoey nữa. Tuy nhiên vì để nhận lỗi, tôi nghĩ, Severus à, trước khi đến kỳ nghỉ lễ Giáng sinh, tạm thời ngừng hẳn hoạt động đến từng lớp học nghe giảng bài của Zoey — cứ coi đây là trùng phạch chuyện nó cắn người, dù sao chúng ta cũng cần để nó biết, cắn người là không đúng! Hơn nữa, cắn đồ ăn của người khác thì lại càng không đúng...”

— Chỉ sợ cái này mới là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến thầy quyết định như vậy đi. Bốn vị chủ nhiệm Nhà bao gồm cả giáo sư Snape đều nghĩ thầm cùng một thứ, coi bộ thầy phần uất vì Zoey cướp mất đồng đồ ngọt yêu dấu của thầy cũng được lâu lắm rồi nhỉ?

Ngó lơ mọi ánh mắt móc mĩa, chê cười và hiểu rõ của các vị chủ nhiệm Nhà, Dumbledore tiếp tục nói: “Còn một chuyện thực đáng tiếc khác là, do vết thương mới và cái chân vẫn chưa lành lặn, giáo sư Quirrell của chúng ta không thể không nằm nghỉ dưỡng ở bệnh thất khoảng hai tuần. Tôi nhất thiết phải

tìm ra một vị giáo sư dạy thay, cho nên —— Severus?”

Giáo sư Snape đứng lên, khòe miệng hơi co giật, “Rất xin lỗi, Albus, nếu thầy đã hủy bỏ quyền lợi đi học của Zoey, tôi nhất định phải giúp nó học bù, để tới khi thời gian trừng phạt kết thúc, nó có thể thuận lợi bắt kịp tiến độ. Trừ phi thầy tìm được một người thay tôi dạy môn Độc Dược cho cái lũ ngu xuẩn óc mọc toàn cỏ kia, nếu không tôi không rảnh!” Nói xong, giáo sư Độc Dược cũng chẳng thèm quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi văn phòng Hiệu trưởng —— cự tuyệt Dumbledore, nhìn vẻ mặt ngọt ngào đó của ông già, cực kỳ khoan khoái!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Vật Liệu Ma Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.